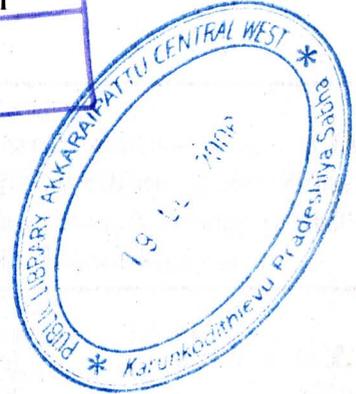

இஸ்லாமிய
சட்டக்கலை
மூலாதாரங்கள்

எம்.ஐ.எம். அமீன்

எ. ந.	I
278	

இஸ்லாமிய சட்டக்கலை மூலாதாரங்கள்

முஹம்மது இப்ராஹிம் ஆலிம் சாஹிப்
முஹம்மது அமீன் 297.340
முன்னாள் முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
அறபு இஸ்லாமிய நாகரிகத் துறை, 01137
பேராதனைப் பல்கலைக் கழகம். 278

Tsunami Library Development Project
This book is funded by
The National Library and Documentation Services Board
with assistance from
Book Aid International, UK

100752

இந்நூலானது

தேசிய ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் உதவியுடன் வெளியிடப்பட்டுள்ளபோதும் இந்நூலின் உள்ளடக்கமானது தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையின் கருத்துக்களைப் பிரதிபலிக்கவில்லை.

வெளியீட்டு உரிமை : நூலாசிரியருக்கு
முதற்பதிப்பு : 2006 பெப்ரவரி 28

இலங்கை தேசிய நூலகம் : வெளியீட்டில் உள்ள பட்டியற் தரவு

அமீன் எம். ஐ. எம்

இஸ்லாமிய சட்டக்கலை மூலாதாரங்கள் /எம்.ஐ.எம்.அமீன்
ஹெம்மாதகம் : ஆசிரியர், 2006

p.xvi, 172 : ச.மீ. 21.

ISBN 955-99588-0-1 விலை : ரூபா. 190/-

i. 340.59 டிடிசி 22 ii. தலைப்பு - இஸ்லாமிய சட்டக்கலை
மூலாதாரங்கள்

1. இஸ்லாமிய சட்டம்

ISBN : 955-99588-0-1

அச்சிட்டாளர் : M.J.M. பிரின்டர்ஸ்
119, பிரதான வீதி,
மாவனல்லை.

நூலாசிரியர் வெளியீட்டுள்ள ஏனைய நூல்கள்

1. இஸ்லாமிய சட்டக்கலை 1996
(ஒரு வரலாற்று நோக்கு)
2. இஸ்லாமிய நாகரிகம் தொகுதி (I) 1996
3. இலங்கை முஸ்லிம்கள் வரலாற்றில்
அறிஞர் சித்தி லெப்பை 1997
4. அரேபியர் வாழ்வியல் 1999
5. இலங்கை முஸ்லிம்களின் வரலாறும்
கலாசாரமும் (1870-1915) 2000
6. முஹம்மதுற்றஸூலுல்லாஹ் (ஸல்) 2002
7. அபுபகர் ஸித்தீக் (றழீ) - 2004

மகரகம தேசிய கல்வி நிறுவகம் நடாத்திய இஸ்லாமிய ஆசிரியர் கல்விப்பாட
நெறிக்காக எழுதிய மொடியுல் நூல்கள்

1. இலங்கையில் இஸ்லாம்
2. இஸ்லாமிய சமூக அரசியல் அமைப்பு
3. இஸ்லாமிய கலாசாரப் பண்பாட்டு வளர்ச்சி

278/

பொருளடக்கம்

அணிந்துரை	V - VI
முன்னுரை	VII - IX
அத்தியாயம் ஒன்று	
1.I அல்குர்ஆன் ஓர் அறிமுகம்	01 - 20
1.II அல்குர்ஆன் தொகுப்பு	21 - 31
1.III தப்ஸீர் கலை	32 - 59
1.IV அன்நாஸி: வல் மன்ஸு:.	60 - 69
அத்தியாயம் இரண்டு	
2.I ஹதீஸ் கலை	70 - 73
2.II சுன்னா ஷரீஆவின் மூலாதாரங்கள்	74 - 79
2.III புனைந்துரைத்தல்	80 - 86
2.IV ஸஹீஹான ஹதீஸ்களை இனங்காணல்	87 - 91
2.V ஹதீஸ்களை வகைப்படுத்தல்	92 - 98
2.VI ஹதீஸ் தொகுப்பு	99 - 120
2.VII ஸஹீஹ் அல் புகாரி	121 - 126
2.VIII ஹதீஸ் இலக்கியம் பற்றிய கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்கள்	127 - 134
அத்தியாயம் மூன்று	
3.I இஜ்திஹாத்	135 - 145
3.II இஜ்மாஉ	146 - 159
3.III கியாஸ்	160 - 168
இந்நூலில் தமிழில் கையாளப்பட்டுள்ள அறப்புப் பதங்களின் அறப்பு எழுத்து வடிவம்	169 - 179
உசாத் துணை நூல்கள்	180 - 181

அணிந்துரை

இஸ்லாமிய ஷரீஆ ஒரு முஸ்லிமின் வாழ்வோடு பின்னிப் பிணைந்த ஓர் அம்சமாகும். தனி மனிதனுக்கும், சமூகத்திற்கும் அது ஒரு கட்டுக்கோப்பை வழங்குகின்றது. உலகில் முஸ்லிம்கள் எங்கு வாழ்ந்தாலும், அவர்களது வாழ்வியல் பண்புகளில் ஓர் ஒருமைப்பாட்டையும், பொதுமைத்தன்மையையும் வழங்கி, சமூகக் கட்டுக்கோப்பு சீர்குலையாமல் பாதுகாத்து, வலியுட்டும் வகையில் ஷரீஆ அமைந்துள்ளது

இஸ்லாமிய ஷரீஆ பற்றியும், அதன் உள்ளடக்கம், வரலாறு, மூலாதாரங்கள் பற்றியும் விரிவாக விளக்கும் நூல்கள் தமிழ் மொழியில் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. இஸ்லாமிய சட்டப் பாரம்பரியத்தைக் கட்டி எழுப்புவதில் அர்ப்பண சிந்தனையோடு பணிபுரிந்த சட்டமேதைகளான இமாம்கள் பற்றியும் இஸ்லாமிய ஷரீஆவின் வரலாறு பற்றியும் எத்தகைய பின்னணியுமின்றி விமர்சிக்கும் ஒரு சிந்தனைப் பாங்கு அண்மையில் தமிழகத்தில் தோன்றியுள்ளது. அதன் தாக்கம் இலங்கையிலும் தென்படுகின்றது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இஸ்லாமிய சட்டத்தின் வரலாறு பற்றிய அறியாமையாகும். எனவே இஸ்லாமிய ஷரீஆவின் மூலாதாரங்கள், அதன் உள்ளடக்கம், வரலாறு பற்றி விளக்கும் நூல்கள் தமிழில் எழுதப்படல் மிக அவசியமாகும். இந்த வகையில் ஜனாப். எம்.ஐ.எம். அமீன் அவர்கள் எழுதிய இஸ்லாமிய சட்டக்கலை மூலாதாரங்கள் என்ற தலைப்பிலான இந்த நூல் மிக ஆக்கபூர்வமான ஒரு பங்களிப்பாகக் கொள்ளப் படல் வேண்டும்.

அவர் ஏற்கனவே இஸ்லாமிய சட்டக்கலை ஒரு வரலாற்று நோக்கு என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலை வெளியிட்டுள்ளார் “இஸ்லாமிய சட்டக்கலை மூலாதாரங்கள்” என்ற தலைப்பிலான இந்நூலில் இஸ்லாமிய சட்டக்கலையின் மூலாதாரங்களான குர்ஆன், ஹதீஸ், இஜ்திஹாத் ஆகிய அம்சங்கள் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. குர்ஆன் பற்றி விளக்கும் பகுதியில் தப்ஸீர் கலையின் தோற்றம், வளர்ச்சி, அன்-நாஸி: வல் மன்ஸு:.

பற்றிய கோட்பாடு என்பன் விரிவாக விளக்கப் பட்டிருப்பது வாசகர்களுக்கு மிகப் பயனுடைதாகும். இஸ்லாமிய சட்டமூலாதாரங்கள் என்ற வகையில் ஹதீஸ் பற்றி விளக்கும் பகுதியில் சட்டஆக்கத்தில் ஸுன்னாவின் பங்கு, ஹதீஸ்களின் வகைப்பாடு, ஸஹீஹான ஹதீஸ்களை இனங்காணல், ஹதீஸ் தொகுப்பு, என்பன பற்றியும் ஆராயப்பட்டுள்ளது. இஜ்திஹாத் என்ற தலைப்பில் இஜ்மா, கியாஸ் ஆகிய அம்சங்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இஜ்மாவின் வரைவிலக்கணம், அதன் பரப்பெல்லை, அது சட்டமூலாதாரங்களுள் ஒன்றாக கொள்ளப்படுவதற்கான ஆதாரங்கள் பற்றி நூலாசிரியர் பல அறிஞர்களின் மேற்கோள்களைக் காட்டி விளக்கியுள்ளார்.

இஸ்லாமிய சட்டக்கலை பற்றியும் அதன் மூலாதாரங்கள் பற்றியும் ஒரு தெளிவான அறிவைப் பெறுவதற்கு ஜனாப் எம்.ஐ.எம்.அமீன் அவர்களின் இந்நூல் மிகப் பயனுடையதாக அமையும் அல்லாஹ் அவர்களின் இம்முயற்சியை அங்கீகரிப்பானாக என பிரார்த்தித்துடன் அவரது இந்த எழுத்துப் பணி தொடர்வதற்கும் அவனது அருளை வேண்டுகின்றேன்.

கலாநிதி
எம். ஏ. எம். சுக்ரி
பணிப்பாளர்
ஜாமிஆ நஸீமியா
பேருவளை.

முன்னுரை

மனிதனின் ஈடுலக வெற்றிக்கு வழிகாட்டிய இறைவனுக்கே எல்லாப் புகழும்.

ஒரு முஸ்லிம் தன் வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்திக் கொள்வதற்கு இஸ்லாமியக் கோட்பாட்டையும் அதன்வழி பெறப்பட்ட சரிஆவையும் பின்பற்றி நடப்பது அவசியமாகும். இறை திருப்தியை நாடிச் செயல்படும் ஒரு முஸ்லிம் இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளிலும் 'ஷரீஆ' விலும் ஆழ்ந்த அறிவுடையவராக இல்லாதபோதும் இறைதிருப்தியை இலக்காகக் கொண்டு செயற்பட அவ்விரண்டிலும் குறைந்த பட்ச அறிவையேனும் பெற்றிருப்பது அவசியமாகும். அதற்காக அவன் குர்ஆன், சுன்னா என்பவற்றுடன் இஸ்லாமிய சட்ட விதிகளையும் கற்க வேண்டியவனாகின்றான்.

முஹம்மது (ஸல்) அவர்களது காலத்தில் ஸஹாபாக்கள் மேற்குறித்தவற்றை விளங்கியிருந்தார்கள். மேலதிக விளக்கம் தேவைப்படும் இடத்து முஹம்மது (ஸல்) அவர்களிடம் கேட்டு விளங்கிக் கொண்டார்கள். ஆயினும் அவர்களின் வபாத்தின் பின் குலாபாஉர்ராசிதூன்கள் காலத்தில் ஏற்பட்ட இராச்சிய விஸ்தரிப்பு பல புதிய பிரச்சினைகளுக்கு விடை காண வேண்டிய தேவையைத் தோற்றுவித்தது. பல இன, நிற, மத, கலாசார வேறுபாடுகளைக் கொண்ட மக்களுடன், முஸ்லிம்கள் உறவாடி வாழவேண்டியேற்பட்டதால் தோன்றிய புதிய பிரச்சினைகளுக்கு குர்ஆன், சுன்னா என்பவற்றின் நிழலில் தீர்வுகாண வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தோன்றியது. இதனால், குர்ஆன், சுன்னா, பிக்ஹ் முதலாம் துறைகளில் ஆழ்ந்த புலமை படைத்த முஜ்தஹித்கள் குர்ஆன் சுன்னா என்பவற்றின் ஒளியில் அப்பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வுகளை வழங்கினர். அவர்களது மாணவர்கள் அதீர்ப்புக்களைத் தொகுத்து நூல் உருவில் வழங்கி அடுத்த பரம்பரையினருக்கும் கையளித்தனர்.

புதுப் பிரச்சினைகளுக்கு தீர்வு கண்டு வழிகாட்டும் இந்த இஜ்திஹாத் முயற்சி தொடர்ந்து நடை பெறவேண்டியிருந்த போதும், இஸ்லாமிய

கிலாபத்தில் ஏற்பட்ட விரும்பத்தகாத மாற்றங்களும், தகைமை குறைந்த உலமாக்களின் நடவடிக்கைகளும் காரணமாக இஜ்திஹாதின் வாயில் முடப்பட்டது. இதனால் ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டளவில் முக்கிய இமாம்களால் தொகுக்கப்பட்ட சட்டவிரிதிகள் அடங்கிய தொகுப்புக்களே தற்காலம் வரை சட்டநூல்களாக இருந்து வருகின்றன. இந்நூல்களையே மத்ஹப்களின் வரையறையினுள் இருந்து இன்றும் பல அறபு மத்ரஸாக்களில் போதிக்கின்றனர்.

தற்கால சமூகம் முன்னைய இமாம்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்து பலதுறைகளில் முன்னேற்றம் கண்டுள்ளது. குறிப்பாக விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப முன்னேற்றம், மனித வாழ்வை பெருமாற்றத்துக்குள்ளாக்கியுள்ளது. எந்த ஒரு தனி மனிதனோ, ஒரு சமூகமோ, ஒரு தனி நாடோ தனித்து வாழ முடியாத அளவு அவற்றுக்கிடையேயான தொடர்புகள் வலுப்பெற்றுள்ளன. மருத்துவம், போக்குவரத்து, பொருளாதாரம், அரசியல், குடும்ப வாழ்வு என்பன எல்லாம் இம் மாற்றத்தின் தாக்கத்துக்குள்ளாகியுள்ளன. அதனால் எழுந்துள்ள பிரச்சினைகளுக்கு ஷரிஆவின் நிழலில் வழிகாட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தோன்றியுள்ளது. முன்னைய முஜ்தஹித்கள் தத்தம் காலச் சூழலில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளின் போது குர்ஆன், சுன்னா என்பவற்றின் நிழலில் வழிகாட்டியது போல தற்காலத்திலும் அத்தகு வழிகாட்டல் முஸ்லிம் சமூகத்திற்கு அவசியமாகியுள்ளது.

ஷரிஆவின் இலட்சியம் தனிமனிதனதும் சமூகத்தினதும் கண்ணியத்தையும் ஆளுமையையும் வளர்த்து மேலோங்கச் செய்வதும், அதற்கு உதவக் கூடிய ஒரு சமூக அமைப்பை உருவாக்குவதும் ஆகும். இதற்காக அல் குர்ஆனும், அஸ்ஸுன்னாவும் முதற்தர மூலாதாரங்களாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அவையிரண்டிலும் இருந்து போதிய விளக்கம் பெறமுடியாத போது மனிதன் தன் பகுத்தறிவை அவ்விரண்டின் நிழலில் பயன்படுத்த வேண்டும். நமது முன்னோர் அவ்வாறு பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தியே வழிகாட்டினர். குறிப்பாக சமூக நலன்பேணி மனிதர்கள் படும் கஷ்டங்களை இலகுவாக்கி, மார்க்க நடைமுறைகளை பின்பற்றச் செய்வதற்கு ஷரிஆவின் மூலாதாரங்கள் துணை செய்யும். ஆதலால்

ஷரிஆவின் மூலாதாரங்களை அறிமுகப்படுத்துவது அவசியமாகிறது. அறபு, ஆங்கில மொழிகளில் அவை பற்றிய நூல்கள் வெளிவந்திருப்பினும் தமிழ் மொழி பேசும் மக்கள் பயன்படக்கூடிய இத்துறை நூல்கள் மிகக் குறைவே. நவீன கல்வியைப் பெற்ற படித்த முஸ்லிம்களும், பொதுமக்களும் பயன்படும் விதத்தில் இலகுவாக்கி இம்மூலாதாரங்கள் அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்பதே இந்நூலாசிரியரின் நோக்கமாகும். இந்நோக்கத்தை முழுமையாக அடைய இந்நூல் உதவாத போதும் இத்துறையில் வாசகர்கள் ஓர் அறிமுகத்தைப் பெற இந்நூல் உதவ முடியும்.

இந்நூலை முழுமையாக வாசித்து தேவையான இடத்து திருத்தங்களைச் செய்தும், இந்நூலில் பல இடங்களில் தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ள அறபுப் பதங்களை தொகுத்து கண்ணி மயப்படுத்தி உதவிய ஜாமிஆ நளீமியா கலாபீடத்தின் பீடாதிபதி அஷ்ஷெய்க் A.C.அகார் முகம்மத் அவர்கட்கும், கேட்கும் சந்தர்பங்களில் எல்லாம் முகம் சுழிக்காது ஆலோசனைகளை வழங்கி வழிகாட்டியதுடன் அணிந்துரை ஒன்றையும் வழங்கி உதவிய எனது போதானாசிரியரான கலாநிதி எம்.ஏ.எம். சக்ரி அவர்கட்கும், பல வழிகளிலும் உதவி செய்த ஏனைய நண்பர்களுக்கும், இந்நூல் வெளியிட நிதி உதவி செய்த தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சேவைகள் சபையினருக்கும் அழகுற அச்சிட்டு உதவிய எம்.ஜே.எம் அச்சகத்தாருக்கும் எனது ஆழ்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

அல்லாஹ் இப்பணியை அங்கீகரித்து மக்களுக்குப் பயனுடையதாக்குவானாக.

எம்.ஐ.எம். அமீன் (M.A.)

(முன்னாள் முதுநிலை விரிவுரையாளர் -
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்)

F64/1, ஹிஜ்ராகம்,
ஹெம்மாதகம்.

Tsunami Library Development Project
This book is donated by
The National Library and Documentation Services Board
with assistance from
Book Aid International, UK

சமர்ப்பணம்

இறை வழி காட்டலை உலகில்
நிலை நாட்ட உழைக்கும்
உத்தமர்களுக்கு

அத்தியாயம் - ஒன்று

1.I அல்குர்ஆன் ஓர் அறிமுகம்

அல்லாஹ் அருளிய வேதங்களில் அல்குர்ஆன் இறுதியானது. குர்ஆன் எனும் அறப்புத்தம் வாசித்தல், ஓதுதல் எனும் பொருள்களைக் கொண்டது.

“ஆகவே (ஜிப்ரீல் மூலம்) அதனை நாம் உமக்கு ஒதிக்க காண்பித்தால் (அவர் ஒதி முடிந்த பின்னர்) அவ்வாறே அதனை நீர் பின் தொடர்ந்து ஓதும்” 75:18

எனும் இவ்வாயத்தில் ஓதுதல் எனும் பொருளில் இப்பதம் கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காண முடியும். எனினும் அல்லாஹ் அருளிய இறுதி வேதத்தையே இப்பதம் சுட்டுகிறது. இவ்வேதத்தைக் குறிக்க அல்கிதாப் (2:2) அல்பயான் (3:138) அல்திக்ரு (38:01) அல்புர்க்கான் (25:01) அந்நூர் (7:157) அல்ஹூதா (10:57) அர்ரஹ்மா (11:57) அஷ்ஷிபா (10:57) அல்ஹிக்மா (17: 39) முதலாம் முப்பதற்கும் மேற்பட்ட பதங்கள் அல்குர்ஆனில் கையாளப்பட்டுள்ளன.

அல்குர்ஆனில் 114 அத்தியாயங்கள் (குறா) இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு அத்தியாயத்திற்கும் ஒவ்வொரு பெயர் உண்டு. சில அத்தியாயங்கள் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுகின்றன. தற்காலத்தில் எழுதப்படும் நூல்களின் அத்தியாயங்களில் அதன் தலைப்புடன் தொடர்புடைய விடயங்கள் மட்டுமே உள்ளடக்கப்படுகின்றன. இந்நடைமுறை அல்குர்ஆனில் இல்லை. அத்தியாயங்களின் தலைப்புடன் தொடர்புடைய விடயங்கள் மட்டுமன்றி அதனுடன் தொடர்பில்லாத பல விடயங்கள் அத்தியாயங்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. தற்காலத்தில் நூல்கள் குறித்த ஒரு துறையை உள்ளடக்கியதாக மட்டுமே எழுதப்படுகின்றன. அல்குர்ஆன் அவ்வாறு குறித்த ஒரு துறையை மட்டும் உள்ளடக்கி அருளப்பட்ட நூலல்ல. பல துறைகளை உள்ளடக்கியதாக அல்குர்ஆன் இருப்பதைக் காண முடியும். ஆதலால், அல்குர்ஆனை தனியானதொரு சட்ட நூல் என்றோ,

வரலாற்று நூல் என்றோ, ஒழுக்கவியல் நூல் என்றோ தனி ஒரு துறையை மட்டும் தொடர்புபடுத்திக் கூற முடியாது. பல துறை சார்ந்த போதனைகளை அல்குர்ஆன் தன்னுள் அடக்கியுள்ளது. எனினும், அதன் முதன்மை இலக்கு ஏகத்துவத்துடன் (தெளவீத்) சார்ந்த போதனைகளை மக்களுக்கு முன் வைப்பதேயாகும்.

அல்குர்ஆனில் சட்டத்துறையுடன் சார்ந்த 350 ஆயத்துக்கள் இருக்கின்றன. அவற்றில் சில சமூகத்தில் நிலவிய வட்டி, சூது, மது, விபசாரம், குழந்தைகளை உயிருடன் புதைத்தல் முதலாம் தீய செயல்களை ஒழிக்க அறிமுகமாக்கப்பட்டன. இன்னும் சில அக்காலப் பகுதியில் முஸ்லிம்கள் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. சில, குற்றங்களுக்கான தண்டனைகளை விதந்துரைத்தன. தொழுகை, ஸகாத், நோன்பு, ஹஜ், ஜிஹாத், ஸதகா போன்ற இபாதத்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட 140 ஆயத்துக்கள் குர்ஆனில் உண்டு. விவாகம், விவாகரத்து, மஹர், இத்தா, வாரிசரிமை முதலாம் அம்சங்கள் பற்றி போதிக்கும் 70 ஆயத்துக்களும், வர்த்தக நடவடிக்கைகள், கடன், அடகு வைத்தல் முதலாம் அம்சங்கள் பற்றிப் பேசும் 70 ஆயத்துக்களும், கொலை, கொள்ளை, விபசாரம், படுதூறு சொல்லுதல் போன்ற குற்றச் செயல்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் 30 ஆயத்துக்களும், நீதி செலுத்துதல், சமத்துவம், சாட்சியம் கூறல், குடிமக்களின் உரிமைகள், கடமைகள் என்பனவற்றைக் குறிப்பிடும் 30 ஆயத்துக்களும், செல்வந்தர்கள், ஏழைகளுக்கிடையிலான தொடர்புகள், தொழிலாளர் உரிமைகள் முதலாம் அம்சங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் 10 ஆயத்துக்களும் குர்ஆனில் உள்ளன என்று பேராசிரியர் ஹாஷிம் கமாலி என்பவர் தனது Principles of Islamic Jurisprudence எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அல் குர்ஆனின் ஆயத்துக்கள் எத்தனை என்று கணிப்பதில் அறிஞர்களிடையே ஒருமித்த கருத்து நிலவுவதில்லை. குறித்த ஒரு ஆயத்தை இரு ஆயத்துக்களாக அல்லது குறித்த இரு ஆயத்துக்களை ஒரு ஆயத்தாக மொழி இயலாளர்கள் கணித்ததால் எண்ணிக்கை பற்றிய வேறுபாடு தோன்றியிருக்க முடியும். ஆயத்துக்களின் எண்ணிக்கை பற்றிய

கருத்துவேறுபாடு இருந்த போதும், அதன் உள்ளடக்கத்தில் எதுவித வேறுபாடும் அவர்களிடையே இல்லை. அவர்களிடையே இருந்த குர்ஆன் ஆயத்துக்களின் எண்ணிக்கை பற்றிய வேறுபாட்டை பின்வரும் அட்டவணை புலப்படுத்துகின்றது.

அறிவித்தவர்கள்

ஆயத்துக்களின் எண்ணிக்கை

1. அன்னை ஆயிஷா (ரழி)	6666
2. சிரியா வாசிகள்	6252
3. கூபா வாசிகள்	6236
4. இப்னு மஸ்ஊத் (ரழி)	6218
5. பஸரா வாசிகள்	6216
6. இராக் வாசிகள்	6214
7. மக்கா வாசிகள்	6212

சூறதுத் தெளபா தவிர்ந்த ஒவ்வொரு சூறாவின் முன்பும் “பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்” என்ற ஆயத்து இருந்த போதும் 27:30 ஆம் ஆயத்தில் வருகின்ற பிஸ்மில்லைத் தவிர்த்து சூறாக்களின் ஆரம்பத்தில் வருகின்ற “பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்” ஐக் குர்ஆன் ஆயத்துக்களின் எண்ணிக்கையில் சேர்ப்பதில்லை. பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம் பாத்திஹா சூறாவின் ஓர் அங்கமல்ல என்றும், இரு சூறாக்களை ஒன்றிலிருந்து ஒன்று வேறுபடுத்தி அறிவதற்காக பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம் என்ற தொடர் அருளப்பட்டது என்று இமாம் அபூ ஹனீபா, இமாம் மாலிக், இமாம் அஹ்மத் பின் ஹன்பல் முதலானோர் கருதுகின்றனர். அல்குர்ஆனில் 86430 சொற்களும் 323760 எழுத்துக்களும் உள்ளன என்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

அல்-குர்ஆன் அல்லாஹ்வின் கலாம் ஆகும். கலாம் எனும் பதம் அல்குர்ஆனில் கையாளப் பட்டுள்ள சொற்களைக் குறிக்கின்றதா? அல்லது அல்குர்ஆன் தரும் பொருளைக் குறிக்கின்றதா? அன்றோல் அவ்விரண்டையும் குறிக்கின்றதா? என்பதில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேற்றுமையுண்டு.

எனினும் பெரும்பாலான அறிஞர்கள் கலாம் எனும் பதம் அவ்விரண்டையும் உள்ளடக்கி பொருள் தருகின்றது என்றே கருதுகின்றனர். இக்கருத்தை அல்குர்ஆனின் 75:16-19 ஆம் ஆயத்துக்கள் உறுதிப்படுத்துகின்றன என்றும் கருதுவர்.

மனிதர்களுடன் மனிதர்கள் உரையாடுவது போல அல்லாஹ் மனிதர்களுடன் உரையாடுவதில்லை. எனினும் தான் மனிதர்களுக்கு அறிவிக்க விரும்பிய உபதேசங்களை “வஹி” மூலம் நபிமார்களுக்கு அறிவித்து அவர்கள் மூலம் மனிதர்களுக்கு எட்டச் செய்கின்றான். வஹி எனும் அறப்பு பதம் ஒரு செய்தியை மற்றவர்கள் அறியாத வகையில் துரிதமாகவும் இரகசியமாகவும் அறிவிப்பதனை குறிக்கும். வஹி பற்றி அல்லாஹ் அல்குர்ஆனில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளான்.

அல்லாஹ் (நேருக்கு நேராக) பேசுவதற்குரிய தகுதி மனிதரில் ஒருவருக்கும் இல்லை. எனினும் வஹியின் மூலமாகவோ அல்லது திரைக்கு அப்பால் இருந்தோ அல்லது தான் விரும்பியதை தன் அனுமதியின் மீது வஹியைப் பெற்று அறிவிக்கக் கூடிய ஒரு தூதரை அனுப்பி வைத்தோ (மனிதனிடம் பேசுகின்றான்) நிச்சயமாக அவன் மேலானவனும் ஞானமுடையோனுமாவான்.(42:51)

இவ்வாயத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட மூன்றாவது வழி முறையில் ஐப்பில் (அலை) அவர்கள் மூலம் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு அல்குர்ஆனை அல்லாஹ் அருளினான். எனினும் அல்குர்ஆன் நபி (ஸல்) அவர்களுக்கு அல்லாஹ்வால் அருளப்படவில்லை என்றும் பிறரின் துணையுடன் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களே உருவாக்கிக் கொண்ட ஒரு ஆக்கமே என்றும் குறைஷியர்கள் குற்றம் சுமத்தினர். அல்குர்ஆன் அக்குற்றச் சாட்டை பின்வருமாறு சுட்டிக்காட்டியுள்ளது.

“நிராகரிப்போர் கூறுகின்றனர் (திருக் குர்ஆனாகிய) இது பொய்யாக அவர் கற்பனை செய்து கொண்டதே அன்றி வேறில்லை. இதைக்

கற்பனை செய்வ)தில் வேறு ஜனங்கள் அவருக்கு உதவி புரிகின்றனர். (ஆனால் உண்மை என்னவென்றால் இதன் மூலம்) அவர்களே அக்கிரமத்தையும் பொய்யையும் கூறுகின்றனர். அன்றி இது முன்னோர்களின் கட்டுக்கதை (இவ்வாறு) இது காலையிலும் மாலை யிலும் இவருக்கு ஒதிக் காண்பிக்கப்படுகின்றது. இதனை இவர் மற்றொருவரின் உதவியைக் கொண்டு எழுதிக் கொள்கின்றார் என்றும் அந்(நிராகரிப்ப)வர்கள் கூறுகின்றனர்.” (25:4-5)

இவ்வாறே தற்கால கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களில் பலரும் அல்குர்ஆனை முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களே எழுதியுள்ளார் என்று கூறுகின்றனர். எனினும் இது மனிதனின் ஓர் ஆக்கமல்ல. அல்லாஹ்வால் அருளப்பட்ட ஓர் அருட் கொடை என்பதை அல்குர்ஆனின் உள்ளடக்கம் நிறுவுகிறது. அல்குர்ஆன் கூறும் கருத்துக்களும், அக்கருத்துக்களை கூறக் கையாண்ட பதங்களும் அல்லாஹ்வால் அருளப்பட்டன என்பதனைப் பின்வரும் ஆயத்துக்கள் காண்பிக்கின்றன.

“(நபியே) இணை வைத்து வணங்குவோரில் எவரும் உம்மிடம் பாதுகாப்பு கோரினால் அல்லாஹ்வுடைய வசனங்களை (கலாமல்லாஹ்) அவன் செவியுறும் வரையில் அவனுக்கு அபயமளியும்”.....(9:6)

“(அறபிகளே) நீங்கள் நன்கு அறிந்து கொள்ளும் பொருட்டு குர்ஆன் எனும் இ(வ்வேதத்)தை நிச்சயமாக நாமே (உங்களுடைய) அறபு மொழியில் இறக்கி வைத்தோம் (12:2)

“(இது குர்ஆன் எனும்) வேதமாகும். அறிவுள்ள ஜனங்களுக்காக (அருளப்பட்ட) அறபிக் குர்ஆனாகிய இதன் வசனங்கள் (அறபு மொழியில் தெளிவாக) விளக்கப்பட்டுள்ளன.” (41:3)

“(நபியே முற்றிலும்) உண்மையைக் கொண்டுள்ள இவ் வேதத்தை உம்மீது அவன்தான் இறக்கி வைத்தான்.” (3:3)

அல்லாஹ் அருளிய அல்குர்ஆனின் மொழி அறபாகும். பிற மொழிகளில் அமைந்துள்ள குர்ஆன் மொழி பெயர்ப்புக்கள் குர்ஆனின் அந்தஸ்தில் கணிக்கப்பட முடியாததாகிறது. அறபு மொழியிலான இவ்வேதத்தை மட்டுமே குர்ஆன் என்ற பதம் சுட்டுகிறது. (அதனால் தான் தொழுகையின் போது குர்ஆனின் மொழி பெயர்ப்பை வாசிப்பது அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.)

அல்குர்ஆன் அறபு மொழியில் அருளப்பட்டுள்ளது என்று அல்குர்ஆன் 16:30 ஆம் ஆயத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த போதும் அறபு மொழியைக் சாராத சில சொற்கள் குர்ஆனில் இடம் பெற்றுள்ளன என்று சில ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். இத்தகு சொற்கள் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு நுபுவ்வத் கிடைக்கு முன்பே மக்கா வாசிகள் பேசிய அறபு மொழியில் புகுந்து அறபு மயமாகி வழக்கில் இருந்து வந்துள்ளன. அவற்றை அறபு மக்கள் பயன்படுத்தி வந்தார்கள் என்று அறிய முடிகிறது. மக்கா நகர் கிழக்கு மேற்கு வர்த்தகப் பாதையின் நடுவில் அமைந்திருந்தாலும் க.பாவைத் தரிசிக்க பல கோணங்களிலிருந்து பல மொழி பேசும் மக்கள் வந்து சென்றாலும், பிற மொழிப் பதங்கள் மக்கா வாசிகள் பேசிய அறபு மொழியில் கலக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது என்பர்.

17:35 ஆம் ஆயத்தில் கையாளப்பட்டுள்ள “கிஸ்தாஸ்” 78:25 ஆயத்தில் கையாளப்பட்டுள்ள “கஸ்ஸாக்”, 15:74 ஆம் ஆயத்தில் கையாளப்பட்டுள்ள “ஸிஜ்ஜில்” என்பன முறையே கிரேக்க, துருக்கிய, பாரசீக மொழிப்பதங்களில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளவை என்பர். அல்குர்ஆனில் பிற மொழிப்பதங்கள் சில இடம் பெற்றிருந்தாலும் பிற மொழிப்பதங்களாலான சொற்றொடர்களோ, சொற்கூட்டங்களோ, வாக்கியங்களோ அல்குர்ஆனில் இடம் பெற்றில்லை என்பர். ஆதலால், அல்குர்ஆன் அறபு மொழியில் அருளப்பட்டுள்ளது என்பதன் கருத்து இறைத் தூதைப் பெற்ற முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்த குறைஷிக் கோத்திரத்தவர்கள் பேசிய அறபு மொழியில் அருளப்பட்டது என்பதாகும்.

அறபுப் பாவைவனத்தில் நீண்ட இடை வெளியுடைய ஒன்றுடன் ஒன்று தொடர்பு அற்ற பாவைவன பசுந்தரைகளில் அறேபியர் வாழ்ந்தனர். இம்மக்களிடையே நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கவில்லை. இதனால் அப்பசுந்தரைகளில் வாழ்ந்த கோத்திரங்களின் மொழி அறபாக இருந்த போதிலும் அம்மொழியைச் உச்சரிப்பதிலும், குறித்த ஒரு பொருளைச் சுட்டக் கையாண்ட பதங்களிலும், வேறுபாடுகள் தென்பட்டன. இதனால் அறபு ஒரு பொது மொழியான போதும் அவ்வக் கோத்திரங்கள் கையாண்ட அறபு மொழியை வேறுபடுத்தி இனங் காணத்தக்க சில தனிப் பண்புகள் புலப்பட்டன.

அல்லாஹ் அல்குர்ஆனை குறைஷியர் பேசிய அறபு மொழியில் அருளிய போதும் அதனை குறைஷி, ஹுதைல், ஸகீப், ஹவாதீன், கினானா, தமீம், யமனி எனும் ஏழு கோத்திரங்களின் பேச்சுப் பிரயோகத்துக்கு ஏற்ப ஓத முடியுமாகியது. ஏழு கோத்திரங்களைக் கொண்ட இத்தொகுதியில் உள்ள ஸகீப், கினானா, யமனி எனும் மூன்று கோத்திரங்களுக்குப் பதிலாக அஸத், ரபிஆ, ஸஅத்பின் அபி பத்ர் ஆகிய மூன்று கோத்திரங்களை உள்ளடக்கி மேற்குறித்த ஏழு கோத்திரங்களின் வழக்கு மொழியில் குர்ஆனை ஓத முடியும் என்று சிலர் கூறுவர். இதனையே “சப்அத அஹ்ருப்” என்று வழங்குவர். குர்ஆனில் வருகின்ற ஒரு சொல்லை அல்லது ஒரு வாக்கியத்தை ஏழு கோத்திரங்களின் பேச்சு மொழிக்கு ஏற்ப ஓத முடியுமாகிய போதும் வாக்கியங்களின் பொருளில் எதுவித மாற்றமும் ஏற்பட இடமில்லாது போனமை அல்குர்ஆனின் ஓர் அற்புதமே என்பர்.

ஒரு முறை தொழுகையின் போது ஹிசாம் பின் ஹகீம் எனும் ஸஹாபி சூறா அல் புர்காளை ஓதினார். தனக்கு நபி (ஸல்) அவர்கள் ஓதிக்காண்பித்த முறையில் இருந்து அது வேறுபட்டதை அறிந்த உமா (றழி) அவர்கள் ஆத்திரம் மிகுந்து தொழுது முடிந்ததும் ஹிசாம் பின் ஹகீமின் சட்டைக் கழுத்தில் பிடித்து நீங்கள் இப்போது ஓதிய சூறாவை உங்களுக்கு யார் கற்பித்தார் என்று கேட்டார்கள். அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் எனக்கு அவ்வாறு ஓதக் கற்பித்தார் என்று

பதிலுரைத்ததும், உமர் (றழி) நீர் ஒரு பொய்யர் என்று கூறி நீர் ஓதிய முறையில் இருந்து வேறுபட்ட ஒரு முறையில் ஓத முஹம்மது (ஸல்) எனக்கு கற்பித்துள்ளார்கள் என்று உரைத்து அவரை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் முன் இழுத்து வந்து நபி (ஸல்) அவர்களிடம் முறையிட்டார்கள். நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் அந்த சூறாவை ஓதுமாறு ஹிசாமுக்குக் கூற அதனை ஹிசாம் தாம் முன்பு ஓதியது மாதிரியே ஓதினார்கள். அதனை செவிமடுத்த நபிகளார் (ஸல்) இந்த சூறா இந்த ஓதல் முறையில் தான் அருளப்பட்டது என்று கூறி உமர் (றழி) அவர்களுக்கும் ஓதுமாறு பணித்தார்கள். தனக்கு நபிகளார் (ஸல்) முன்பு ஓதிக்காட்டியிருந்தவாறு உமர் (றழி) ஓதினார்கள். அப்போது நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் இந்த சூறா இந்த ஓதல் முறையிலும் அருளப்பட்டது என்று கூறிய பின்பு அல்குர்ஆன் ஏழு வடிவங்களில் (ஸப்த அஹ்ருப்) அருளப்பட்டுள்ளது. அதில் எது உங்களுக்கு இலகுவானதோ அவ்வடிவில் ஓதுங்கள் என்று கூறினார்கள். இச்சம்பவத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் ஹதீஸ் ஒன்று ஸிஹாஉல் ஸித்தா ஹதீஸ் கிரந்தங்கள் பலவற்றில் பதியப்பட்டுள்ளது. ஸஹாபாக்கள் பலருக்கு தத்தம் கோத்திரத்தின் அறபு மொழியில் குர்ஆனை முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் ஓதிக்காண்பித்ததுடன் மட்டும் நில்லாது ஒரு கோத்திரத்தவருக்கு மற்றைய கோத்திரத்தின் ஓதல் வழி முறைகளிலும் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஹிசாம் பின் ஹகீம் (றழி), உமர் கத்தாப் (றழி) ஆகிய இருவரும் குறைஷிக் கோத்திரத்தவர்கள். அவர்கள் ஓதுவதற்கு இருவேறு ஓதல் முறைகளில் நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் ஓதிக்காட்டியுள்ளார்கள் என்பது நோக்கத்தக்கது.

இவ்வாறு ஏழுவடிவங்களில் குர்ஆனை ஓதும் முறை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் இருந்து தொடர்ந்து வழக்கில் இருந்தது. எனினும் உமர் (றழி) அவர்களின் கிலாபத் காலத்தில் ஏற்பட்ட இராச்சிய வியாபகத்தின் பின் அறபு மொழி பேசாத பலர் இஸ்லாத்தை ஏற்றுக் கொண்டனர். இவர்கள் தமது அறியாமையின் காரணமாக ஏழுவகையான ஓதல்களையும் அதற்கேயுரிய தனிப் பண்புகளுடன் ஓதாது கலப்படம்

செய்து ஓதலாயினர். இது மூன்றாம் கலீபா உஸ்மான் (றழி) அவர்களின் கவனத்துக்கு கொண்டுவரப்பட்டது. அதனால் அல்குர்ஆனை குறைஷியர் ஓதுகின்ற முறைக்கு ஏற்ப எழுத்து வடிவம் கொடுத்துத் தொகுத்ததன் மூலம் ஏனைய ஆறுவகை வடிவங்களும் வழக்கொழிந்தன. உஸ்மான் (றழி) அவர்களின் இந்நடவடிக்கையை ஸஹாபாக்களும் அங்கீகரித்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

குர்ஆனை ஓதும் கலை “கிறாஅத்” எனப்படுகின்றது. இது “ஸப்த அஹ்ருப்” இல் இருந்து வேறுபட்டது. உஸ்மான் (றழி) அவர்களின் கிலாபத் காலத்தில் குறைஷியர் மொழி வழக்கில் தொகுக்கப்பட்ட அல்குர்ஆனை, இலக்கண வழி முறையை மீறாமலும், முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் ஓதிக் காட்டிய வழிமுறைக்கு இயைபாகவும் ஓதும் கலையை “கிறாஅத்” கலை எனும் பதம் குறிக்கிறது.

ஸஹாபாக்கள் பலர் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களது முன்நிலையில் குர்ஆனை ஓதிக்காண்பித்துள்ளனர். அதனை முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் சரிகண்டுள்ளார்கள். அவ்வாறு சரியாக ஓதிக்காண்பித்த ஸஹாபாக்களில் உபை பின் கஃபு (றழி), அலி பின் அபிதாலிப் (றழி), சைது பின் சாபித் (றழி), இப்னு மஸ்ஊத் (றழி), அபு தர்தா (றழி), அபு முஸா அல் அஷ்அரி (றழி), என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்களிடம் தாபிஈன்கள் பலர் கிறாஅத் கலையைக் கற்றுள்ளார்கள். குர்ஆனை ஓதும் கலையைக் கற்றுக் கொள்வது நன்கு பிரசித்தம் அடைந்ததால் மக்கா, மதீனா, கூபா, பலரா, சிரியாப் பகுதிகளில் அதற்கான கல்வி நிலையங்கள் பல தோன்றின. இதன் காரணமாக “கிறாஅத்” ஒரு தனிக் கலையாக கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டில் வளர்ச்சி கண்டது.

ஹதீஸ்களின் உண்மைத் தன்மை இன்னாத் மூலம் நிறுவப்பட்டதுபோல குர்ஆனை ஓதும் முறையும் இன்னாத் வழிமுறை மூலம் உண்மைப் படுத்தப்பட்டது. முதவாதிர் ஆன இன்னாத் வழி முறை மூலம் உண்மைப்படுத்தப்பட்ட கிறாஅத் மட்டுமே சரியான ஓதல் முறையாக

ஏற்கப்பட்டது. இவ்வாறு சரி காணப்பட்ட ஒதல் முறையைப்பின் பற்றி ஓதும் கிறாஅத் கலையை வளர்த்தவர்களுள் பின்வரும் பத்துப்பேர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

1. அபூ அம்ரு பின் அலா (மர.கி.பி. 771) பஸரா
2. இப்னு கஸீர் (மர.கி.பி. 738) மக்கா
3. நாபிஉ பின் அப்துல் ரகுமான் (மர. கி.பி. 786) மதீனா
4. இப்னு ஆமீர் (மர. கி.பி. 737) டமஸ்கஸ்
5. ஆஸிம் (மர. கி.பி. 746) கூபா
6. ஹம்ஸா (மர. கி.பி. 773) கூபா
7. அல்கிஸ்ஸாகி (மர. கி.பி.805) கூபா
8. அபு ஜஃபர் யதீத் பின் அல் கஉகா (மர. கி.பி. 750) மதீனா
9. யாகூப் இப்னு இஸ்ஹாக் அல் ஹழ்ரமி (மர.கி.பி. 820) பஸரா
10. கலப் பின் ஹிசாம் (மர. கி.பி. 844) பக்தாத

மேற்குறித்த பத்து பேரில் முதல் ஏழு பேருடைய “கிறாஅத்” வழிமுறையும் முதவாதீர் அந்தஸ்தில் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. பின்னைய மூவரதும் “கிறாஅத்” வழிமுறைகளை சில அறிஞர்கள் முதவாதீர் என்று ஏற்ற போதும் வேறு சிலர் அதனை முதவாதீர் என்று ஏற்கவில்லை. “கிறாஅத்” முறை மிகச் சரியானது என்ற உயர்ந்த அந்தஸ்தை அடைவதற்கு பின்வரும் மூன்று தகைமைகளை அவை உடையதாக இருப்பது அவசியமாகும்.

1. “கிறாஅத்” உதுமான் (றழி) காலத்தில் தொகுத்த குர்ஆன் பிரதிக்கு இயைபாயிருத்தல்
 2. அறபு இலக்கியப் பிரயோகத்துக்கு இயைபாயிருத்தல்
 3. “கிறாஅத்” பற்றிய இஸ்னாத் வரிசை ஸஹீஹானதாக இருத்தல்
- அல்குர்ஆன் ரமழான் மாதத்தில் லைலதூல் கதீரின் இரவில் முதன் முதலில் அருளப்பட்டது. தேவைக்கு ஏற்ப கொஞ்சம் கொஞ்சமாக 22 வருடங்களும் இரண்டு மாதங்களில் அருளப்பட்டு பூர்த்தியாக்கப்பட்டது. குரதூல் அலகின் முதல் ஐந்து ஆயத்துக்களே முதன் முதலில்

அருளப்பட்டன. அல்குர்ஆன் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அருளப்பட்டமை பற்றி அல்குர்ஆன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

“(நபியே உம்மை) நிராகரிக்கும் இவர்கள் இந்தக் குர்ஆன் முழுவதும் அவர் மீது ஒரே தடவையில் இறக்கப்பட்டிருக்க வேண்டாமா? என்று கேட்கின்றனர். இவ்வாறு நாம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இறக்கி அதனை வரிசைக் கிரமப்படி ஒழுங்கு படுத்தியதெல்லாம் உம் இருதயத்தைக் திடப்படுத்துவதற்கே”. (25:32)

“மனிதர்களுக்கு நீர் சிறிது சிறிதாக ஓதிக் காண்பிக்கும் பொருட்டு இந்தக் குர்ஆனைப் பல பாகங்களாக நாம் பிரித்தோம். அதற்காகவே நாம் இதனை சிறுகச் சிறுகவும் இறக்கி வைத்தோம்” (17:106)

அல்குர்ஆன் இவ்வாறு கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அருளப்பட்டமை அதனை மனனம் செய்து கொள்வதற்குப் பெரிதும் துணையாகியது. குறைஷிக் காபிர்களின் கொடுமைகள் அதிகரித்த போதெல்லாம் அதனுடன் தொடர்புறுத்தி குர்ஆன் அருளப்பட்டமை விசுவாசிகளின் ஈமான் அதிகரிக்கவும், அல்லாஹ்வுடன் ஆன்மீகத் தொடர்பு அதிகரிக்கவும் துணையாகியது. பதர், உஹுது முதலாம் யுத்த நிகழ்வுகள், முனாபிக்கு களின் செயற்பாடுகள் என்பன பற்றி குர்ஆனில் வந்துள்ள ஆயத்துக்கள் அந்நிகழ்வுகள் இடம் பெற முன்பே அருளப்படுவது பொருத்தமற்ற தாகவும், உயிரோட்டம் அற்றதாகவும் அமையவே உதவும்.

எழுத்தறிவு அற்றோர் மிஞ்சியிருந்த அறபு மக்களிடையே அல்குர்ஆன் முழுவதும் ஒரே முறையில் அருளப்பட்டிருப்பின் அவர்கள் குர்ஆனை விளங்கவும் மனனஞ்செய்யவும் சிரமப்பட்டிருப்பர். முஸ்லிம் சமூக அமைப்பு ஒன்றை உருவாக்க அல்லாஹ் பல சட்டங்களைப் படிப்படியாகவே அல்குர்ஆன் மூலம் அறிமுகப்படுத்தினான். மதுவருந்துதல், வட்டி என்பன கட்டம் கட்டமாகவே தடை செய்யப்பட்டன. சமூக வளர்ச்சி கருத்திற்

கொள்ளப்படாது ஒரே முறையில் இத்தகைய சட்டங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி அருளப்பட்டிருப்பின் மக்கள் சிரமப்பட்டிருக்க முடியும். மக்களின் கேள்விகள், தேவைகள், உணர்வுகள் என்பனவற்றுக்குப் பதில் கூறுவது போன்ற பல ஆயத்துக்கள் அவ்வச்சந்தர்ப்பத்தில் அருளப்பட்டன. இவை அவ்வச் சந்தர்ப்பங்களின் தேவைகளை நிறைவு செய்வதாக அமைவதால் அவற்றுடன் சம்பந்தப்பட்டவர்களும், அச்சந்தர்ப்பங்களை அவதானித்தவர்களும் உள்ளங்களுக்கும், அல்லாஹ்வுக்கும் இடையே நெருக்கத்தை வளர்க்கவும் பெரிதும் உதவியது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அருளப்பட்டபோதும் உடனுக்குடன் ஸஹாபாக்களுக்கு அவற்றை நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் அறிவித்தார்கள். அவற்றை எழுதி வைப்பதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார்கள். அவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டே குலாபாஉர்ராஷிதீன்கள் காலத்தில் குர்ஆன் தொகுக்கப்பட்டது.

அல்குர்ஆன் குறாக்கள் 29இன் ஆரம்பத்தில் தாஹா; யாஸீன் போன்ற தனித்தனி எழுத்துக்கள் சில உள்ளன. அறபு எழுத்துக்களில் 14 எழுத்துக்கள் குறாக்களின் ஆரம்பத்தில் தனியாகவும், சில சொற்களின் கூட்டுத் தொகுதியாகவும் இடம் பெற்றுள்ளன. அலிப், லாம், றா எனும் மூன்று எழுத்துக்களின் கூட்டு 10,11,12,14,15 ஆம் குறாக்களின் ஆரம்பத்தில் வந்துள்ளது. இத்தகு எழுத்துக்கள் “அல்ஹுருப் அல்முகத்தஆத்” என்றழைக்கப்படுகின்றன. அவ்வெழுத்துக்கள் தரும் திட்டமான கருத்தை சரியாக எவராலும் கூறமுடியாது. அல்லாஹ்வும் அவனால் அறிவித்துக் கொடுக்கப்பட்ட அவனது தூதர்களில் சிலரும் மட்டுமே அதன் பொருளை சரியாக அறிவர்.

அல்குர்ஆனில் கையாளப்பட்ட இவ்வாறான எழுத்துக்களைப்பற்றி குர்ஆனில் குறை தேடிய குறைஷியர் கூட குற்றம் சுமத்தவில்லை. விமர்சிக்கவும்

இல்லை. அவ்வெழுத்துக்கள் பற்றி சர்ச்சைகள் அல்குர்ஆன் அருளப்பட்ட காலப் பகுதியில் குறைஷிக் காபிர்களிடம் இருந்தோ, முஸ்லிம்களிடமிருந்தோ தோன்றியதற்கான ஆதாரமும் இல்லை என்பர்.

பண்டைய கால அறேபியர் தம் கருத்துக்களை வெளியிட தனித்தனி எழுத்துக்களையும் கையாண்டுள்ளனர். ஜாஹிலிய்யா கால இலக்கியத்தில் அதற்கான சான்றுகள் உள்ளன என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுவர். அறபு மொழி எழுத்துக்கள் சில தனிப் பொருளைக் குறிக்கக் கையாளப்பட்டுள்ளன. நாணயத்தை குறிக்க ٢, முகிலை குறிக்க ٣, மீனை குறிக்க ٤, மலையை ٥ குறிக்க ٦ எனும் எழுத்துக்கள் கையாளப்பட்டன. எனினும் குறாக்களுக்கு முன்னே வந்துள்ள தனித்தனி எழுத்துக்களின் பொருளை குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் எவரும் உறுதிப்படுத்திக் கூறவில்லை. சிலர் இவ்வெழுத்துக்கள் குறித்த அந்த குறாவின் பெயர் என்பர். மற்றும் சிலர் இவ்வெழுத்துக்கள் அல்லாஹ்வின் பெயரை சமிக்ஞையாகச் சுட்டுகின்றன என்பர். சிலர் அவை குர்ஆனின் பெயர்கள் என்று கூறுவர். எனினும் அவர்கள் தானும் அதனை உறுதியாகக் கூறாது அது பற்றி அல்லாஹ்வே மிக அறிந்தவன் என்று கூறி அமைதி அடைவர்.

அல்குர்ஆன் ஆயத்துக்கள் நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் மக்காவில் வாழ்ந்த காலப்பகுதியிலும், மதீனாவில் வாழ்ந்த காலப் பகுதியிலும் அருளப்பட்டன. அதனை அடிப்படையாகக் கொண்டு அல்குர்ஆனின் குறாக்கள் முறையே “மக்கி” என்றும் “மதனி” என்றும் அடையாளமிடப்பட்டுள்ளன. அல்குர்ஆனின் குறாக்களும் அதன் ஆயத்துக்களும் அருளப்பட்ட காலத்தை அறிந்திருப்பது அவற்றை விளங்குவதற்குப் பெரிதும் துணை செய்யும் என்பதுவே இவ்வாறு வகைப்படுத்துவதற்குரிய காரணம். நபி (ஸல்) அவர்கள் மக்காவில் வாழ்ந்த பன்னிரண்டரை வருடக் காலப் பகுதியிலும் குர்ஆனின் 19/30 பாகம் அருளப்பட்டது. எஞ்சிய பகுதியே ஹிஜ்ரத்திற்குப் பின் அருளப்பட்டது. அறிஞர்கள் ஹிஜ்ரத்திற்கு முன்பு அருளப்பட்ட குர்ஆன் குறாக்களை மக்கி என்றும் ஹிஜ்ரத்திற்கு பின்பு அருளப்பட்ட குறாக்களை மதனி என்றும்

அழைப்பார். குர்ஆன் சூறாக்கள் எந்த இடத்தில் வைத்து இவ்வாறு அருளப்பட்டது என்பதை கருத்திற் கொள்ளாது ஹிஜ்ரத்தை மையமாக வைத்து இவ்வாறு வகைப்படுத்தினர். இதனால்தான் இறங்கிய இடத்தை கருத்திற் கொள்ளாது மக்கா வெற்றியினை அடுத்து மக்காவில் வைத்தும், ஹஜ்ஜத்துல் விதாவின் போது அறபாவில் வைத்தும் இறங்கிய முறையே 4:58, 5:3 ஆம் ஆயத்துக்கள் மதினா சூறாக்களில் இடம் பெற்றுள்ளன. இதே போல மக்கா சூறாக்களிலும் மதினாவில் வைத்து அருளப்பட்ட சில ஆயத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. அல்குர்ஆனில் 85 மக்கா சூறாக்களும், 29 மதீனா சூறாக்களும் உள்ளன. எனினும் மன்னாஉல்கத்தான் என்பவர் தனது “மபாஹிஸ் பி உலுமில்குர்ஆன்” எனும் நூலில் 20 சூறாக்களை மதீனா சூறா என்று அடையாளப்படுத்தி பன்னிரண்டு சூறாக்கள் மக்கா சூறாவா அல்லது மதீனா சூறாவா என்று நிர்ணயிப்பதில் கருத்து முரண்பாடு உண்டு என்றும், குறிப்பிட்டு எஞ்சியவை மக்கா சூறா என்றும் குறித்துள்ளார்.

குர்ஆன் சூறாவை மக்கி அல்லது மதனி என்று தீர்மானிப்பதற்கு இரு வழிமுறைகளை அறிஞர்கள் கையாண்டுள்ளார். ஸஹாபாக்களின் ஸஹீஹான ரிவாயத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு கணிப்பது ஒரு வழி முறை. சூறாக்களின் உள்ளடக்கத்தில் உள்ள விடயங்களைக் கருத்திற் கொண்டு இஜ்திஹாத் செய்து கணிப்பது மற்றொரு வழி முறையாகும். உதாரணமாக:- போர் பற்றிய ஆயத்துக்கள் ஹிஜ்ரத்துக்குப் பின்பு தான் அருளப்பட்டன. அபூலஹபைத் தொடர்புறுத்தித் தான் 111ம் சூறா மக்காவில் அருளப்பட்டது. இதே போல ஹிஜ்ரத்துக்கு முன்பு குர்ஆன் மக்களை விழிக்கும் போது “யாஅய்யுஹ்நாஸ்” என்றழைத்தது. ஆயின் ஹிஜ்ரத்தின் பின் “யாஅய்யுஹ்லதின் ஆமனு” என்றே விழித்தது. இவை குறித்த சூறா எக்காலப் பகுதியைச் சேர்ந்தது என்று அறிய உதவி புரியும்.

பின்வரும் பண்புகளை உடைய சூறாக்களை மக்கி சூறா என்று அறிஞர்கள் கருதுவர்.

1 ஸஜ்தா திலாவத்தை உடைய சூறாக்கள்

- 2 “கல்லா” என்ற பதப்பிரயோகம் வரும் சூறாக்கள்
- 3 யாஅய்யுஹ்நாஸ் என்ற பதப்பிரயோகத்தையுடைய சூறாக்கள்
- 4 கடந்த கால சமூகங்களும் நபிமார்களும் வரலாறுகளுடைய சூறாக்கள் (சூறா பகராவை தவிர்த்து)
- 5 ஆதம் (அலை) இப்லிஸ் பற்றிய வரலாற்றைக் கொண்ட சூறாக்கள் (சூறா பகராவை தவிர்த்து)

மக்கா சூறாக்களில் ஈமானுடன் சார்ந்த விடயங்கள் பேசப்படுகின்றன. ஏகத்துவக் கோட்பாடு (தவ்ஹித்) இறை தூதின் அவசியம் (றிஸாலத்) மறுமை, சுவர்க்கம் நரகம், இஸ்லாத்தை நிராகரிப்பவர்களுடனான வாதப்பிரதிவாதங்கள், நபிமார்களின் வரலாறு, கடந்த கால சமூகங்கள் முதலான அம்சங்கள் பற்றிய விளக்கங்களை மக்கா சூறாக்கள் உள்ளடக்கியுள்ளன. அவை இனிமையாக ஓதக்கூடிய சிறிய சிறிய வசனங்களாகவும் இருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மக்காவின் சூறாக்கள் முஸ்லிம்களிடம் ஆட்சியதிகாரம். இல்லாத நிலையிலும் இறைவனை நிராகரிப்பவர்களுக்கு மத்தியில் சிதறி சிறுபான்மையினராக வாழ்கின்ற கால கட்டங்களிலும் அருளப்பட்டன. அவை பெரும்பாலும் இறை நிராகரிப்பாளர்களை இஸ்லாத்தின் பால் ஈர்த்தெடுப்பதை இலக்காக கொண்டிருப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

மதீனா சூறாக்கள் இஸ்லாமிய குடும்ப சமூக அரச அமைப்புகள் நிலவிய கால கட்டத்தில் அருளப்பட்டவைகளாகும் . அதனால் அவற்றில் குடும்ப பொருளாதார சமூக அரச நிர்வாகம் பற்றிய விடயங்கள் பல இடம் பிடித்துள்ளன. தொழுகை நோன்பு ஸகாத் ஹஜ் போன்றவை பற்றிய விளக்கம் வர்த்தக நடவடிக்கைகள் சமூக உறவுகள், குற்றச் செயல்கள் அவற்றுக்கான தண்டனைகள், குடும்ப அமைப்பு, விவாகம், விவாகரத்து, ஜிஹாத் முதலாம் அம்சங்கள் பற்றிய போதனைகள் மதீனா சூறாக்களில் இடம்பெற்றுபிருப்பதை அவதானிக்க முடியும்.

குர்ஆன் ஆயத்துக்கள் அருளப்பட்ட பின்னணி பற்றிப் பேசும் கலை அஸ்பாப் அந்நுஸுல் என்றழைக்கப்படுகின்றது. அல்குர்ஆனை விளங்குவதற்கு இக்கலை பெரிதும் உதவுகிறது. அல்குர்ஆனின் குறித்த பதங்களின்பொருளையும் குறித்த அம்சங்கள் பற்றிய கோட்பாடுகளையும் ஒருவன் அறிந்திருப்பது குறித்த நிகழ்வு பற்றிய ஆயத்துக்களை விளங்குவதற்கு போதுமானதல்ல. குறித்த ஆயத்துக்களின் உள்ளடக்கத்துடன் குறித்த அந்நிகழ்வுகளில் பங்கு கொண்ட கதாபாத்திரங்களையும் அவற்றின் தன்மைகளையும் அறிந்திருப்பது அவசியமாகும்.

அல்குர்ஆன் ஆயத்துக்கள் அருளப்பட்ட பின்னணியை அறியாதிருப்பது குறித்த ஆயத்தின் பொருள் பற்றி முரண்பட்ட கருத்துக்களைத் தோற்றுவிக்கவும் வழிவகுக்கும். அல்குர்ஆன் ஆயத்துக்கள் பல தெளிவான பொருளைத் தந்தபோதும் சில ஆயத்துக்கள் தெளிவான பொருளைத் தருவதில்லை. இப்பின்னையை இரவகைப் பொருளைத் தரக்கூடியதாகவும் உள்ளன. இதில் சரியான கருத்து எது என்பதை விளங்க அஸ்பாப் அந்நுஸுல் துணை செய்ய முடியும். அல்குர்ஆன் அருளப்பட்ட கால அறேபியர்களின் சமூகநிலை, மரபுகள், பதப்பிரயோகங்கள் என்பன பற்றிய அறிவைப் பெறவும், முஜ்மல், முதஷாபிஹாத் வகைகளைச் சேர்ந்த ஆயத்துக்களின் பொருளை விளங்கவும் இக்கலை துணை செய்யும். எனினும் குர்ஆன் ஆயத்துக்கள் அருளப்பட்ட பின்னணி பற்றிய தகவல்கள், ஸஹாபாக்களால் எடுத்துக் கூறப்பட்டு நம்பத்தகுந்த ராவிக்களால் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். ஹதீஸ் ஒன்றை நம்பத்தகுந்ததாக ஏற்பதற்கு அவசியமான அனைத்து தகைமைகளும் இந்த ராவிக்கு இருப்பதும் அவசியமாகும்.

அல்குர்ஆன் ஆயத்துக்கள் அனைத்தும் அல்லாஹ்வால் அருளப்பட்டவை. அதன் ஆயத்துக்கள் உரை நடையுமல்ல கவிதையுமல்ல. ஆயினும்

நடையழகும் ஓசை நயமும் உடையவை. எழுத வாசிக்க முடியாத ஓர் “உம்மி” நபி வழங்கிய ஆன்மீக ரீதியான ஓர் அற்புதம் அது. அல்குர்ஆனின் இவ்வற்புதத் தன்மையை நான்கு அம்சங்களில் அவதானிக்க முடிகிறது. அதன் முதல் அம்சம் அதன் மொழியியல் ரீதியான அற்புதத் தன்மையாகும். அறபு இலக்கியத்தின் பொற் காலப்பகுதி என்று கூறப்படுகின்ற ஒரு கால கட்டத்தில் குர்ஆன் அருளப்பட்டது. அறபு மொழி வரலாற்றின் மிகச் சிறந்த கவிஞர்கள் பலர் வாழ்ந்த அக்காலப் பகுதியில் குர்ஆனைப் போன்றதோர் ஆக்கத்தை படைக்குமாறு அறேபியர்கள் உட்பட முழு மனித சமுதாயத்துக்கும் அல்குர்ஆன் சவால் விட்டது.

“நாம் நம் அடியாருக்கு அருளிய இவ்வேதத்தில் நீங்கள் சந்தேகப்பட்டு (இது இறைவனால் அருளப்பட்டதல்ல என்று கூறுகின்ற) நீங்கள் உண்மையாளர்களாகவும் இருந்தால் அல்லாஹ்வைத் தவிர உங்களை ஆமோதிப்பவர்களையும் (உங்களுக்கு உதவியாக) நீங்கள் அழைத்துக் கொண்டு இதைப்போன்ற ஓர் அத்தியாத்தை அமைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” 2:23.

இச்சவாலை ஏற்றுக்கொள்ள அறபுக் கவிஞர்கள் முன் வந்த போதிலும் ஈற்றில் தமது இயாலாமையை ஒப்புக் கொண்டது மட்டுமல்லாமல் அதனை பகிரங்கமாகவும் அறிவித்தனர். இன்றுவரை அல்குர்ஆனின் சவாலை அவர்களால் எதிர் கொள்ள முடியவில்லை. அல்குர்ஆன் பிரபல அறபுக் கோத்திரங்கள் ஏழின் மொழி வழக்கில் வாசிக்கக் கூடியதாக இருப்பது ஓர் அதிசயம். அ.தன்றி அந்த ஏழு கோத்திரங்களில் எதுவுமே தாம் பேசும் மொழியில் அல்குர்ஆனுக்கு இணையாக ஒரு அத்தியாத்தை அல்ல ஒரு வாக்கியத்தைத் தானும் இயற்ற முடியவில்லை. அறபு பேசுவர்களால் மட்டுமன்றி வேறு எந்த மொழி பேசுபவராலும் அல்குர் ஆனுக்கு இணையான ஓர் ஆக்கத்தை கடந்த கால வரலாற்றில் படைக்க முடியவில்லை.

அதன் இரண்டாவது அம்சம் கடந்து போன வரலாற்றுக்கால நிகழ்வுகளை

அது மிகச் சரியாக அறிவித்துள்ளமையாகும். கடந்த காலம் பற்றிய அதன் அறிவிப்புக்களை வரலாற்றாய்வாளர்கள் உண்மைப் படுத்தியுள்ளமை நோக்கத் தக்கதாகும். நூஹ் (அலை) காலத்து வெள்ளப் பிரளயம், பிரிஅவன் கடலில் முழுகடிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்டமை என்பன போன்றனவும் படைப்பினங்களின் தோற்றம் கடந்த கால சமூகங்களின் எழுச்சியும் வீழ்ச்சியும் போன்றன பற்றிய குர்ஆனின் தகவல்கள் பல உண்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளதை காண முடிகிறது.

எதிர் கால நிகழ்வுகள் பற்றி குர்ஆன் குறிப்பிட்ட எதிர்வுகூறல்கள் உண்மைப் படுத்தப்பட்டுள்ளமை அல்குர்ஆனின் அற்புதத் தன்மையை நிறுவும் மூன்றாவது அம்சம் எனலாம். பத்ருப் போரில் முஸ்லிம்களின் வெற்றி (8:7) முஸ்லிம்கள் மக்காவை வெற்றி கொள்ளல், (48:27) நதியில் முழுகிய பிரிஅவனின் உடல் மக்களுக்கு அத்தாட்சியாக காட்டப்படுதல் (10:92) உரோமர்கள் எதிர்காலத்தில் பாரசீகர்களை வெற்றி கொள்வர் (30:12) என்னும் எதிர்வு கூறல்கள் உண்மைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

(நபியே) நும் வாசிகள் சமீபத்திலுள்ள பூமியில் (தற்சமயம்) தோல்வி அடைந்தனர். அவர்கள் (இன்று) தோல்வி அடைந்து விட்ட போதிலும் அது சீக்கிரத்தில் அவர்கள் வெற்றி அடைவார்கள் (30:12)

கி:பி 614 பாரசீகர்கள் உரோமர்களை வெற்றி கண்டு ஜெருசலத்தை கைப்பற்றினர். அதன் பின்பே மேற் குறித்த ஆயத்து அருளப் பட்டு உரோமர்களின் வெற்றி எதிர்வு கூறப்பட்டது. ஏழு வருடங்களுக்குப் பின்பு உரோமர்கள் பாரசீகர்களை கி:பி 622ல் வெற்றி கொண்டு ஜெருசலத்தை கைப்பற்றியதன் மூலம் அல்குர்ஆனின் எதிர்வு கூறல் உண்மைப் படுத்தப்பட்டது.

மனித உற்பத்தி, படைப்பினங்கள், பிரபஞ்சத்தின் தோற்றம் என்பன பற்றிய விஞ்ஞான ரீதியான உண்மைகளை விஞ்ஞானத்தின் வளர்ச்சி பற்றி

நினைத்துப் பார்க்க முடியாத காலத்தில் புலப் படுத்தியமை அல்குர்ஆனின் அற்புத்தன்மையின் நான்காவது அம்சமாகும்.

“நிச்சயமாக (ஆரம்பத்தில் முதல்) மனிதரைக் கனி மண்ணின் சத்தில் இருந்து சிருஷ்டித்தோம். பின்னர் அதனை நாம் ஓர் இந்திரியத் துளியாக்கி ஒரு பத்திரமான இடத்தில் வைத்தோம். பின்னர் அந்த இந்திரியத்தை இரத்தக் கட்டியாக்கினோம். பின்னர் அவ்விரத்தக்கட்டியை மாமிசப்பிண்டமாகச் செய்தோம் பின்னர் அம்மாமிசப் பிண்டத்திலிருந்து எலும்பை உற்பத்தி செய்து அவ்வெலும்புக்கு மாமிசத்தை அணிவித்தோம். பின்னர் அதனைப் (பூரணமான) மனித சிருஷ்டியாக அமைத்தோம் (இவ்வாறு சிருஷ்டித்த) அல்லாஹ் பெரும் பாக்கியம் உடையவன்”(23:12-14)

மனித உற்பத்தியை பற்றிய மேலே கூறப்பட்ட குர்ஆனிய உண்மைகளை விஞ்ஞானம் தற்காலத்தில் உண்மைப்படுத்தியுள்ளதைக் காணமுடிகிறது. இவ்வாயத்தில் கையாளப்பட்டுள்ள “அலகதன்” என்ற அறப்புப் பதத்திற்கு அட்டை, தொங்கவிடப்பட்டது, இரத்தக் கட்டி என்ற மூன்று பொருள் உண்டு. பெண்ணின் கருவறையில் ஆணின் விந்து குழந்தையாக வளரும் போது முதற் கட்டத்தில் அட்டை போன்ற உருவிலும், அடுத்து தொங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொருளின் வடிவிலும் அடுத்து இரத்தக் கட்டி வடிவிலும் அமைந்திருப்பதை தற்கால விஞ்ஞானிகள் கண்டு பிடித்துள்ளனர். குர்ஆனின் விஞ்ஞான உண்மை எவ்வளவு துள்ளியமாக சரியாக இருக்கின்றது என்பதனை இது காட்டுகின்றது. அது மாத்திரமன்றி 1400ஆண்டுகளுக்கு முன்பு மனித சமுதாயம் இதனை அறியக் கூடிய அளவு அறிவு வளர்ச்சி பெற்றிருக்கவில்லை என்றும் இக்குர்ஆன் நிச்சயமாக இறைவனால் அருளப்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் மனித உற்பத்தி மருத்துவத் துறையியல் விற்பன்னரும் டொரண்டோ பல்கலைக் கழக பேராசியருமான Keith L Moore என்பவர் குறிப்பிடுகிறார்.

கருவறையில் குழந்தை வளர்ச்சியடைவதால் அதன் வளர்ச்சிக் கட்டங்களை வகுத்துக் கூறுவது சிரமமாயினும் குர்ஆன் இவ்வாயத்தில் சுட்டிக் காட்டும் வளர்ச்சிக் கட்டங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதன் வளர்ச்சிக் கட்டங்களை வகைப்படுத்த முடியும் என்றும் அவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். மனிதனின் உற்பத்திபற்றி அல்குர்ஆன் குறிப்பிட்ட உண்மைகள் விஞ்ஞான ரீதியாக உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது போலவே அல்குர்ஆன் மலைகளைப் பற்றி 78:6:7., 16:15, 21:31 ஆம் ஆயத்துகளிலும் கடல்களுக்கிடையே உள்ள தடுப்புப்பற்றி 55:19:20, 25:53 ஆயத்துகளிலும் மனித மூளைகளைப்பற்றி, 96:15:16 ஆம் ஆயத்திலும் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள உண்மையை நவீன கால விஞ்ஞானம் உண்மைப்படுத்தியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கதாகும்.

1.II அல்குர்ஆனின் தொகுப்பு

அல்குர்ஆன் 23 வருட காலங்களில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அருளப்படும் போதே, அதனை மனனம் செய்வதற்கும் எழுதுவதற்கும் உரிய ஏற்பாடுகளை முகம்மது (ஸல்) அவர்கள் மேற்கொண்டார்கள். இதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்குப் பின்வரும் அல்குர்ஆன் ஆயத்துகள் தூண்டுகோலாய் அமைந்தன.

“(நபியே! யாவையும்) படைத்த உமதிறைவனின் திருநாமத்தால் (திருக்குர்ஆனை) நீர் ஒதுவீராக! (வாசிப்பீராக)” 96:1

“நூன், எழுதுகோல் மீதும் (அதனைக் கொண்டு)அவர்கள் எழுதியவை மீதும் சத்தியமாக” 68:1

முறையே முதலாவதாகவும் இரண்டாவதாகவும் இறங்கிய இவ்விரு ஆயத்துகளும் குர்ஆனை ஓதவும் (வாசிக்கவும்) எழுதவும் தூண்டுகோலாய் அமைந்தன. ஆரம்பத்திலேயே இஸ்லாத்தை ஏற்ற அபூபகர், உஸ்மான், அலி (றழியல்லாஹு அன்ஹும்) முதலானோர் எழுதவும் வாசிக்கவும் அறிந்திருந்தார்கள். ஆதலால் நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் எழுதத் தெரியாதவராக இருந்த போதும், அவர்களது தோழர்களைக் கொண்டு எழுதுவது சாத்தியமாகியது. குர்ஆனில் கையாளப்பட்டுள்ள “கிதாப்” (வேதநூல்), சூரா (அத்தியாயம்) எனும் பதங்கள் நூல் பற்றிய சிந்தனையை நாளாவட்டத்தில் உருவாக்க உதவின.

வஹி அருளப்பட்டதும் முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் முதற்கண், ஆண்கள் மத்தியிலும், அடுத்து பெண்கள் மத்தியிலும் அதனை ஓதிக் காண்பிப்பார்கள். இதன் பின் “காதிபுல் வஹி”யைக் (வஹியை எழுதுபவர்) கொண்டு அவற்றை

எழுதுவிப்பார்கள். எழுதிய பின் அதனைத் தனக்கு வாசித்துக் காண்பிக்குமாறு கேட்பார்கள். எழுதுவதில் ஏதும் தவறுகள் நிகழ்ந்திருந்தால், அதனை வாசிக்கும் போது செவிமடுத்துத் திருத்துவார்கள். அதன் பின், அதனை மூலப்பிரதியாகக் கொண்டு பல பிரதிகள் எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களுக்கு செவி மடுத்து குர்ஆன் சூறாக்களை ஸஹாபாக்களுள் பலர் மனனம் செய்து கொண்டனர். அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஹத் (றழி) அவர்கள் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் நேரடியாகவே கேட்டு எழுபது சூறாக்களை மனனம் செய்திருந்தார்கள். குர்ஆனைத் தன்னிடம் அல்லது தான் நியமித்த அதிகாரம் பெற்ற தனது பிரதிநிதியிடம் மட்டுமே கேட்டு மனனமிடுமாறு முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள். மனனமிடும் போது தவறுகள் நிகழாது காப்பதற்காகவே இவ்வொழுங்கை மேற்கொண்டார்கள். மனனம் செய்த சூறாக்களை தொழுகையின் போது ஓதியமை அவற்றை நினைவில் வைத்திருக்கப் பெரிதும் உதவியது.

அல்குர்ஆன் வசனங்கள் தேவைக்கு ஏற்ற விதத்திலும், அளவிலும் அருளப்பட்டன. அருளப்பட்டதும் அவை எழுதப்பட்டன. அவற்றை எழுதும் போது எந்த சூறாவில் எவ்விரு ஆயத்துக்களுக்கிடையே குறித்த ஆயத்து அமைய வேண்டும் என்பதை நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் சுட்டிக் காட்டினார்கள். ஆதலால் அவை அருளப்பட்ட ஒழுங்கில் அன்றி அவை அமைய வேண்டிய ஒழுங்கில் ஆரம்ப முதலே எழுதப்பட்டன.

மக்காவில் நபிகளாருக்கு இருந்த எதிர்ப்பு மதீனாவில் இருக்கவில்லை. அங்கு அவர்களுக்குக் கண்ணியமும் அன்பும் ஆதரவும் அரவணைப்பும் கிடைத்தன. ஆதலால் அச்சமின்றி அதுவரை அருளப்பட்ட குர்ஆன் ஆயத்துக்களை ரமழான் மாதத்தில் தொழுகையின் போது சத்தமிட்டு ஓதினார்கள். ஆயத்துகள் அருளப்பட்ட ஒழுங்கில் அன்றி, அமைய வேண்டிய

ஒழுங்கில் நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் ஓதியதால், மக்களுக்கு தாம் மனனமிட்டு இருப்பதை அல்லது எழுதி வைத்திருப்பதை ஒப்பு நோக்கிக் கொள்ள வாய்ப்புக் கிட்டியது, தமது ஆயுளின் இறுதி ரமழானில் நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் இரு முறை முழுக் குர்ஆனையும் ஓதிக் காண்பித்தார்கள். அவ்வேளை ஜிப்ரீல் (அலை) அவர்களும் அருகில் இருந்தார்கள். ரமழானில் குர்ஆனை ஓதிக் காண்பித்ததை அல் அர்மூ (العروة) என்றும், இறுதி ரமழானில் ஓதிக் காண்பித்தமையை அல் அர்முதுல் ஆகிறா (العروة الاخرى) என்றும் அழைப்பர். இவை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்திலேயே குர்ஆனின் தொகுப்பு முழுமை பெற்று விட்டது என்பதைக் காண்பிக்கின்றன.

குர்ஆனைத் தொகுத்து, எழுதுவதற்கும் பிரதி பண்ணுவதற்கும் நபிகளார் (ஸல்) மதீனாவில் ஒரு காரியாலயத்தை வைத்திருந்தார்கள். சைத் பின் ஸாபித் எனும் அன்சாரி ஸஹாபி இப்பணிக்குப் பொறுப்பாக இருந்தார்கள். பெரிய சூறாக்கள் சிறிது சிறிதாக அருளப்படும் போது, அவை தனித்தனி ஏடுகளில் எழுதப்பட்டன. சூறாக்கள் பூரணமாக அருளப்பட்டதும், மீண்டும் ஒரு முறை உரிய முறையில் எழுதப்பட்டு, நபிகளாரால் சரிபார்க்கப்பட்டு, உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டது. 23 வருட காலங்களில் குர்ஆன் அருளப்பட்டதால் அதனைப் பதிவதில் பல எழுத்தாளர்கள் பங்கு கொண்டார்கள். குர்ஆன் எழுதப்படும் காலத்தில்தான் அறேபியாவில் எழுத்துக்கலை வளர்ச்சி அடைய ஆரம்பித்திருந்தது. அறபு மொழியில் எழுதப்பட்ட முதல் நூல் அல்குர்ஆனே என்பதும் குறிப்பிடத் தக்கதாகும். ஆரம்ப முதலே குர்ஆன் பதியப்பட்டதற்கான வரலாற்றாதாரங்கள் பல உள. நபிகளாரின் காலக் கவிஞரான லபீப் பின் ரபீஆவின் கவிதை ஒன்று கஃபாவில் தொங்க விடப்பட்டது. அதற்குச் சவாலாக மற்ற எக்கவிஞராலும் கவிதை ஒன்றைத் தொங்கவிட முடியவில்லை. அல்குர்ஆன் சூறாவின் ஒரு பகுதியே அதற்கு சவாலாகத் தொங்க விடப்பட்டது. தன் சகோதரியின் வீட்டில் குர்ஆன் எழுதப்பட்டிருந்த ஓர் ஏட்டைப் பார்த்தே உமர் (றழி) இஸ்லாத்தை ஏற்றார்கள். ஸஹாபாக்களில்

சிலர் தமது சொந்தப் பிரதிகளை எழுதி வைத்திருந்தார்கள். அலி பின் அபூதாலிப், அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஊத் (றழியல்லாஹு அன்ஹுமா) இத்தகைய பிரதிகளை வைத்திருந்தார்கள். இவை ஆரம்ப கால முதலே குர்ஆன் எழுதப்பட்டது என்பதைக் காண்பிக்கின்றன.

அல்குர்ஆனைப் பதிவதற்கு நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் மிகத் தெளிவான நடவடிக்கைகளை எடுத்திருந்த போதும் கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களான நியுல்டிக் (Noldeke) போன்றோர் நபிகளார் குர்ஆனைப் பதிவதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்க முடியாதென்றும், அதனை எழுதுவதில் அவர் அக்கறை செலுத்தவில்லை என்றும் குறித்திருப்பது, நடுநிலை நின்று அவர் ஆராயவில்லை என்பதையே காண்பிக்கின்றது. கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களில் சிலர் நபிகளாரின் காலத்தில் குர்ஆன் பதியப்பட்டது என்ற கருத்தை அங்கீகரித்திருப்பதையும் காண முடிகிறது.

அல்குர்ஆனை மனனம் செய்த ஸஹாபாக்கள் பலர் இருந்தமை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்தால் குர்ஆன் மறந்து விடப்பட, அல்லது மறைத்து விடப்பட முடிந்த சூழலை இல்லாதொழித்தது. எனினும் யமாமாப் போர்க்களத்தில் பொய் நபிமார்களின் ஆதரவாளர்களை எதிர்த்துப் போராடிய போது குர்ஆனை மனனம் செய்த ஸஹாபாக்கள் பலர் இறந்தமை, அல்குர்ஆனை ஒரே நூலாகத் தொகுத்து வைப்பதன் அவசியத்தை உணர்த்தியது. நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் அல்குர்ஆன் தற்போதிருக்கின்ற ஒழுங்கில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்த போதும் தனித்தனி துண்டுகளில் எழுதி வைக்கப்பட்டிருந்ததால், குர்ஆனை மனனம் செய்தவர்கள்தான் அதன் ஒழுங்கு முறையை உத்தரவாதப்படுத்தக் கூடியவர்களாக இருந்தார்கள். ஆதலால் குர்ஆனை மனனம் செய்த ஸஹாபாக்களின் துணையுடன், துண்டுகளில் எழுதப்பட்டிருந்த உத்தரவாதப்படுத்துப்பட்ட பிரதிகளைச் சேகரித்து, ஒரு நூலாக ஆக்குவதன் அவசியத்தை உமர் (றழி) அவர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். கலீபா அபூபகர் (றழி) அக்கருத்தை முதலில் மறுத்த போதும் ஈற்றில் ஏற்று, அப்பணியை ஸைத் பின் ஸாபித் (றழி) தலைமையிலான ஒரு குழுவிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

ஸைத் பின் ஸாபித் (றழி), குர்ஆன் அருளப்படும் காலத்தில் குர்ஆனை நபிகளாரின் வழிகாட்டலில் எழுதியவர்களாவர். அல்குர்ஆன் முழுவதையும் மனனம் செய்தவர்கள். “கிராஅத்”, “நாஸிஹ் மன்சூஹ்”, “ஸபப் அந் நுஸூல்” முதலாம் கலைகளிலும், குர்ஆனின் உள்ளடக்கம் பற்றிய அம்சங்களிலும் ஆழ்ந்த புலமை பெற்றவர்களாவர். நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் இறுதியாகக் குர்ஆன் முழுவதையும் ஒதிக் காண்பித்த போது செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தவர்கள். நேர்மையும், தகைமையும் உடையவர்கள். இருந்த போதும், அவரது தனி முடிவின் அடிப்படையில் தொகுக்க இடமளிக்காது, நபிகளார் (ஸல்) உத்தரவாதப்படுத்திய இரு பிரதிகள் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்ட ஆயத்துகளையே உள்ளடக்கி, தொகுத்து எழுத வேண்டும் என்று கேட்கப்பட்டார்கள். இதற்காக நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் உத்தரவாதப்படுத்திய ஏடுகளைத் தம் வசம் வைத்திருப்போர் அவற்றை ஸைத் பின் ஸாபித் (றழி) அவர்களிடம் ஒப்படைக்குமாறு கேட்கப்பட்டார்கள். அத்தகைய பிரதிகளை ஒப்படைப்பதற்காக ஸஹாபாக்கள் கொண்டு வந்த போது, அவை நபிகளாரால் பரீட்சிக்கப்பட்டவை என்பதை இரு ஸஹாபாக்கள் உத்தரவாதப்படுத்திய பின்னரே அவற்றை ஸைத் பின் ஸாபித் (றழி) அவர்கள் ஏற்றார்கள். ஸஹாபாக்கள் உண்மை பேசுபவர்களாகவும், நம்பிக்கைக்குரியவர்களாகவும் இருந்த போதும், குர்ஆனின் தூய்மையை உத்தரவாதப்படுத்தும் நோக்கிலேயே இந் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இவ்வாறு சேகரிக்கப்பட்ட ஏடுகள் ஒரு நூலாகத் தொகுக்கப்பட்டன. குர்ஆனின் விளக்கவுரைகளோ, சூறாக்களின் தலைப்புக்களோ எழுதுவது தவிர்க்கப்பட்டது. அதாவது, அல்குர்ஆன் ஆயத்துகளை மட்டும் தனித்தனி ஏடுகளில் எழுதி ஒன்றாகப் பிணைத்து, முதலாம் கலீபாவின் பாதுகாப்பில் வைத்தனர். இரண்டாம் கலீபாவின் காலத்தில் அப்பிரதி அவர்களிடம் இருந்தது. மூன்றாம் கலீபாவைத் தெரிவு செய்யும் வரை அப்பிரதியைப் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்குமாறு உமர் (றழி), தனது இறுதிக்காலத்தில் அன்னை ஹப்ஸா (றழி) அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள்.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் மரணித்து இருபது வருடங்கள் கழிந்து, ஹுதைபா அல் யமானி எனும் ஸஹாபி, ஆர்மீனியாவில் இருந்து மதீனாவுக்கு வரும் போது, பல்வேறு மாகாணங்களைச் சேர்ந்த முஸ்லிம்களைச் சந்தித்தார்கள். சிரியாவையும் ஈராக்கையும் சேர்ந்த முஸ்லிம்கள் குர்ஆனை ஓதுவதில் வேறுபடுவதை அவதானித்தார்கள். இவ்விரு மாகாணத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் பலரின் தாய்மொழி அறபு அல்ல என்பதும், அண்மையில் இஸ்லாத்தை ஏற்றவர்கள் என்பதும் ஹுதைபா (றழி) அவர்களின் கவனத்தை ஈர்த்தன. இவ்வேறுபாடு தொடர்ந்து நீடித்தால், யூத, கிறித்தவ சமயங்களில் ஏற்பட்ட சிதைவு இஸ்லாத்தில் ஏற்பட முடியும் என்று கருதி, உடன் நடவடிக்கை எடுக்குமாறு மூன்றாம் கலீபாவைக் கேட்டார்கள்.

கலீபா உஸ்மான் (றழி) அவர்கள் சைத் பின் ஸாபித் (றழி) அவர்களின் தலைமையில் 12 பேர் கொண்ட குழு ஒன்றை நியமித்து, ஏற்கனவே உள்ள பிரதியின் துணையுடன், குர்ஆன் பிரதிகள் பலவற்றை எழுதுமாறு கட்டளையிட்டார். பின்வரும் நிபந்தனைகளையும் கண்டிப்பாகப் பின்பற்றுமாறு அக்குழுவைப் பணித்தார்கள்.

- அ. குர்ஆன் ஆயத்துக்களை மட்டுமே எழுத வேண்டும்.
 - ஆ. நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் முன்வைத்ததும், குர்ஆனை மனனம் செய்த ஸஹாபாக்கள் உத்தரவாதப்படுத்தியதுமான ஒழுங்கில் குர்ஆன் ஆயத்துகளும் குறாக்களும் எழுதப்படுதல் வேண்டும்.
 - இ. நபிகளார் காலத்தில் அங்கீகாரம் பெற்றிருந்த ஓதல் முறைகளுக்குப் பொருந்தும் எழுத்தில் எழுதுதல் வேண்டும்.
 - ஈ. நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் பிறந்த குறைசிக் கோத்திரத்தவர்களது அறபு மொழியில் குர்ஆனின் எழுத்துப் பிரதி அமைதல் வேண்டும்.
- இவ்வெழுத்தாளர் குழுவினர் குர்ஆனில் வந்துள்ள “தாபூத்” என்ற பதத்தை எழுதுவதில் கருத்து முரண்பட்டனர். சைத் பின் ஸாபித் (றழி), மதீனாவாசிகள் இப்பதத்தை “தாபூப்” என்று உச்சரிப்பதாக வாதிட்ட போது, குறைசியரின்

மொழியில் “தாபூத்” என்று எழுதுமாறு கலீபா கட்டளையிட்டார்கள். அல்குர்ஆனின் ஆயத்கள் அனைத்தும் “முதவாதீர்” ஆனதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. முதவாதீர் எனும் பதம், தவறுகளோ, பிழைகளோ இடம்பெறுதல் சாத்தியம் இல்லை என்று கருதுமளவு அதிக எண்ணிக்கையிலான ராவிக்களால், ஒரே மாதிரியாக ரிவாயத் செய்யப்பட்ட ஆயத்துகளைக் கொண்டிருப்பதைக் குறிக்கும். அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஊத் (றழி) அவர்கள், (5:38) السارق والسرقة فسقطوا أيديهم எனும் குறதுல் மாஇதாவின் 38ஆவது ஆயத்தை ரிவாயத் செய்யும் போது, أيديهم எனும் பதத்திற்குப் பதிலாக أيديهم என்ற பதத்தைப் பிரயோகித்தார்கள். أيديهم என்ற பதம் முதவாதீராக நிறுவப்படாததால், இப்பின்னைய பதம் நிராகரிக்கப்பட்டு, தற்போதைய குர்ஆனில் உள்ளவாறே 5:38 ஆயத் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டதை இதற்கு சிறந்ததோர் உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். இதே போல, 2:184, 5:89 ஆம் ஆயத்களின் கிறாஅத்திலும் அவர்கள் உபயோகித்த “முததாபிஆத்” எனும் பதப் பிரயோகம் தவிர்க்கப்பட்டது என்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும். இவ்வளவு துள்ளியமாக நோக்கியே, மிகுந்த கவனத்துடன் குர்ஆன் பிரதி தொகுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு எழுதப்பட்ட பிரதிகளில் மக்கா, மதீனா, ஈராக் பிரதேசத்துக்கு தலா ஒவ்வொரு பிரதியும், சிரியாவுக்கு மூன்று பிரதிகளும் வழங்கப்பட்டன. மூலப்பிரதி ஹப்ஸா (றழியல்லாஹ் அன்ஹா) அவர்களிடமே வைக்கப்பட்டது. எழுதப்பட்ட இப்பிரதிகள் அனைத்தும் அல்லாஹ் அருளிய வஹிக்கு இயைபாக இருப்பதாக ஸஹாபாக்கள் அனைவரும் அங்கீகரித்தனர். ஆதலால், இவை தவிரந்த, ஸஹாபாக்கள் கைவசம் உள்ள ஏனைய அனைத்துப் பிரதிகளையும் எரித்து விடுமாறு கலீபா அவர்கள் கட்டளையிட்டார்கள். இதனால், குர்ஆனின் தூய்மையை அதன் அசல் நிலையில் பேண முடிந்தது.

நபி (ஸல்) அவர்களது காலத்துக்கும் மூன்றாம் கலீபாவின் காலத்துக்கும் இடையே அறபு மொழி எழுத்துக்கள் வளர்ச்சி கண்டிருந்தன. எகிப்து, சிரியா, ஈராக் முதலாம் நாகரிக வளர்ச்சி கண்டிருந்த நாடுகளில் இஸ்லாம் பரவி, அங்கு வளர்ச்சி கண்டிருந்த நாகரிக செல்வாக்குக்கு அறபு

எழுத்துக்கள் உட்பட்டமை அறபு எழுத்துக்களின் துரித வளர்ச்சிக்குக் காரணமாக இருந்திருக்க முடியும். இதனால், மேற்குறித்த குழு குர்ஆனைப் பிரதி பண்ணும் போது, ஒருமுகப்பாடுடையதாகவும், உச்சரிப்புக்குக் கிட்டியதாகவும், மிகச் சரியாகவும் இருக்கக் கூடிய எழுத்துகளைக் கொண்டு திருத்தி எழுத கலீபா அனுமதியளித்தார்கள். எனினும், அவர்கள் மேற்கொண்ட திருத்தம் யாது என்று இன்று அறிய முடியவில்லை. ஆயினும், அறபு மொழிச் சொற்களை எழுத்தில் வடிப்பதில் இன்று ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியை உஸ்மான் (றழி) அவர்களின் காலத்தில் எழுதப்பட்ட “முஸ்ஹப்” உடன் ஒப்பு நோக்கினால், உஸ்மான் (றழி) அவர்களின் காலத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தை சில வேளை அனுமானிக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம். உ-ம்:

இன்று எழுதும் முறை	உஸ்மான் (றழி) முறை காலத்தில் எழுதிய முறை
بسم الله الرحمن	بسم الله الرحمن
الك الكتاب	ذالك الكتاب
آل	أول
ها	هذ
الصلاة، الزكاة	الصلوة، الزكاة

ஆரம்ப காலத்தில் குர்ஆனை எழுதுவதிலும் வாசிப்பதிலும் இரு பெரும் சிக்கல்கள் தோன்றின. அவை ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டு முடிவடைவதற்குள் தீர்த்து வைக்கப்பட்டன.

முதலாம் பிரச்சினை, எழுத்துக்களுக்கு நுக்தாக்கள் வைக்கப்படா திருந்தமையாகும். இதனால் ٤٠٠٠٠ எனும் ஐந்து எழுத்துக்களும் ٤ என்ற ஒரே வரி வடிவில் எழுதப்பட்டன. இதே போன்று, ٥٠٠٠٠ எனும் எழுத்துக்கள் முறையே, ٥٠٠٠٠ எனும் வரி வடிவுகளில் எழுதப்பட்டன. அதாவது அறபு மொழியின் 28 ஒலி, வடிவங்கள் 15 எழுத்து வடிவங்களால் மட்டும் கூட்டப்பட்டன. இரண்டாவது பிரச்சினை, அறபு மொழியில் அ, இ, உ எனும் மூன்று

உயிர்க் குறிகள் மட்டுமே பயன்படுத்தப்பட்டமையாகும். இதனால் வாசிக்கும் போது ஏற்படும் சிரமங்களைத் தவிர்ப்பதற்காகப் பின்வரும் அடையாளங்களை அறிமுகப்படுத்தினர்.

- அ. தன்வீன்
- ஆ. தஷ்தீத்
- இ. மத்து நெடில் அடையாளம்
- ஈ. ஸ்கூன்

இவ்வகையான “இ.ராப்” எனும் அடையாளம் இட்டு எழுதும் மரபு அறபு மொழி வழக்கில் இல்லாத போதும் அறபு மொழியறிவற்றோரும் பிழையின்றி வாசிப்பதற்காக அல்குர்ஆன் ஆயத்துகளுக்கு இவ்வடையாளங்களை வைத்தே எழுதுவர்.

அல்குர்ஆன் இஸ்லாமிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்குப் பொருந்தும் பான்மையில் அருளப்பட்டதாயினும், அருளப்பட்ட அந்த ஒழுங்கில் அது தொகுக்கப்படவில்லை. நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் குறித்துக் காட்டிய ஒழுங்கில் தொகுக்கப்பட்டது. பின்வரும் அட்டவணை இதனைத் தெளிவாக்கும்.

குறாவின் பெயர்	அருளப்பட்ட ஒழுங்கு	தற்போதுள்ள ஒழுங்கில் குறா அமைந்துள்ள இலக்கம்
குறா அலக்	01	96
குறா அல் முத்தஸ்ஸிர்	04	74
குறா அல் அன்ஆம்	55	06

குறாக்களின் தலைப்புகளை/ பெயர்களை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களே வழங்கினார்கள். சில தலைப்புகள் அவற்றின் உள்ளடக்கத்துடன் நேரடியாகத் தொடர்புடையவை. உ-ம் கஹ்ப், பனீ இஸ்ராஈல் போன்றன. சில குறாக்களுக்குப் பல பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. உ-ம் முதலாவது

சூறா பாதிஹா, உம்முல் குர்ஆன், அல்ஹம்து முதலாம் பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றது.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள், தானும் தன் தோழர்களும் ஓதுவதற்கு வசதியாக அல்குர்ஆனை ஏழு மன்ஸில்களாகப் பிரித்தார்கள். பாதிஹா சூறா தவிர்ந்த ஏனைய 113 சூறாக்களும் பின்வருமாறு மன்ஸில்களாக வகைப்படுத்தப்பட்டன.

மன்ஸில்கள் உள்ளடக்கியுள்ள சூறாக்கள்

1. 2 முதல் 4 முடிய
2. 5 முதல் 9 முடிய
3. 10 முதல் 16 முடிய
4. 17 முதல் 25 முடிய
5. 26 முதல் 36 முடிய
6. 37 முதல் 49 முடிய
7. 50 முதல் 114 முடிய

ஏழு தினங்களில் அல்குர்ஆனை ஒதி முடிப்பதற்காகவே இவ்வொழுங்கில் மன்ஸில்களாக வகைப்படுத்தப்படது என்பர். இ.தன்றி, குர்ஆன் முப்பது “ஜூஸ்உ”களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மாதத்துக்கு ஒரு முறையேனும் குர்ஆனைப் பூரணமாக ஓதுவதற்காகவே இவ்வாறு முப்பது பாகங்களாகப் பிரித்துள்ளனர். சில நாடுகளில் அச்சிடப்பட்டுள்ள குர்ஆன்களில் ஒரு ஜூஸ்உ இரு “ஹிஸ்பு”களாகவும், ஒவ்வொரு ஹிஸ்பும் நான்கு பாகங்களாகவும் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. தராவீஹ் தொழுகையின் போது தொழுவீப்பவரின் வசதிக்காக இவ்வாறு பிரித்து வைத்துள்ளனர் என்பர். வேறு சில நாடுகளில் குர்ஆனின் “ஜூஸ்உ”கள் நான்கு பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு; கால், அரை, முக்கால் (الثلث، النصف، الربع) என்று அடையாளமிடப்பட்டுள்ளன.

இந்திய உப கண்டத்தில் குர்ஆன் சூறாக்கள் “ருகூஉ”களாக வகுக்கப்பட்டு அடையாளமிடப்பட்டுள்ளன. இத்தகைய பகுப்பு முறை எப்போதாரம்பித்தது

என்றறிய முடியவில்லை. இத்தகைய பகுப்பை மத்திய கிழக்கில் காண முடியாதுள்ளது. ஓதுபவர்களின் வசதி கருதியே இவ்வாறு பிரித்து அடையாளமிட்டுள்ளனர். இப்பகுப்பு அல்குர்ஆனின் அமைப்பையோ கண்ணியத்தையோ எவ்வகையிலும் பாதிக்கவில்லை. குர்ஆன் ஆயத்துகளை ஒழுங்குற நிறுத்தி ஓதுவதற்காக நிறுத்தற்குறிகள் இடப்பட்டுள்ளன. குர்ஆன் ஆயத்துக்களின் எண்ணிக்கையைக் குறிக்கும் இலக்கங்கள் ஆரம்ப காலத்தில் அடையாளமிடப்பட்டிருக்கவில்லை. ஐரோப்பிய நாகரிகச் செல்வாக்கு முஸ்லிம் உலகில் ஏற்பட்ட பின்புதான் இவ்வாறு அடையாளமிடப்பட்டது என்பர்.

1.III

தப்ஸீர் கலை

முஸ்லிம்களிடையே தோன்றி வளர்ந்த பலதுறைக் கலைகளிலும் தப்ஸீர் கலை முதன்மை வாய்ந்தது. அதனை முஸ்லிம் சமூகத்தின் அறிவியற் பணியின் முதல் வடிவம் என்று கூறினும் மிகையாகாது. அல்லாஹ்வின் “கலாம்” என்று வழங்கப்படும் அல்குர்ஆன் பற்றிய அறிவியற்கலை என்று அதனை அறிமுகப்படுத்த முடியும்.

“தப்ஸீர்” எனும் பதம் “பஸ்ஸர்” எனும் வினைச் சொல்லில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. தெளிவுற விளங்க வைத்தல், உட்பொதிந்த கருத்தைப் புரியச் செய்தல், திரையை நீக்குதல் முதலாம் பொருட்களில் இப்பதம் கையாளப்படுகிறது. அல்குர்ஆன் இப்பதத்தை விளக்கவுரை, வியாக்கியானம் எனும் பொருளில் 25:33ஆம் “ஆயத்தில” கையாண்டுள்ளது.

“(இந்நிராகரிப்போர் எத்தகைய கேள்விகளையும் கேட்டு, அதற்காக) எந்த உதாரணத்தை உம்மிடம் அவர்கள் கொண்டு வந்த போதும், (அதை விட) உண்மையான(விஷயத்)தையும் அழகான வியாக்கியானத்தையும் (அஹ்ஸன தப்ஸீர்) உமக்கு அருளாமல் இல்லை”25:33

அல்குர்ஆனின் விளக்கவுரையைக் குறிக்க “தஉவீல்” எனும் பதமும் கையாளப்பட்டுள்ளது. “தஉவீல்” எனும் பதம் “அவ்வல்” எனும் வினைச் சொல்லில் இருந்து பெறப்பட்டுள்ளது. இப்பதம் நடைமுறைப்படுத்தல் எனும் பொருளிலும் ஹதீஸில் கையாளப்பட்டுள்ளது. அல்குர்ஆனில் அப்பதம் கையாளப்பட்டுள்ள விதத்தைப் பின்வரும் வாக்கியங்களில் அவதானிக்கலாம்.

“அதற்கவர், எனக்கும் உமக்குமிடையில் பிரிவினை(க்குரிய) நேரம் இதுவே. நீர் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாமற் போன விஷயங்களின் உண்மையை (தஉவீல்) உமக்கு அறிவிக்கின்றேன்.” 18:78

“... நீர் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது போன எனது செய்கைகளின் கருத்து (தஉவீல்) இதுதான்” 18:82

மேற்குறித்த இரு ஆயங்களிலும் இப்பதம் உட்பொதிந்திருக்கும் உண்மையைச் சுட்டிக் காட்டுவதற்காகக் கையாளப்பட்டிருப்பதைக் காண முடியும். ஒரு வாக்கியத்தின் உட்பொதிந்த கருத்தை விளக்க இப்பதத்தைக் கையாளும் போது, “தப்ஸீர்” எனும் பதம் தரும் அதே பொருளில் “தஉவீல்” எனும் பதமும் கையாளப்படுவதை மேற்குறித்த ஆயங்களின் மூலம் அறிய முடியும். குறித்த ஒரு பதத்தின் புறப் பொருளில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ள முடியாத ஒரு பொருளைப் பெறுவதற்கும் தஉவீல் எனும் பதம் பயன்படுகிறது. அத்தகு சந்தர்ப்பங்களில் பதத்தின் புறப் பொருளுக்கு வெளியே செல்கின்ற அப்பொருளைப் பெறுவதே சரியானது என்பதனை நிறுவப் போதிய காரணங்கள் இருப்பது அவசியமாகும். அத்துடன், அவ்வாறு பெறும் கருத்தை ஸஹாபாக்களும், பின்வந்த பரம்பரையினரும் ஏற்றிருப்பதும் அவசியமானதாகும். இவ்வழியில் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டால் மட்டுமே “தஉவீல்” வழியிலான கருத்து சட்டத் தீர்மானங்களை எடுக்க உதவ முடியும் எனினும் ஆரம்ப கால முபஸ்ஸீர்களும் பிரபல குர்ஆன் விரிவுரையாளரான ஜ஫ீர் அத்தபரீயும் (மர:ஹி.306) இவ்விரு பதங்களையும் ஒரே பொருளில் கையாண்டுள்ளார் என்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

அல்குர்ஆனின் எழுத்துக்களை உச்சரிக்கும் முறைமை, அதன் விதிகள் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதான “கிறாஅத்” எனும் கலை, மொழி இயல், பதவாக்கம் (ஸர்பு), உயிர்க் குறிகள் (இ:ராய்), சொல் நயம், பொருள் நயம், வாக்கியத்தின் உட்பொதிந்த கருத்துக்கள், அல்குர்ஆனின் அற்புத்த தன்மை, இரத்துச் செய்யப்பட்ட சட்டங்கள் (நஸ:.), குர்ஆன் ஆயங்கள் அருளப்பட்ட பின்னணி (ஸபப் அந்நுஸூல்) குர்ஆன் ஆயங்களில் இருந்து பெறப்படும் சட்டங்கள் (அஹ்காம்) முதலாம் அம்சங்களை உள்ளடக்கி, அல்குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிப்பதையே தப்ஸீர் கலை குறித்து நிற்கிறது. அல்குர்ஆன் ஆயங்களின் புறப்பொருள், அவ்வாயங்கள் முன்வைக்கக்

கருதிய அகப்பொருள், பொருள் தெளிவற்ற (முதலாபிஹாத்) ஆயத்களுக்கான விளக்கம் என்பன பற்றி விளக்கவுரை அளிக்கும் போது, பின்வரும் அம்சங்களைக் கவனிப்பது அவசியமாகும்.

- அ) அல்குர்ஆன் ஆயத்களின் கருத்தில் குழப்பத்தையும், கொள்கை வித்தியாசத்தையும், சந்தேகத்தையும் உண்டாக்காமல் இருத்தல்.
ஆ) அல்லாஹ் விதித்துள்ள நியதிகளுக்கு விரோதமில்லாதிருத்தல்
இ) அந்நிய சிந்தனை, பிற கலாசாரம் என்பவற்றின் தாக்கத்திற்குட்படாதிருத்தல்

அறிவில்லாமலும், தவறான கொள்கைகளைத் தாமாகப் புகுத்தியும் “அல்குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிப்போன் தனதிருப்பிடத்தை நரகத்தில் ஒதுக்கிக் கொள்ளவும்” என்று நபிகள் (ஸல்) அவர்கள் கூறிய ஹதீஸ் ஒன்று “தீர்மதி”யில் பதியப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

அறபு மொழியில் சாதாரண அறபு மக்களுக்கும் விளங்கக் கூடியதாக அல்குர்ஆன் அருளப்பட்ட போதும், ஜாஹிலிய்யாக் காலத்தின் இலக்கியத்திறனை மிஞ்சியதாக வழங்கப்பட்டதால், அல்குர்ஆனுக்கு விரிவுரை வழங்குவதற்கு அறபு மொழி, இலக்கியம், இலக்கணம் முதலாம் அம்சங்களை அறிந்திருப்பது அவசியமாகியது. இவற்றில் புலமை படைத்தவர்களாலும் சில வேளை அல்குர்ஆனைப் புரிந்து கொள்வது சிரமம் ஆகியது. பின்வரும் காரணிகள் அல்குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிக்க வேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்தின.

- அ) அறபு மொழி ஆற்றலும், தப்ஸீர் கலைத் துறையில் ஆர்வமும் உடையவர்களில் சிலரும், அல்குர்ஆனில் கையாளப்பட்டுள்ள சில சொற்களின் பொருளை அறியச் சிரமப்பட்டனர். நபித் தோழர்கள் சிலர் கூட அல்குர்ஆனின் பதங்கள் சிலவற்றைப் புரியச்சிரமப்பட்டனர். அல்குர்ஆனுக்கு விளக்கவுரை வழங்குவதில்

ஆற்றல் பெற்றிருந்த அப்துல்லாஹ் இப்னு அப்பாஸ் (றழி) அவர்கள், அல்குர்ஆனில் கையாளப்பட்டிருந்த “பாதீர்” என்ற பதத்தின் பொருளைத் தான் அறியாதிருந்ததாகவும், நாட்டுப்புற அறேபியர் இருவர் வந்து தமக்கிடையே ஏற்பட்ட தகராறு பற்றி முறையிட்ட போது அப்பதத்தைக் கையாண்டதால்தான் அச்சொல்லின் பொருளைத் தன்னால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது என்றும் கூறியுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. உமர் இப்னு கத்தாப் (றழி) அவர்களும் அல்குர்ஆனில் வருகின்ற “வபாகிஹதன் வ அப்பா” என்ற தொடரில் வரும் “அப்பா” என்ற பதத்தின் பொருளை அறியாதிருந்தார்கள் என்ற வரலாற்றை அனஸ் (றழி) அவர்களின் ரிவாயத் ஒன்றில் இருந்து அறிய முடிகிறது.

- ஆ) அல்குர்ஆனின் சில பதங்கள், சில இடங்களில் அகராதிகளில் கையாளப்பட்டுள்ள பொருளில் அன்றி, இஸ்லாமிய சிந்தனை வழியிலான பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளன. ஆதலால், அத்தகைய பதங்கள் தரும் பொருள் பற்றி அறிய தப்ஸீர் அவசியமாகியது.
- இ) பல பொருள்களைத் தரக் கூடியதாக இருக்கும் ஒரு குறித்த பதம், குறித்த ஆயத்தில், எப்பொருளில் கையாளப்பட்டிருக்கிறது என்பதனை அறிவதற்கும் தப்ஸீர் அவசியமாகிறது.
- ஈ) சுருங்கக் கூறி விளங்க வைப்பதே அல்குர்ஆனின் இலக்கிய மரபாகும். ஸஹாபாக்கள் காலத்தில் ஏற்பட்ட பல பிரச்சினைகளின் போது, வழி காட்டுவதற்கான அறிவுறுத்தல்கள் வழங்கப்பட்ட போது, தீர்வுகள் மட்டும் சொல்வது போதுமாகியது. ஸஹாபாக்கள் எதிர் கொண்ட பிரச்சினை என்பதால், அத்தீர்வுகளை அவர்கள் முழுமையாகப் புரிந்து கொண்டாலும், அடுத்த பரம்பரையினர் அவற்றை விளங்க அவ்வாயத்கள் அருளப்பட்ட பின்னணியை எடுத்துக்காட்டி விளக்கமளிப்பதற்கும் தப்ஸீர் அவசியமாகியது.

உ) மயக்கமான பொருள் தரக் கூடியதும், பொருள் தெளிவு குறைந்ததுமான “முதலாபிஹாத்” ஆன ஆயத்களுக்கு விளக்கவுரை அளிப்பதற்கும் தப்ஸீர் அவசியமாகியது.

நபிகள் (ஸல்) அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்த போது, தமக்கு விளங்காதவற்றை ஸஹாபாக்கள், நபிகள் (ஸல்) அவர்களிடம் நேரடியாகக் கேட்டு விளங்கிக் கொண்டனர். அவர்களின் மரணத்துடன் அவ்வாய்ப்பு அற்றுப் போய்விட்டது. இஸ்லாமிய இராச்சிய வியாபகம் குலபாஉர் றாஷிதூன்கள் காலமுதல் ஏற்பட்டதால், பிற கலாசாரங்களுடன் முஸ்லிம்கள் தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதனால், பல புதுப் பிரச்சினைகள் தோன்றின. அவை பற்றிய வழிகாட்டுதல்களைப் பெற அல்குர்ஆனையே நாட வேண்டியதாயிற்று. இதனால், அல்குர்ஆனை முடிந்த வரை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தோன்றியது. அதனால் விளக்கம் குறைந்த குர்ஆன் ஆயத்களின் பொருளை அறிய, அல்குர்ஆனின் வேறு சில ஆயத்களையும் ஹதீஸ்களையும் துணை கொண்டனர்.

அல்குர்ஆனின் ஆயத்கள் சில தெளிவான பொருளைத் தந்தன. வேறு சில ஆயத்கள் பொருள் தெளிவு குறைவானவை. இத்தகைய பொருள் விளக்கம் குறைந்த “முஜ்மலான” ஆயத்களுக்கான பொருளை சரியாக விளங்க, அல்குர்ஆனின் “முபய்யனாத்” எனப்பட்ட தெளிவான வாக்கியங்களின் துணையை நாட வேண்டியதாயிற்று. பின்வரும் உதாரணம் இதனை நன்கு புலப்படுத்தும்.

“உங்களுக்கு இனிக் கூறப்படுவனவற்றைத் தவிர, மற்ற நாற்கால் பிராணிகள் ஆகுமாக்கப்பட்டுள்ளன.” 5:1

இது ஒரு முஜ்மலான ஆயத். இந்த ஆயத்தின் பொருளை அறிவது கொண்டு மாத்திரம் எந்த மிருகங்கள் உண்பதற்கு ஆகுமாக்கப்பட்டிருக்கின்றன, எவை தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதை அறிய முடிவதில்லை. பின்வரும் ஆயத்கள் மேற்குறித்த ஆயத்தின் பொருளைத் தெளிவாக்குவதை அவதானிக்க முடியும்.

“விசுவாசிகளே! புசிக்க உங்களுக்குத் தடுக்கப்பட்டிருப்பவைகள் எல்லாம் (தானாக) செத்ததும், இரத்தமும், பன்றியின் மாமிசமும், (அறுக்கும் போது) அல்லாஹ் அல்லாத வேறு பெயர் கூறப்பட்டவையுமாகும்” 2:173

இவ்வாயத்தை கீழே உள்ள 5:3 ஆம் ஆயத் மேலும் விளக்கி நிற்கிறது. “(விசுவாசிகளே! தானாகச்) செத்தது, இரத்தம், பன்றி இறைச்சி, அல்லாஹ் அல்லாதவைகளின் பெயர் கூறப்பட்டவை முதலியவைகளும், கழுத்து நெறுக்கிச் செத்ததும், அடிபட்டுச் செத்ததும், (மேலிருந்து) விழுந்து செத்ததும், கொம்பால் குத்தப்பட்டு செத்ததும், (சிங்கப்பல்லும் வீர நகமுள்ள மாமிச பகூணிகளாகிய சிங்கம், புலி, சிறுத்தை போன்ற) ஐ வாய் மிருகங்கள் கடித் (துச் செத்) தவைகளும் உங்களுக்கு விலக்கப்பட்டிருக்கின்றன. (5:3)

மற்றோர் உதாரணத்தையும் நோக்கலாம்;

“எவர்களுக்கு நீ அருள் புரிந்தாயோ, அவர்களுடைய வழியில் (நடத்துவாயாக)” 1:6

அல்லாஹ்வின் அருளுக்குப் பாத்திரமானவர்கள் யார் என்பதை மேற்குறித்த இவ்வாயத்தின் மூலம் அறிய முடியாதுள்ளது. ஆயினும் பின்வரும் 4:69 ஆம் ஆயத் அது பற்றிய விளக்கம் ஒன்றைத் தருகிறது.

“ஆகவே, எவர்கள் மெய்யாகவே அல்லாஹ்வுக்கும், அவனுடைய தூதருக்கும் (இவ்வாறு) வழிப்படுகின்றார்களோ, அவர்கள் அல்லாஹ்வின் அருளைப் பெற்ற நபிமார்கள், சத்தியவான்கள், உயிர்த் தியாகிகள், நல்லொழுக்கமுடையவர்களுடன் (மறுமையில்) வசிப்பார்கள். இவர்கள் தாம் மிக்க அழகான தோழர்கள்” 4:69. அல்குர்ஆனில் வருகின்ற “முதலக்” ஆன ஆயத்களுக்கு “முகையத்” ஆன ஆயத்களும், “ஆம்” ஆன ஆயத்களுக்கு “காஸ்” ஆன ஆயத்களும் விளக்கமாக அமைகின்றன என்று இத்துறை அறிஞர்கள் சுட்டிக் காட்டுவர். இதே போன்று, ஆதம் (அலை), இப்றாஹீம் (அலை), நூஹ் (அலை),

முஹம்மத் (ஸல்) போன்ற நபிமார்கள் பற்றியும், வழிவறிய சமூகங்களின் தலைவர்கள் பற்றியும், அல்குர்ஆனில் பல இடங்களில் வரும் ஆயத்கள் ஒன்றிற்கு ஒன்று விளக்கமாக அமைகின்றன. ஆரம்ப கால அல்குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள், பொருள் விளக்கம் குறைந்த “முஜ்மலான” ஆயத்களுக்கு விளக்கவுரை வழங்கும் போது இந்நடைமுறையைக் கையாண்டனர். ஹிஜ்ரி 150 கி.பி. 767 இல் மரணித்த முகாதில் பின் சுலைமான் எழுதிய “முதஷாபிஹ் பில் குர்ஆன்” எனும் தப்ஸீர் இதற்கு சிறந்ததோர் உதாரணமாகும்.

பொருள் விளக்கம் குறைந்த ஆயத்களுக்கு ஹதீஸ்களின் துணையுடன் விளக்கம் கூறும் வழிமுறையையும் இத்துறை அறிஞர்கள் அங்கீகரித்துள்ளனர். பின்வரும் ஆயத்தில் கையாளப்பட்டுள்ள “லுழ்ம்” எனும் பதத்தின் பொருளை நபிகளார் (ஸல்) விளக்கியுள்ளதை அவர்கள் எடுத்துக் காட்டுவர்.

“எவர்கள் மெய்யாகவே விசுவாசம் கொண்டு, தங்கள் விசுவாசத்துடன் அக்கிரமத்தையும்(லுழ்ம்) கலந்து விடவில்லையோ, அவர்களுக்கு நிச்சயமாக அபயம் உண்டு. அவர்கள்தாம் நேரான வழியிலும் இருக்கின்றார்கள்” 6:82.

இவ்வாயத்தில் “லுழ்ம்” எனும் பதம் எதனைக் குறிக்கின்றது என்பதனை ஸஹாபாக்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாத போது, நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் கேட்டார்கள். இவ்வாயத்தில் இப்பதம் இணை வைத்தலைக் குறிக்கிறது என்று அவர்கள் பதில் உரைத்தார்கள். இதே போன்று, 108 ஆம் சூறாவில் வரும் “கவ்தர்” எனும் பதம் அல்லாஹ் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களுக்கு சுவர்க்கத்தில் வழங்கும் நீர் அருவியைக் குறிக்கிறது என்றும், அல்லாஹ் சூறாவில் வரும் கோபத்துக்குள்ளானவர்கள் என்ற பதம் யூதர்களையும், வழிவறியவர்கள் என்ற பதம் கிறித்தவர்களையும் குறிக்கின்றன என்று நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் விளக்கமளித்தார்கள்.

அல்குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிக்க மிக்க உரித்தும், மிகுந்த தகைமையும் உடையவர் அல்லாஹ்வின் தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களாவார். குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிக்குமாறு அல்லாஹ் அவர்களுக்கு ஏவியும் உள்ளான்.

“... இந்தக் குர்ஆனையும் நாம் உமக்கு அருளினோம். மனிதர்களுக்காக உம் மீது அருளப்பட்ட இதை நீர் அவர்களுக்கு தெளிவாக எடுத்துக் காண்பியும். (இதன் மூலம்) அவர்கள் கவனித்து அறிந்து கொள்வார்கள்” 16:44.

அல்குர்ஆன் ஆயத்களின் பொருளை மட்டுமன்றி, அல்குர்ஆனின் ஏவல்களை அமூல் நடாத்தும் வழிமுறை பற்றிய விளக்கத்தையும் அவர்களே அளித்தார்கள். அல்குர்ஆன் தொழுமாறு பல ஆயத்களின் மூலம் அறிவுறுத்திய போதும், தொழும் முறையை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களே காட்டித் தந்தார்கள். இறை தூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் அளித்த இத்தகைய விளக்கம் “அத்தப்ஸீர் அந் நபவீ” என்றழைக்கப்படுகிறது. இவை புகாரி, முஸ்லிம், திர்மிதி முதலாம் ஹதீஸ் தொகுப்புகளில் இடம் பெற்றுள்ளன. இருந்த போதும், அல்குர்ஆனின் எல்லா ஆயத்களுக்கும்ான விளக்கங்கள் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களால் வழங்கப்படவில்லை. ஹதீஸ் கிரந்தங்களில் எல்லா சூறாக்களுக்குமான ஹதீஸ் விளக்கங்கள் இருப்பினும், அவை எல்லா ஆயத்களுக்குமாக இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“... அன்றியும் பஜ்ரில் வெண்மையான கயிறானது, கறுப்புக் கயிற்றில் இருந்து பிரிந்து தெரியும் வரை புசியுங்கள் பருகுங்கள்...” 2:18. என்ற ஆயத் அருளப்பட்ட போது, அதீ பின் ஹாதிம் என்பவர் கறுப்பு, வெள்ளை நிறக் கயிறுகளை வைத்து, ஸஹர் முடிவடையும் நேரத்தை இனங்கான விரும்பிப் பரிட்சித்த போது முடியவில்லை.. அது பற்றி நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் முறையிட்ட போது, வெள்ளைக் கயிறு, கறுப்புக் கயிறு என்பன முறையே பகலையும் இரவையும் குறிக்கின்றன என்று விளக்கமளித்தமையும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

சில ஸஹாபாக்கள் இஸ்லாத்தின் ஆரம்ப காலத்திலே இஸ்லாத்தை ஏற்றிருந்தனர். மற்றும் சிலர் பிற்காலத்தில் ஏற்றிருந்தனர். சிலர் தம் இளம் பராயத்திலும், வேறு சிலர் தமது முதுமைப் பருவத்திலும் ஏற்றிருந்தனர். அவர்களில் சிலர் குர்ஆன் ஆயத்கள் குறிப்பிடும் சில நிகழ்வுகளுடன் நேரடித் தொடர்புடையவராய் இருந்தனர். மற்றும் சிலர் அது பற்றித் தம் ஸஹாபாத் தோழர்களுடன் கலந்துரையாடி அறிந்திருந்தனர். எனினும், எல்லாரும் அல்குர்ஆனுடன் தொடர்புடைய எல்லா அம்சங்கள் பற்றியும் அறிந்திருக்கவில்லை. சிலர் அறிந்திருந்தவற்றை வேறு சிலர் அறியாமலும் இருந்தனர். அறிந்தவர்கள் தானும் ஒரே அளவில் அறிந்திருக்கவில்லை. அவர்கள் புரிந்து கொண்ட விளக்கத்தின் ஆழம் வித்தியாசமாக இருந்தது. அலி (றழி), அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஊத் (றழி) போன்றவர்கள் ஏராளமான குர்ஆன் ஆயத்கள் இறங்கிய பின்னணி, அவற்றின் உட்பொதிந்த பொருள் என்பன பற்றிய பூரண விளக்கத்தைப் பெற்றிருந்தனர். அல்குர்ஆன் விதந்துரைத்த சமூக வாழ்வு நிலவிய குர்ஆனிய சமூகத்தில் ஸஹாபாக்கள் வாழ்ந்திருந்ததால், அவர்கள் அல்குர்ஆனியக் கோட்பாடுகள் பற்றி மட்டுமன்றி, அவற்றை நடைமுறைப்படுத்தும் முறைமையையும் அறிந்திருந்தனர். இதனால், நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்தின் பின் எழுந்த சமூக, பொருளாதார, அரசியல், பிரச்சினைகளின் போது, குர்ஆனில் இருந்து அவை பற்றிய வழிகாட்டுதல்களைப் பெற, அல்குர்ஆனை நன்கு அறிந்திருந்த ஸஹாபாக்களிடம் கேட்டு, ஸஹாபாக்களும், தாபிஈகளும் விளக்கம் பெற முயற்சித்தனர். இதனால் ஸஹாபாக்கள் காலத்தில் தப்ஸீர் கலை வளர்ச்சியுறலாயிற்று.

அல்குர்ஆனுக்கு விளக்கம் கூறும் உரித்தும் தகைமையும் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களுக்கு மட்டுமேயுண்டு என்று கருதிய சஹாபாக்கள் சிலர் இருந்தனர். இவர்கள் குர்ஆனுக்கு விளக்கவுரை வழங்குவதை எதிர்த்தனர். இக்கருத்து ஹி. 216/ கி. பி. 831 வரை சமூகத்தில் நீடித்திருந்தது என்பர். சிலர் தக்வாவின் காரணமாக (விளக்கமளிக்கும் போது தவறு நடந்து விடலாமோ,

என்ற அச்சத்தின் காரணமாக) தப்ஸீர் விளக்கமளிப்பதைத் தவிர்த்தனர். எனினும் நாளடைவில் முஸ்லிம்களுக்கு மத்தியில் அது அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு கலையாக மாறியது.

ஸஹாபாக்கள் குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிக்க அல்குர்ஆனையும், அடுத்து அல்ஹதீஸையும் ஆதாரமாகக் கொண்டனர். அவ்விரண்டும் போதாது போகும் சந்தர்ப்பங்களில், தங்களது பகுத்தறிவையும், மொழியறிவையும் பயன்படுத்தி விளக்கம் கூறலாயினர். இவ்வாறு விளக்கமளித்த சஹாபாக்களுள் முதல் நான்கு கலீபாக்களும், இப்னு மஸ்ஊத் (மர. ஹி. 32), இப்னு அப்பாஸ் (மர. ஹி. 68), உபை இப்னு க.பு (மர. ஹி. 20), சைத் இப்னு ஸாபித் (மர. ஹி. 45), அபூ மூஸா அல் அஷ்அரி (மர. ஹி. 44), அப்துல்லாஹ் இப்னு சுபைர் (மர. ஹி. 73), அனஸ் இப்னு மாலிக் (மர. ஹி. 74), அப்துல்லாஹ் இப்னு உமர் (மர. ஹி. 74), ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ் (மர. ஹி. 74), அப்துல்லாஹ் இப்னு அம்ரிப்னுல் ஆஸ் (மர. ஹி. 63), ஆயிஷா (றழி) (மர. ஹி. 58) முதலானவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

இவர்களுள் முதல் மூன்று கலீபாக்களது விளக்கவுரைகள் மிகக் குறைவாகவே கிடைக்கின்றன. அலி (றழி) அவர்களின் குர்ஆன் ஆயத்களுக்கான விளக்கவுரைகள் ஹதீஸ் தொகுப்புகளில் எழுத்துருவில் கிடைக்கின்றன. அலி (றழி) அவர்கள் ஒரு முறை பிரசாரம் செய்யும் போது, “அல்குர்ஆனைப் பற்றி என்னிடம் கேளுங்கள். அல்லாஹ்வின் மீது சத்தியமாக, அதன் ஆயத்கள் ஒவ்வொன்றும்; இரவிலா பகலிலா, மலையிலா மடுவிலா, அருளப்பட்டது என்பதனை நான் அறிவேன்” என்று கூறினார்கள். அலி (றழி) அவர்கள் அல்குர்ஆனில் ஆழமான அறிவுடையவர்களாக இருந்த போதும், அவர்கள் தப்ஸீர் எதனையும் எழுதினார்களா என்று உறுதிப்படுத்திக் கூற முடியாத நிலையுண்டு. “ஜம்உல் குர்ஆன் வதஉவீலிஹி” எனும் தலைப்பில் ஒரு தப்ஸீர் எழுதினார் என்று சிலர் கூறுவதுண்டு. உஸ்மான் (றழி) அவர்கள் காலத்தில் உத்தியோக ரீதியாகத் தொகுத்த குர்ஆன் தவிர, அதற்கு

முன்புள்ள குர்ஆன் ஆயுத்கள் அடங்கிய ஏடுகள் அனைத்தும் ஸஹாபாக்களின் அங்கீகாரத்துடன் எரிக்கப்பட்டன. இந்நிகழ்வுக்கு முன்பு அலி (றழி) அவர்கள் இத்தகைய ஒரு தப்ஸீரை எழுதியிருந்தால் அதுவும் எரிக்கப்பட்டிருந்தல் வேண்டும். இந்நிகழ்வுக்குப் பின் சமூகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் சூழல், அதனை சீர் செய்ய அவர்கள் எடுத்த முயற்சிகள் என்பன காரணமாக அத்தகையதொரு தப்ஸீரை எழுதுவதற்குப் போதிய கால அவகாசம் அவர்களுக்கு இருந்திருக்க மாட்டாது என்பர்.

குர்ஆனுக்கு விளக்கமளித்த ஸஹாபாக்களில் இப்னு அப்பாஸ் (றழி) அவர்களை தப்ஸீர் கலையின் தந்தை என்றழைப்பர். அவரிடம் இருந்த அறபு மொழி இலக்கிய அறிவு, தப்ஸீர் விளக்கமளிக்க அவருக்குப் பெரிதும் உதவியது. குர்ஆன் கையாண்டுள்ள அறபுப் பதங்களின் பொருளை விளக்க, அப்பதம் கையாளப்பட்டுள்ள அறபுக் கவிதைகளை எடுத்தாளும் ஆற்றல் அவருக்கிருந்தது. மெல்லிய திரையொன்றினூடாகப் பார்த்து, மறைந்திருக்கும் பொருளை எடுத்துக் காட்டுவது போல, அல்குர்ஆனின் உட்பொதிந்த கருத்தை எடுத்துக் காட்டும் வல்லமை அவருக்கிருந்தது என்று அலி (றழி) அவர்கள் இப்னு அப்பாஸ் (றழி) அவர்களைப் பாராட்டியுள்ளார்கள். இத்தகு ஆற்றல் அவரிடம் இருந்ததால்தான் 110 ஆம் சூறாவுக்கு அவர் விளக்கமளிக்கும் போது, அது நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது என்று விளக்கமளித்தார். இப்னு அப்பாஸ் (றழி) சுட்டிக் காட்டிய இவ்விளக்கத்தை உமர் கத்தாப் (றழி) அங்கீகரித்தமை அவரது தப்ஸீர் கலை ஆற்றலை நிறுவுகின்றது. இவருக்கு அடுத்த மட்டத்தில் இப்னு மஸ்ஊத் (றழி) கணிக்கப்படுகிறார்கள். இவர் அழகாக கிறாஅத் ஒதும் ஆற்றல் பெற்றிருந்தார். தப்ஸீர் விளக்கம் அளிக்கும் இவரது ஆற்றலை அலி (றழி) விதந்துரைத்துள்ளார்கள். சஹாபாக்களுள் இப்னு அப்பாஸ் (றழி), இப்னு மஸ்ஊத் (றழி), அலி (றழி), உபை இப்னு கஃப் (றழி) ஆகிய நால்வரும் இத்துறையில் சிறப்பாற்றல் பெற்றவர்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றனர்.

பின்வந்த குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் ஸஹாபாக்களின் விளக்கவுரைக்கு அதிக முக்கியத்துவம் அளிப்பர். குர்ஆனிலோ, சுன்னாவிலோ ஒரு குறித்த ஆயத்திற்கான விளக்கத்தைப் பெற முடியாது போனால், அது பற்றிய ஸஹாபாக்களின் கருத்துக்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்ததாக இப்னு கஸீர் (றஹ்) குறிப்பிடுவது நோக்கத் தக்கதாகும். ஸஹாபாக்கள் குர்ஆன் ஆயுத்களுக்கு விளக்கமளித்த போதும், முழுக் குர்ஆனுக்கும் அவர்கள் விளக்கமளிக்கவில்லை. அவற்றுக்கான விளக்கத்தை ஸஹாபாச் சமூகம் அறிந்திருந்தமை அதனைத் தேவையற்றதாக ஆக்கியிருக்க முடியும். அவர்கள் தமது விளக்கங்களை எழுத்துருவில் வடிக்கவும் இல்லை. ஹதீஸின் ஒரு பகுதியாகவே ஸஹாபாக்கள் காலத்தில் அவையிருந்தன. குர்ஆனியச் சமூகமொன்றில் ஸஹாபாக்கள் வாழ்ந்ததால், தம் வாழ்க்கையுடன் நேரடியாகத் தொடர்புபட்ட பல ஆயுத்கட்கும், அத்தகைய தொடர்பு இல்லாத ஆயுத்கள் பலவற்றிற்கும் கூட அவர்களுக்கு விளக்கவுரை அவசியமாகவில்லை. ஆயின், அடுத்து வந்த பரம்பரையினர்க்கு, ஸஹாபாக்கள் விளக்கவுரை வழங்காது விட்ட ஆயுத்களுக்கும் விளக்கவுரை அவசியமாகியது. ஸஹாபாக்கள் சிலரின் சிறப்புறு மாணவர்களாக இருந்த தாபிபுகளில் சிலர் இப்பணியைத் தொடர்ந்தனர். இவர்கள் மூன்று பிரதான சஹாபாக்களின் மாணவர்களாக மக்கா, மதீனா, ஈராக் ஆகிய இடங்களை மையத் தலங்களாக வைத்து இக்கலையை வளர்த்தனர். ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் இவர்கள் இவ்விடங்களில் செயற்பட்டதைக் காண முடிகிறது.

மக்காவில், இப்னு அப்பாஸ் (றழி) அவர்களின் மாணவர்களான ஸஈத் இப்னு சுபைர் (மர. ஹி. 94), முஜாஹித் இப்னு ஜப்ர் அல்மக்கி (மர. ஹி. 104), இக்ரிமா (மல்லா இப்னு அப்பாஸ். மர. ஹி. 105), தாவுஸ் இப்னு கைஸான் அல்யமனி (மர. ஹி. 106), அதா இப்னு ரபீஆ (மர. ஹி. 114) முதலானோர் தப்ஸீர் கலையை வளர்த்தனர். மதீனாவில், உபை இப்னு கஃப்(றழி)அவர்களின் மாணவர்களான; அபூ அல் ஆலியா (மர. ஹி. 90), முஹம்மத் இப்னு கஃப் அல் கர்ஸி (மர. ஹி. 117), சைத் பின் அஸ்லம் (மர. ஹி. 130) என்பவர்களும் ஈராக்கில், அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஊத்

(றழி) அவர்களின் மாணவர்களான; அல்கமா இப்னு கைஸ் (மர. ஹி. 75) மஸ்ருக் இப்னு அல் அழா (மர. ஹி. 63), ஹஸனுல் பஸ்ரீ (மர. ஹி. 121), கதாதா அஸ்ஸதூஸி (மர. ஹி. 117), இப்றாஹீம் அந்நகஇ (மர. ஹி. 95) என்பவர்களும் தப்ஸீர் கலையை வளர்த்தனர். இக்குழுக்கள் ஒன்றிற்கு ஒன்று எதிரெதிராக இயங்கவில்லை. மக்கா, மதீனாக் குழுக்களுக்கிடையில் சிந்தனையில் நெருங்கிய ஒருமைப்பாடு இருந்தது. ஈராக்கியக் குழுவினர் இவர்களின் சிந்தனைக்கு முரண்படாத போதும், குர்ஆனுக்கு விளக்கவுரை வழங்கும் போது, மற்றிரு குழுக்களையும் விட பகுத்தறிவு ரீதியான விளக்கத்துக்கு அதிக இடம் அளித்தனர். “அஹ்லுர் ரஃயியு” என்றழைக்கப்பட்ட பகுத்தறிவுச் சிந்தனைக் குழுவுக்கான அடித்தளத்தை ஈராகில் அப்துல்லாஹ் இப்னு மஸ்ஹத் (றழி) அவர்களே அமைத்துக் கொடுத்தார் என்பர்.

ஸஹாபாக்களின் காலத்தில் விளக்கவுரை வழங்கப்பட்ட குர்ஆன் ஆய்வுகளின் எண்ணிக்கையை விடக் கூடுதலான ஆய்வுகளுக்கு தாபிசன்கள் காலப்பகுதியில் விளக்கவுரை வழங்கப்பட்டதுடன், அவை எழுதியும் வைக்கப்படலாயின. அவை பெருமளவில் தம் குழுத் தலைவரான ஆசிரியரின் விளக்கவுரையாக அமைந்திருந்தன.

தாபிசன்கள் குர்ஆனுக்கான விளக்கவுரை வழங்குவதற்கு; அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா என்பவற்றுடன், ஸஹாபாக்களின் கருத்துக்களையும் துணை கொண்டார்கள். அஹ்லுல் கிதாபுகளாக இருந்து இஸ்லாத்தை ஏற்றவர்கள் குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிக்கும் போது, தவறாத், இன்ஜீல் வேதங்களில் இருந்து பெற்றுக் கொண்ட கருத்துக்களையும் சேர்த்துள்ளனர். அப்துல்லாஹ் இப்னு ஸலாம், கஃப் இப்னு அஹ்பார் (மர. ஹி. 32), வஹப் இப்னு முனப்பஹ் (மர. ஹி. 110), அப்துல் மலிக் இப்னு அப்துல் அஸ்ஸ இப்னு ஜரீஹ் என்போர், முன்னைய வேதங்களில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்துக்களைப் புகுத்தியவர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

ஹதீஸ் கலையின் ஓரம்சமாக இருந்த தப்ஸீர் விளக்கம் எக்காலப்பகுதியில் தனித் தப்ஸீர் நூல்களாக வளர ஆரம்பித்தது என்பதைக் கணிப்பதில் இத்துறை ஆய்வாளர்கள் கருத்து முரண்படுவர். ஆரம்ப காலத்தில் எழுதப்பட்ட தப்ஸீர்கள் ஆய்வாளர்களுக்குக் கிடைக்காதிருப்பதே காலத்தைச் சரியாகக் கணிப்பதற்கு முடியாமைக்கான முக்கிய காரணியாகும். ஹி. 94 இல் மரணித்த ஸஃத் இப்னு சுபைர், ஹி. 90 இல் மரணித்த அபூ அல் ஆலியா எனும் இருவரில் ஒருவரே முதன் முதல் தப்ஸீரை ஒரு தனி நூலாக எழுதியிருக்கலாம் என்பர். அதன் கருத்து; ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டின் இறுதித் தசாப்தத்தில் தப்ஸீர் தனிக் கலையாக, ஹதீஸில் இருந்து வேறுபட்டு வளர்ந்துள்ளது என்பதாகும்.

இவர்களுக்கு அடுத்த கட்டமாகத் தோன்றிய விரிவுரையாளர்களில்; இஸ்மாஈல் அஸ்ஸுதி (மர. ஹி. 105), அல் கல்பி (மர. ஹி. 146), முகாதில் இப்னு ஹய்யான் (மர. ஹி. 150), முகாதில் இப்னு சுலைமான் (மர. ஹி. 150) என்போர் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர். இவர்களால் எழுதப்பட்ட தப்ஸீர்கள் பல கிடைப்பதில்லை. இன்று ஆய்வாளர்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய மிகப் பழைய தப்ஸீர்கள் முஜாஹித் இப்னு ஜபர் அல்மக்கி (மர. ஹி. 104), சைத் இப்னு அலி (மர. ஹி. 122), முகாதில் இப்னு சுலைமான் அல் குராசானி (மர. ஹி. 150) என்பவர்களது தப்ஸீர்களாகும். எனினும், வாசகர்களுக்குப் பரவலாகக் கிடைக்கும் தப்ஸீர், ஜரீர் அத்தபரி (மர. ஹி. 306) எழுதிய “ஜாமிஉல் பயான் அன் தஉவீலில் குர்ஆன்” என்பதாகும். ஹிஜ்ரி நாலாம் நூற்றாண்டு ஆகும் போது, தப்ஸீர் கலை, ஹதீஸ் கலையில் இருந்து பிரிந்து, முழுமை பெற்ற ஒரு கலையாக வளர்ந்திருப்பதைக் காண முடிகிறது. இப்னு மாஜா (மர. ஹி. 273), ஜரீர் அத்தபரி (மர. ஹி. 306), இப்னு அபீ ஹாதீம் (மர. ஹி. 327) முதலானவர்கள் எழுதிய தப்ஸீர்கள், ஹதீஸ் தொகுப்புகளில் இருந்து வேறுபட்டு, தனித் தப்ஸீர்கள் என்று இனங்காட்டத் தக்கதாக முழுமை பெற்றிருந்தையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இக்காலப்பகுதியில் ஏற்பட்ட ஹதீஸ் கலைத்துறை வளர்ச்சி, பிக்ஹ் கலை வளர்ச்சி என்பன காரணமாக ஸஹீஹான ஹதீஸ்களைப் பெறும் வழிமுறை

நன்கு பிரபல்யமாகியது. இதன் காரணமாக, தப்ஸீர் கலையும் இக்காலப் பகுதியியல் ஆதாரமுள்ள ஹதீஸ்களைக் கொண்டே வளர்ச்சி பெற்றது. அனைத்து முபஸ்ஸிர்களும் ஹதீஸ் கலை பற்றிய அறிவு ஞானம் உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

தப்ஸீர் கலையின் இவ்வளர்ச்சிக் கட்டத்தில் தப்ஸீர் விளக்கவுரையாளர்கள் பின்வரும் இரு வழிமுறைகளைக் கையாண்டு விளக்கமளித்தார்கள்:

i. இறைதூதர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களிடம் இருந்தும், ஸஹாபாத் தோழர்களிடம் இருந்தும் பெற்ற விளக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு விளக்கமளிப்பது ஒரு வழிமுறை. இவ்வழிமுறை “அத் தப்ஸீர் பில் மஃஸூர்” எனப்படுகிறது.

ii. தமது சிந்தனையைப் பயன்படுத்தி, குர்ஆன் ஆயத்களுக்கு விளக்கமளிப்பது மற்றொரு வழிமுறை. இவ்வழிமுறை “அத் தப்ஸீர் பிர் ரஹ்யு” எனப்படுகிறது. சுய சிந்தனை வழியிலான விளக்கங்கள் வெறும் ஊகங்களின் அடிப்படையில் அமைவது அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. எவன் ஒருவன் தனது சொந்த சிந்தனையின் வழியில், அல்லது தனது அறியாமையின் காரணமாக குர்ஆனுக்கு விளக்கமளிக்கின்றானோ, அவன் தன் இருப்பிடத்தை நரகத்தில் ஆக்கிக் கொள்கின்றான் என்ற கருத்தைத் தரும் ஹதீஸ் திர்மிதி, நஸஈ, அபூதாவுத் முதலாம் ஹதீஸ் கிரந்தங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது. ஆதலால், சுய சிந்தனை வழியிலான தப்ஸீர், குர்ஆனிலும் சுன்னாவிலும் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டதன் காரணமாகப் பெற்றுக் கொண்ட இஸ்லாமிய சிந்தனை வழி விளக்கமாக இருப்பது அவசியமாகும்.

மேலே குறிப்பிட்ட வகையிலான தப்ஸீர்களுக்குப் பின்வருவனவற்றை உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டலாம்:

01) அத் தப்ஸீர் பில் மஃஸூர்:

- 1:1. இப்னு அப்பாஸ் (றழி) அவர்களின் ரிவாயத்கள் சுட்டிக் காட்டும் தப்ஸீர் விளக்கம்.
- 1:2. தப்ஸீர் இப்னு அதிய்யா.
- 1:3. இமாம் அஸ் ஸூயூத்தி எழுதிய, அத்தூர் அல்மன்சூர் பித் தப்ஸீர் பில் மஃஸூர்.
- 1:4. அபுல் லைஸ் அஸ் ஸமர்க்கந்தி எழுதிய, அத் தப்ஸீர் பஹர் அல் உலூம்.
- 1:5. அபுல் இஸ்ஹாக் எழுதிய, அல் கஷ்புல் பயான் அன் தப்ஸீரில் குர்ஆன்.
- 1:6. இமாம் ஜரீர் அத்தபரி எழுதிய, ஜாமி அல் பயான் பி தப்ஸீர் அல் குர்ஆன்.
- 1:7. அல் பஃகாவி எழுதிய, மஆலிம் அத் தன்ஸீல்.
- 1:8. இப்னு கஸீர் எழுதிய, தப்ஸீர் அல் குர்ஆன் அல் அழீம்.
- 1:9. சவ்கானி எழுதிய, பத்ஹ் அல் கதீர்

02) அத் தப்ஸீர் பிர் ரஹ்யு :

(இவ்வகையான தப்ஸீர்; தப்ஸீர் பில் மஃஸூல், தப்ஸீர் பித் திராயா என்றும் அழைக்கப்படுகிறது)

பகுத்தறிவின்/சுய சிந்தனையின் வழியிலான விளக்கம் உடைய தப்ஸீர்களில், நாளடைவில் மொழியியல், மெய்ஞ்ஞானம், தத்துவ இயல் முதலாம் அடிப்படைகளுக்கு முதன்மையளிக்கப்பட்டு, விளக்கமளிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. ஆதலால், சுய சிந்தனை வழி அமைந்த தப்ஸீர்களை பின்வருமாறு வகைப்படுத்தி அட்டவணைப்படுத்த முடியும்.

2:1 அத் தபஸ்ரீர் அல் லுகவி :

இவ்வகைத் தபஸ்ரீர்கள் அல்குர்ஆனுக்கான மொழி இயல் ரீதியான விளக்கங்களைக் கொண்டிருக்கின்றன. உ-ம்:

அ. முஹம்மத் இப்னு உமர் அஸ் ஸம.ஸரி எழுதிய, தபஸ்ரீர் அல் கஷ்ஷாப்.

ஆ. அபு ஹய்யான் அல் அந்தலூஸி எழுதிய, தபஸ்ரீர் அல் பஹர் அல் முஹீத்.

2:2 மெய்ஞ்ஞானம், தத்துவ இயல் சார்ந்தவை:

இவை அல்குர்ஆனின் மெய்ஞ்ஞான, தத்துவ இயல் கருத்துக்களுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து விளக்கமளிப்பவை. உ-ம்:

அ. இமாம் ப.ருத்தீன் அர்ராஸி எழுதிய, மபாதீஹ் அல் கய்ப்.

ஆ. அல் .காதின் என்பவர் எழுதிய, அல்லுபாப் பி மஆனி அத் தன்ஸீல்

2:3 அல்குர்ஆனின் கட்டளைகள் சார்ந்தவை (தபஸ்ரீர் ஆயாத் அல் அஹ்காம்):

இவை அல்குர்ஆன் கூறும் சட்டங்கள் பற்றி அழுத்தம் கொடுத்து விளக்கம் அளிப்பவை. உ-ம்:

அ. இப்னுல் அரபி அல் மாலிகி எழுதிய, அஹ்காம் அல் குர்ஆன்.

ஆ. அல் குர்துபி எழுதிய, தபஸ்ரீர் அல் குர்துபி.

2:4 பொருத்தமான இடங்களில் ரிவாயத் (ம.ஸூர்) மூலமாகவும், ரஉயு மூலமாகவும் விளக்கமளிக்கும் வழிமுறையும் பல தபஸ்ரீர்களில் கையாளப்பட்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. இதற்கு உதாரணமாக, பின்வரும் தபஸ்ரீர்களை சுட்டிக் காட்டலாம்:

- இப்னு கஸீர் எழுதிய தபஸ்ரீர் அல் குர்ஆனில் அழீம்
- ஷவ்கானி எழுதிய பத்ஹ் அல் கதீர்

தபஸ்ரீர் கலை வளர்ச்சியடைந்த அப்பாஸியக் காலப்பகுதியில், பல்வேறு வகையான சிந்தனைப் பிரிவுகள் வளர்ச்சி கண்டிருந்தன. கர்பலா நிகழ்ச்சி முதல், தற்காலம் வரை படிப்படியாக வளர்ச்சியடைந்துள்ள பல்வேறு சிந்தனைக் குழுக்கள், ஏனைய கலைகளில் தம் செல்வாக்கைப் பதித்தது போல, தபஸ்ரீர் கலையிலும் தம் செல்வாக்கைப் பதித்துள்ளன. முஸ்லிம் சமூகம் அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா எனும் இரண்டின் வழி நிறுவாத எந்தச் சிந்தனையையும் அங்கீகரிக்காததால், ஒவ்வொரு குழுவும் தனது சிந்தனைகளை நிறுவ, அல்குர்ஆன் ஆயுத்களின் துணையை நாடியது. ஆதலால், தமது கருத்தை நிறுவ, குர்ஆன் ஆயுத்கள் சிலவற்றிற்கு இக்குழுக்கள் வலிந்து பொருள் கூறலாயின. ஷீயா போன்ற அரசியற் குழுக்களும், சூபிச, தத்துவஞானக் குழுக்களும், குறிப்பாக மு. தஸிலாக்களும், அண்மைக் காலத்தில் தோன்றிய காதியானி போன்ற குழுக்களும் குர்ஆன் ஆயுத்களுக்கு இவ்வாறு வலிந்து விளக்கம் கூறித் தம் கருத்துக்களை நிறுவ முயற்சித்துள்ளன. பின்வரும் உ-ம் நோக்கத்தக்கன.

“ஒன்று சேரும் இரு நீர்ப்பரப்புக்களையும் அவனே சந்திக்கச் செய்தான்” 55:19.

“அவ்விரண்டில் இருந்தே முத்து, பவளம் (முதலியன) வெளிப்படுகின்றன” 55:22.

இவ்வாயுத்களில் இரு கடல்கள் என்பன அலி (றழி) அவர்களையும் பாதிமா (றழி) அவர்களையும் குறிக்கின்றன என்றும், முத்து, பவளம் என்பன இமாம் ஹஸன், ஹுஸைன் (றழி) ஆகியோரைக் குறிக்கின்றன என்றும் ஷீயாக்கள் வலிந்து விளக்கமளித்துள்ளனர்.

“நிச்சயமாக பிரிஅவன் வரம்பு மீறிவிட்டான்” (79:17) எனும் ஆயுதில் பிரிஅவன் எனும் பதம் பாவம் புரியும் உள்ளத்தைக் குறிக்கிறது என்றும், அல்லாஹ் மூஸா (அலை) அவர்களுக்குக் கூறிய, “நீர் உம்முடைய தடியை எறியும்” (27:10) எனும் ஆயுத்துக்கு உலக வாழ்வைத் தூக்கி எறிவதைக் குறிக்கிறது

என்று சூபிச சிந்தனையாளர்கள் வலிந்து விளக்கமளித்துள்ளனர்.

“அன்றி, இப்றாஹீம் (இறைவனை நோக்கி, என்) இறைவனே! இறந்தவர்களை நீ எவ்வாறு உயிர்ப்பிக்கின்றாய்? (அதை) நீ எனக்குக் காண்பி எனக் கூறிய போது, அவன் (இதை) நீர் நம்பவில்லையா? என்று கேட்டான். (அதற்கு) மெய்தான் (நான் நம்பியே இருக்கின்றேன்) ஆயினும், (அதனை என் கண்ணால் கண்டு) என்னுடைய இருதயம் திருப்தியடையும் பொருட்டு (அதனைக் காண்பி) என அவர் கூறினார்” 2:260.

எனும் இவ்வாயத்தில் இருதயம் எனும் பதம் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் நண்பனைக் குறிக்கக் கையாளப்பட்டுள்ளது என்று மு. தஸிலாக்கள் வலிந்து விளக்கமளித்துள்ளனர்.

“உங்களுடைய ஆண்களில் எவருக்கும் முஹம்மத் (ஸல்) தகப்பனாக இருக்கவில்லை. ஆனால், அவரோ அல்லாஹ்வுடைய தூதராகவும், நபிமார்களுக்கு முத்திரையாகவும் (இறுதி நபியாகவும்) இருக்கிறார்” (33:40)

எனும் ஆயத்தில், இறுதி எனும் பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ள “காதம்” எனும் பதம் இறுதி நபி எனும் பொருளில் அல்ல, நபிமார்கள் அனைவரிலும் மேலானவர் எனும் பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது என்று காதியானிகள் எடுத்துக் காட்டுவர். முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்குப் பின் நபி வர மாட்டார் என்ற கருத்தைப் புறக்கணித்து, தாம் நபியாக ஏற்றுள்ள மிர்ஸா குலாம் அஹ்மத் காதியானியை நபியாக நம்பச் செய்தற்குத் தடையாக உள்ள இக் குர்ஆன் ஆயத்தின் கருத்தை, தமக்குச் சார்பாகத் திரித்துக் கூற இதன் மூலம் முயற்சித்துள்ளதைக் காண முடியும்.

“குர் ஊதப்பட்டு, குற்றவாளிகளை நாம் ஒன்று சேர்க்கும் நாளில், (பயத்தினால்) அவர்களுடைய கண்கள் நீலம் பூத்திருக்கும்” (20:102)

எனும் இவ்வாயத்துக்கு விளக்கமளிக்கும் போது, தன்னை நபி என்று பிரகடனப்படுத்திய, கறுப்பு நிற அமெரிக்கரான எலிஜா முஹம்மத்

(மர. கி. பி. 1975) என்பவர், இவ்வாயத் நீல நிறக் கண்களையுடைய வெள்ளையர்கள் நரகத்தின் குடிமக்களாக இருப்பர் என்று வலிந்து பொருள் கூற முயற்சித்திருப்பதைக் காணலாம்.

முன்னைய நபிமார்களதும், அவர்களது சமூகங்களதும் வரலாற்றை அல்குர்ஆன் சுருக்கமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறது. அது பற்றிய விளக்கங்களை முன்னைய வேதங்களைப் பின்பற்றிய அஹ்லுல் கிதாப்களாக இருந்து, இஸ்லாத்தை ஏற்றவர்களிடம் முஸ்லிம்கள் கேட்டறிந்தனர். முன்பு யூதராக இருந்து, இஸ்லாத்தை ஏற்ற க.ப. இப்னு அல் அஹ்பார் போன்றவர்கள், தமது வேத நூல்களில் இருந்து பெற்றுக் கொண்டதாகக் கருதப்பட்ட தகவல்களை விளக்கவுரைகளாக வழங்கினர். இவற்றின் உண்மைத் தன்மை பற்றி அறியாத குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களில் சிலர், அஹ்லுல் கிதாப்கள் அளித்த இவ்விளக்கங்களையும் தமது தப்ஸீர்களில் எழுதியுள்ளனர். பிற்கால முபஸ்ஸிர்கள், இவர்கள் அளித்த விளக்கவுரைகளில் பல தவறானவை என்பதை நிறுவியுள்ளனர். இத் தப்ஸீர்களில் இடம்பெற்றுள்ள இத்தகைய தவறான விளக்கங்கள் “இஸ்ராஈலிய்யாத்” என்றழைக்கப்படுகின்றன. அஹ்லுல் கிதாப்களாக இருந்து, இஸ்லாத்தை ஏற்றவர்கள் விளக்கமளித்த இவ்விளக்கவுரைகளில், குர்ஆனும் சுன்னாவும் ஏற்கக் கூடிய விளக்கத்தை ஏற்பதும், அவ்விரண்டிற்கும் முரண்படுவதை நிராகரிப்பதும் அவசியமாகும். குர்ஆனுக்கும் சுன்னாவுக்கும் சார்பாகவோ, எதிராகவோ இல்லாத இஸ்ராஈலிய்யாத் விளக்கங்கள் பற்றி மேலும் ஆராய்வதற்கு முபஸ்ஸிர்களுக்குச் சுதந்திரம் உண்டு என்று இத்துறை ஆய்வாளர் கூறுவர். இப்னு ஹையான் எழுதிய தப்ஸீர் இப்னு ஹையானையும், அல்குர்துபி எழுதிய தப்ஸீர் அல்குர்துபி என்பதையும் இஸ்ராஈலிய்யாத் இடம்பெற்ற தப்ஸீர் நூல்களுக்கு உதாரணமாகக் காண்பிக்க முடியும்.

அப்பாலியர் காலத்தில் எழுந்த அறிவியல் மறுமலர்ச்சி, தப்ஸீர் கலை உட்பட பல்துறை சார்ந்த கலைகளின் வளர்ச்சிக்கு உதவியது. எனினும், காலப்போக்கில் மெய்ஞ்ஞான, விஞ்ஞானக் கலைகள் முஸ்லிம்களிடையே

முக்கியத்துவம் பெறவில்லை. இதற்கு மாறாக, தபஸ்ரீ கலை நவீன காலத்திலும் புதிய சூழலை எதிர்கொண்டு வளர்வதைக் காண முடிகிறது. ஸஹாபாக்கள் காலத் தபஸ்ரீகள் மிக எளிமையானவை; சுருக்கமானவை, அறப்பு பதப் பிரயோகம் தரும் பொருளையும், ஹதீஸ்களையும் அடியொட்டி வளர்ந்தவையாகும். ஆயினும், அதன் பின் இராச்சிய விஸ்தரிப்பின் காரணமாக, பல கலாசாரங்களுடன் நேரடியாகவே தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய சூழல் ஏற்பட்டதால், தபஸ்ரீ கலை அப்புதிய சூழலை எதிர்கொண்டு வளர்ச்சியடைந்ததை வரலாறு காண்பிக்கின்றது. அறப்பு மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாத பலர் இஸ்லாத்தை ஏற்றதால், அவர்களுக்கு குர்ஆனை விளங்க வைக்க அதிக விளக்கம் அளிக்க வேண்டியதாகியது. இராச்சிய வியாபகத்துடன், மத்திய தர வகுப்பினர் தோற்றம் பெற்றதால், அவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த கால அவகாசத்தைப் பயன்படுத்தி, குர்ஆனைப் பற்றிய ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர். இதனால், இது கால வரை மனித நடத்தைகளை சீராக்குவதற்கான வாழ்க்கை வழிகாட்டியாகக் கருதப்பட்டு வந்த குர்ஆன், அதுமுதல் ஆய்வுக்குரிய ஒரு நூலாகக் கருதப்படும் போக்கு அறிமுகமாகியது. குர்ஆனியப் போதனைகளை நடைமுறைப்படுத்திய ஸஹாபாக்களின் போக்கிற்கு மாற்றமாக, குர்ஆனியப் போதனைகளின் உண்மைத் தன்மையை, மகிமையை, அற்புதத் தன்மையை எடுத்துக் காட்டும் போக்கு வளர்ச்சியடைந்தது.

அல்குர்ஆன் ஆய்வுகளுக்கு விளக்கமளிக்கும் ஒரு தொகை ஹதீஸ்கள் உள்ளன. அவை அல்குர்ஆனின் 1/8 பங்கு அளவிலான ஆய்வுகளுக்கு மட்டுமே விளக்கம் தரத் தக்கன. இப்பற்றாக் குறையும், உருவாகிய புதிய சமூக சூழலும், தபஸ்ரீ கலையில் பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தும் வாய்ப்பை அதிகரித்தன. அதே வேளை, ஒவ்வொரு குர்ஆன் ஆய்வுத்தையும் விளக்கும் முகமாக, தபஸ்ரீ எழுதும் வழிமுறை (தபஸ்ரீ முபஸ்ஸல்) வளர்ந்தது. இதனால், விரும்பத்தகாத சில அம்சங்கள் தபஸ்ரீயில் புகுந்தன. இவற்றைச் சுட்டிக் காட்டி, குர்ஆன் அருளப்பட்ட இலட்சியத்தைப் புரிந்து செயற்படத் தூண்டும்

பணிகளை நவீன கால தபஸ்ரீ அறிஞர்கள் மேற்கொள்ளலாயினர். இடைக்காலத்தில் தபஸ்ரீ கலையில் புகுந்து கொண்ட விரும்பத்தகாத சில அம்சங்களைப் பின்வருமாறு சுட்டிக் காட்ட முடியும்:

- சிந்தனைக் குழுக்கள் தபஸ்ரீ ஊடாகத் தம் கருத்தை நிறுவ முயற்சித்தமை.
- முழுமையற்ற இஸ்னாக்களைக் கொண்ட ஹதீஸ்களைப் புகுத்தியமை. ஹதீஸின் நம்பத்தகும் தன்மைக்கு முதன்மை வழங்காது, வெறும் “ஹதீஸ்” என்ற பதிவுடன் மட்டும் ஹதீஸ்களைக் கையாண்டமை.
- கிரேக்க சிந்தனைகளை உள்ளடக்கி தபஸ்ரீ எழுதப்பட்டமை. இதனால், தபஸ்ரீ ஒரு கலைக் களஞ்சியத்தின் பண்பைப் பெற்றது. (பு.ருத்தீன் அர்ராஸியின் தபஸ்ரீ பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, தபஸ்ரீ தவிர்ந்த ஏனைய எல்லா அம்சங்களும் அதில் உண்டு என்று சுட்டிக் காட்டுவது நோக்கத்தக்கதாகும்).
- இஸ்ராஈலியாத்கள் எடுத்தாளப்பட்டமை.
- கி.பி.13 ஆம் நூற்றாண்டு முதல், அண்மைக் காலம் வரை மூலாதாரங்களுக்கு, தபஸ்ரீ விளக்கத்தின் போது முக்கியத்துவம் கொடுக்காது, காலத்தால் முந்திய தபஸ்ரீகளை ஆதாரம் காட்டி தபஸ்ரீகள் எழுதியமை.

மேலே குறிப்பிட்ட விரும்பத்தகாத அம்சங்களை இனங்கண்டு, சுட்டிக் காட்டுவதற்கு நவீன காலத் தபஸ்ரீ ஆசிரியர்கள் முயற்சித்துள்ளார்கள். அத்துடன், கி. பி. 19 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல், தாம் வாழும் சூழலில் எதிர்கொண்ட புதிய பிரச்சினைகளை குர்ஆனின் நிழலில் விளக்கவும் அவர்கள் முயற்சித்துள்ளார்கள்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி முதல், முஸ்லிம் பிரதேசங்கள் பல ஐரோப்பியரின் அரசியல், கலாசார ஆதிக்கத்திற்குட்பட்டன. இதனால், அப்பிரதேசங்களில் இது கால வரை இருந்த மரபு ரீதியான கல்விப் போதனை

மாற்றாக் கண்டு, ஐரோப்பிய மாதிரியிலான நவீன கல்வி வழக்கில் வந்தது. நவீன வெகுசனத் தொடர்பு சாதனங்கள், அச்சு இயந்திரம், புதிய இலக்கிய வடிவங்கள், உரை நடை என்பன செல்வாக்குப் பெற்றன. இவை தப்ஸீர் கலை வளர்ச்சியில் ஒரு புதிய திருப்பத்தைத் தோற்றுவித்தன.

அப்பாலியர் காலத்தில் எழுந்த தப்ஸீர்கள் அறிஞர் குழாத்தை உள்ளடக்கிய வாசகர் வட்டத்தைக் கருத்திற் கொண்டே எழுதப்பட்டன. இதனால்தான், அவை இல்முல் பலாகா, இ. ஜாஸுல் இல்ம் என்பவற்றை உள்ளடக்கியதாக எழுதப்பட்டன. ஓரளவேனும் சமய பின்னணியும், மொழி ஆற்றலும் உடையவர்களாலேயே அவற்றை விங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. இதற்கு மாற்றமாக, நவீன காலத் தப்ஸீர்கள், சாதாரண வாசகர்களுக்கும் விளங்கக் கூடியதாக, இலகு நடையில் எழுதப்பட்டன. அச்சுவாகன வசதியும் சாதாரண வாசகர்கட்கு மலிவு விலையில் வழங்கும் வாய்ப்பும் இருந்தமை, தப்ஸீர் பொதுமக்களிடத்தில் பிரபல்யம் அடைய காரணமாயின. காலனித்துவ ஆட்சியின் கீழ், முஸ்லிம்கள் ஐரோப்பிய கலாசாரத்தினதும், அரசியல் சிந்தனையினதும், பொருளாதார நடைமுறையினதும் தாக்கத்துக்குள்ளாகியிருந்தனர். அவர்களுள் பலர் கொள்கையாக இஸ்லாத்தை நம்பி ஏற்றிருந்த போதும், ஐரோப்பிய வாழ்க்கை முறைக்கு மக்களை அழைப்பவர்களாக இருந்தனர். இதனால் நவீன கால சமூக, அரசியல், ஒழுக்கவியல், பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளுக்கு முஸ்லிம்கள் முகம் கொடுக்க உந்துதலைப் பெறும் வகையிலான, தப்ஸீர்கள் நவீன காலத்தில் தோற்றம் பெற்றன. அதாவது, இருபதாம் நூற்றாண்டில் முக்கியத்துவம் பெற்ற சமூகவியல் கண்ணோக்கில் இஸ்லாத்தை முன்வைக்கும் வகையில் தப்ஸீர்கள் எழுதப்பட்டன. இத்துறையில் முஹம்மத் அப்துஹு, ரஷீத் அர்ரிழா என்பவர்கள் முன்னோடிகளாயினர். இவர்களுக்குப் பின்னே வந்த செய்யித் குதுப் (றஹ்), மௌலானா மௌதுதி (றஹ்) போன்றவர்களும் இத்துறைக்கு முதன்மை கொடுத்துள்ளதைக் காண முடிகிறது. இவை அல்குர்ஆனின் அறிவியல்

ஆழத்தை எடுத்துக் காட்டுவதற்காகவன்றி, அல்குர்ஆனின் போதனைப்படி வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொள்வதன் அவசியத்தை வலியுறுத்துவதாகவும், அதற்கு உதவுவதாகவும் இருக்கின்றன. இதனால், நவீன காலத் தப்ஸீர்கள் அறிஞர்கள் மட்டத்திலும், சாதாரண வாசகர்கள் மட்டத்திலும் செல்வாக்குப் பெற்றன. இருந்த போதும், ஆரம்ப காலத் தப்ஸீர்களின் சமூகச் செல்வாக்கு அருகி விடவில்லை. சரியாகச் சொல்வதாயின், நவீன காலத் தப்ஸீர்கள் புதிய ஒரு செயற்பாட்டை நிறைவேற்றுவனவாக உள்ளனவே தவிர, பழையவற்றை நிராகரிக்கும் பணியில் ஈடுபடவில்லை. ஆரம்ப காலத் தப்ஸீர் ஆசிரியர்களான அத்தபரி, இப்னு கஸீர், பைழாவி, சுயூத்தி முதலானோரின் தப்ஸீர்கள் இன்றும் சமூகத்தில் செல்வாக்குடனேயே இருக்கின்றன. வாசகர்கள் அவற்றைத் தொடர்ந்து பயன்படுத்துகின்றனர். அஸ்பாப் அந் நுஸூல், பலாகா, இலக்கண, இலக்கிய அமைப்பு என்பன பற்றி அறிய அவையே துணை நிற்கின்றன.

பாரம்பரிய வழி முறையில் இருந்து வேறுபட்டு, ஒரு புதிய அணுகுமுறையூடாக, தப்ஸீர் கலையை அறிமுகப்படுத்திய ஒரு முன்னோடி என்ற தோரணையில், தப்ஸீர் அல்மனாரின் ஆசிரியரான அப்துஹு, அவரது வழி தப்ஸீர் பணியைத் தொடர்ந்த ரஷீத் அர்ரிழா என்பவர்களது தப்ஸீர்கள் பற்றி அறிவது அவசியமாகும்.

ஜமாலுத்தீன் ஆப்கானியின் சிந்தனைத் தாக்கத்துக்குள்ளாகியிருந்த அப்துஹு (1849 - 1905) எகிப்தில் வாழ்ந்தவர். அவர் தனது மாணவர்களுக்கு வழங்கிய அல்குர்ஆன் விளக்கவுரைகளை அவரது மாணவர்களுள் ஒருவரான ரஷீத் அர்ரிழா (1865 - 1935) என்பவர் எழுதினார். அதன் கையெழுத்துப் பிரதியை அப்துஹு சரிப்பார்த்தார். அதன் பின், அல்மனார் பத்திரிகையில் அது பகுதி பகுதியாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டது. முதலாம் குறாவில் இருந்து நாலாம் குறாவின் 125 ஆம் ஆயத் வரை மட்டுமே அப்துஹு அவர்களின் விளக்கவுரை இடம் பெற்றது. அப்துஹு விட்ட இடத்தில் இருந்து தொடர்ந்து, பன்னிரண்டாம் குறாவின் 107 ஆம்

ஆயத் வரை ரஷீத் அர்ரிழா விளக்கவுரை எழுதினார். இவ்விருவரது விளக்கவுரைகளும் அடங்கிய தப்ஸீர் நூல் தப்ஸீர் அல்மனார் என்றழைக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தொகுதியும் சுமார் 500 பக்கங்களைக் கொண்டதாக 12 தொகுதிகளாக இத்தப்ஸீர் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. இத்தப்ஸீரின் முகவுரையில் இதன் நோக்கம் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இம்மையிலும் மறுமையிலும் மகிழ்ச்சியாக வாழ வழிகாட்டும் ஒரு நூல் அல்குர்ஆன் என்பதை விளக்குவதே இத்தப்ஸீரின் நோக்கம் எனத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அப்பாஸியர் கால முதலான தப்ஸீர்கள் இலக்கண இலக்கியச் சிறப்பு, சமய கருத்து முரண்பாடுகள், சூபிஸ சிந்தனை வழி விளக்கங்கள், விஞ்ஞானத் தகவல்கள் முதலானவற்றுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்டுள்ளதால், அது அல்குர்ஆன் ஒரு வாழ்க்கை வழிகாட்டி என்ற சிந்தனையில் இருந்து வாசகர்களைத் தூரமாக்கியுள்ளது என்றும், வாசகர்களின் கவனத்தைத் திசைதிருப்பியுள்ளது என்றும் அப்துஹு கருதுகின்றார். இதனால்தான், தப்ஸீர் அல்மனாரில் சமூக வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகள் பலவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து எழுதப்பட்டுள்ளது.

இஸ்லாத்திற்கு சவாலாக வளர்ந்துள்ள ஐரோப்பிய நாகரிகத்துக்கு முகம் கொடுத்து, முஸ்லிமாக வாழ வழி காட்டும் சக்தி இஸ்லாத்துக்குண்டு என்று அப்துஹு கருதுகின்றார். அதனால், இஸ்லாமிய சிந்தனை வழியிலான வாழ்க்கை முறையை உதாசீனம் செய்யவோ, இரண்டாந்த ரமாகக் கணிக்கவோ தேவையில்லை என்று எடுத்துக்காட்ட, பின்வரும் முன்று அம்சங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து அவர் விளக்கியுள்ள தையும் காண முடியும்.

அ. மேற்கு நாகரிகம் பகுத்தறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்க, இஸ்லாம் வஹியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்றும், வஹியும் பகுத்தறிவும் ஒன்றிற்கு ஒன்று துணை நிற்பவை என்பதை

எடுத்துக் காட்டி, இஸ்லாமிய நாகரிகம் மேற்கை எதிர்கொள்ள சக்தியுடையது என்று விளக்க முயற்சித்துள்ளார்.

- ஆ. அறிவுக்கு இஸ்லாம் கொடுத்துள்ள முக்கியத்துவத்தை எடுத்துக் காட்டி, இஜ்திஹாதின் வாயில் முடப்படவில்லை என்றும் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.
- இ. இஸ்லாத்தில் நுழைந்துள்ள மூட நம்பிக்கைகள், அதீத கற்பனைகள் என்பவற்றைப் புறந்தள்ளி, இஸ்லாத்தை அசல் நிலையில் புரிந்து கொள்ள முயற்சித்தல் வேண்டும் என்றும் விளக்கமளித்துள்ளார். அப்துஹுவுக்கு முன்புள்ள குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களில் சிலரும் குர்ஆன் ஒரு வாழ்க்கை வழிகாட்டி என்ற கருத்தை முன்வைத்துள்ளனர். எனினும், அதனை தனது விளக்கவுரையின் முதன்மை இலக்காக்கி விரிவுரை வழங்கிய முன்னோடி அப்துஹு ஆவார்.

தப்ஸீர் விளக்கங்கள் பொதுமக்கள் கைக்கு எட்ட வேண்டும் என்பதற்காக இலகு மொழி நடையில் எழுதிப் பத்திரிகைகளில் பகுதி பகுதியாக வெளியிட்டார். இதுவும் இதற்கு முன்பு காண முடியாத ஒரு பண்பு ஆகும். இந்நடைமுறையை பின்வந்த விரிவுரையாளர்கள் பின்பற்றியுள்ளார்கள் என்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும். தப்ஸீர்களின் பழமைப் பாணியை உதாசீனம் செய்யாமலும், புதுமைக்கு இடமளித்தும் நடுவழி ஒன்றைப் பின்பற்றித் தன் தப்ஸீரை அவர் எழுதியுள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

குறித்த ஒரு விடயம் சம்பந்தமான தகவல்கள் அல்குர்ஆனில் பல இடங்களில் விரவி வந்துள்ளன. உ-ம் இப்றாஹீம் (அலை) அவர்களின் வரலாறு பல குறாக்களில் இடைக்கிடை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதே போல, இஸ்லாமியச் சட்டங்கள் (அஹ்காம்) பல இடங்களில் விரவி வந்துள்ளன. இவ்வாறு குறித்த ஒரு தலைப்பில் வந்துள்ள அனைத்து ஆயக்களையும் ஒன்று திரட்டி, நோக்கும் போதே, அவ்வாயக்களின் உண்மையான கருத்துக்களையும் அவற்றின் இலட்சியங்களையும் புரிந்து கொள்ள முடியும். இதனால், இவ்வகையில் குர்ஆனுக்கு விரிவுரை

வழங்கும் போக்கு முக்கியத்துவம் பெற்று வருகிறது. இவ்வகை விளக்கவுரைகள் “அத்தப்ஸீர் அல் மவ்மூஇ” என்றழைக்கப்படுகிறது. இவ்வகையில் விளக்கம் அளிக்கும் முறை அண்மைக் காலத்தில்தான் அறிமுகமாகியது என்பதல்ல. இஸ்லாமியச் சட்டங்கள் விரவி வரும் ஆயக்களைத் தொகுத்து ஒரே பார்வையில் நோக்கக் கூடியதாக “அஹ்காமுல் குர்ஆன்” எனும் தப்ஸீரை இப்பினால் அரபி அல்மாலிகி என்பவர் ஏற்கனவே எழுதியுள்ளார். எனினும், தற்காலத்தில்தான் இவ்வனுமுறை பிரசித்தி பெற்று வருகிறது. ஷெய். அல் அஸ்ஹர் ஆகக் கடமையாற்றிய முஹம்மத் ஷல்தூத் (1893 - 1963) என்பவர் எழுதிய தப்ஸீர் அல் குர்ஆனில் கரீம் எனும் தப்ஸீர், தப்ஸீர் மவ்மூஇ வகைத் தப்ஸீருக்கு சிறந்த உதாரணமாக காண்பிக்கப்படுகிறது.

குர்ஆன் ஆயக்களைத் தனித்தனியாக நோக்கி விரிவுரை வழங்கும் தப்ஸீர்களில், (தப்ஸீர் அல் முஸல்ஸலா) முன்னுக்குப் பின் முரண்பட்ட கருத்துக்கள் ஒரே தப்ஸீரில் இடம்பெற வாய்ப்புண்டு என்றும், பல்வேறுபட்ட சிந்தனைக் குழுக்கள் தமக்குச் சார்பான கருத்துக்களை முன்வைக்கவும் அது துணை போகிறது என்றும் ஷல்தூத் அவர்கள் கருதுகிறார்கள். அவ்வழிமுறை அறிவியலாளரிடையே சிந்தனா ரீதியான குழறுபடிகளைத் தோற்றுவிக்கவும், குர்ஆனையும், தப்ஸீர்களையும் புறக்கணிக்கச் செய்யவும் வழிகோலியுள்ளது என்று கருதுகின்றார்.

தப்ஸீர்க் கலை ஸஹாபாக்கள் கால முதல் தற்காலம் வரை அடைந்துள்ள வளர்ச்சி பற்றிக் கூட்டு மொத்தமாக நோக்கும் போது, ஆரம்ப கால தப்ஸீர்கள் குர்ஆனை விளங்கத் துணை நின்றது போல, பிற்காலத் தப்ஸீர்களில் சில குர்ஆனை விளங்கத் தடையாக இருப்பதையும் காண முடிகிறது என்று, பிரபல அல்குர்ஆன் விரிவுரையாளர்களுள் ஒருவரான அபுல் கலாம் ஆஸாத் சுட்டிக் காட்டுகிறார். ஸஹாபாக்களின் உள்ளம் பலவேறு நாகரிகங்களின் தாக்கத்துக்குள்ளாகாமல் எளிமையாக இருந்ததால், மிக எளிமையாக, அலங்காரங்களின்றி நேரடியாகவே

முன்வைக்கப்பட்ட அல்குர்ஆனின் இலட்சியத்தை அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது. ஆயினும், அன்னிய நாகரிகங்களின் தாக்கத்துக்கு முஸ்லிம் சமூகம் உட்பட்ட பின், கிரேக்க, பாரசீக தத்துவக்கலை, மொழி அலங்காரம், சூபிஸ சிந்தனை, பகுத்தறிவு ரீதியான ஆராய்ச்சி, விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகள் என்பவற்றுக்கான மைய தளமாக குர்ஆனைக் காண்பிக்க பிற்கால குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் முயற்சித்துள்ளனர். இதனால், அல்குர்ஆனின் இலட்சியத்தைத் தெளிவாக்குவதற்கு அத்தப்ஸீர்களில் இரண்டாந்தர இடமே வழங்கப்பட்டிருக்கிறது. காலத்தின் தேவை கருத்திற் கொள்ளப்பட்டுத் தப்ஸீர் விளக்கமளிப்பது அவசியமாகிய போதும், இறைவழியைக் காட்டித் தரும் ஒரு வழிகாட்டி என்ற எல்லைக்கு வெளியே தப்ஸீர்கள் செல்லாதிருப்பது அவசியமாகும்.

1.IV அந்நாஸி.: வல் மன்கு.: கோட்பாடு

இஸ்லாமிய சட்டக்கலை மூலாதாரங்களில் ஒன்றான அல்குர்ஆன் தரும் சட்ட திட்டங்கள் பற்றிய சரியான விளக்கம் ஒன்றைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு “நஸ்:” பற்றிய அறிவைப் பெற்றிருப்பது அவசியமாகும். நஸ்:. எனும் பதத்திற்கு அழித்து விடுதல், மாற்றி விடுதல் எனும் பொருள் உண்டு. இவ்விரு பொருளிலும் அழித்து விடுதல் எனும் பொருளே அப்பதத்தின் முதல்தரப் பொருள் என்பர்.

இஸ்லாமிய சட்டக்கலைத் துறையைப் பொறுத்தவரை, ஷரீஆவின் ஒரு சட்ட விதியை மற்றொரு சட்ட விதியால் இரத்துச் செய்து விடுவதை, அல்லது மாற்றி விடுவதையே இப்பதம் குறிக்கிறது. அதாவது பின்னே அருளப்பட்ட ஒரு விதி அதற்கு முன்பு வழக்கில் இருந்த சட்டத்தை ரத்துச் செய்வதை, அல்லது மாற்றிவிடுவதைக் காட்டுகிறது. மாற்றப்பட்ட முன்னைய விதியை “மன்கு:” என்றும், புதிதாக அறிமுகப்படுத்திய விதியை “நாஸி:” என்றும் அழைப்பர். “மன்கு:” ஆன விதி காலத்தால் முந்தியதாகவும் அமுலில் இருக்கப் போகின்ற “நாஸி:” என்றழைக்கப்படும் விதி காலத்தால் பிந்தியதாகவும் இருப்பது அவசியமானதாகும்.

“நஸ்:” என்பது அல்குர்ஆனிலும் அஸ்ஸுன்னாவிலும் சிறப்பாக இடம்பெற முடியும். அவ்விரண்டிலும் கூட நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் மட்டுமே நஸ்:. இடம்பெற முடியும். அவர்களின் மரணத்தின் பின் நஸ்:. அவ்விரண்டிலும் இடம்பெறுவது சாத்தியமில்லை. அல்குர்ஆனும் அஸ்ஸுன்னாவும் 23 வருட காலப்பரப்பில் முழுமையாக்கப்பட்டவை ஆகும். அவ்விரண்டும் வளர்ந்து வரும் இஸ்லாமிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக் காலகட்டத்தை அளவியதாக இருந்ததால், இஸ்லாமிய இயக்கத்தின் வளர்ச்சிப் போக்குக்கு இயைய சமூக மாற்றங்கள் நிகழும் போது, தவிர்க்க

முடியாத தேவைகளை எதிர்கொள்ளாமாக “நஸ்:” செய்தல் அவசியமாகியது. எனினும் நஸ்:. பற்றிய கோட்பாட்டை ஏற்பதிலும், நஸ்:. இடம்பெற்ற ஆயத்துக்களின் எண்ணிக்கை எத்தனை என்று கணிப்பதிலும் முஸ்லிம் அறிஞர்கள் கருத்து முரண்படுவர்.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மக்கா வாழ்க்கைப் பகுதியில் நஸ்ஹின் அவசியம் ஏற்படவில்லை. மதீனாவில் குடியேறிய பின் இடம்பெற்ற சமூக மாற்றங்கள் “நஸ்ஹை” அவசியப்படுத்தின. முஸ்லிம் சமூகமும் அரசும் மதீனாவில் உருவாகிய போது, அங்கு நபிகளார் (ஸல்) அமைக்க முயற்சித்த இலட்சிய சமூகத்தை வழிநடத்துவதற்கவசியமான போதனைகள் வழங்கப்பட்டன. அப்போது, வழக்கில் இருந்த சில விதிகளை மாற்றியமைக்க வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. காலை, மாலை ஆகிய இரு நேரங்களில் நிறைவேற்றப்பட்ட தொழுகை ஐந்து நேரத் தொழுகையாக மாற்றப்பட்டமை, பைதுல் முகத்திஸைக் கிப்லாவாகக் கொண்டிருந்த மரபை மாற்றி, க:பதுல்லாஹ்வைக் கிப்லாவாக மாற்றியமைத்தமை என்பன சட்டங்கள் மாற்றியமைக்கப்பட்டதற்கான சிறந்த உதாரணங்கள் ஆகும்.

அல்குர்ஆனிலும் அஸ்ஸுன்னாவிலும் நஸ்:. இடம்பெற்றுள்ளது என்று பெரும்பாலான அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். எனினும், ஹிஜ்ரி 322 இல் இறந்த அபு முஸ்லிம் அல் இஸ்பஹானி என்பவர் அல்குர்ஆனில் நஸ்:. இடம்பெறவில்லை என்கிறார். அல்குர்ஆனில் நஸ்:. இடம்பெற்றுள்ளது என்ற கருத்தை முன்வைப்போர், அதற்கு ஆதாரமாக, “யாதொரு “ஆயத்தை” நாம் மாற்றி விடுவோமாயினும், அல்லது அதை மறக்கடித்து விடுவோமாயினும் அதற்கு ஒப்பானதை அல்லது அதை விடச் சிறந்ததைக் கொண்டு வருவோம். அல்லாஹ் எல்லாவற்றிற்கும் ஆற்றலுடையோன் என்பதை நீர் அறியவில்லையா?” என்ற 2:106 ஆம் ஆயத்தையும், “நாம் ஓர் “ஆயத்தை” மற்றொரு “ஆயத்தைக்” கொண்டு மாற்றினால், எதை அருள வேண்டும் என்பதை அல்லாஹ் நன்கறிவான்...” என்ற 16:101 ஆம் ஆயத்தையும் காண்பிப்பர்.

நஸ்: கோட்பாட்டை நிராகரிப்பவர்களும் இவ்விரு ஆயத்துகளையுமே தமது கருத்துக்கு ஆதாரமாகக் கொள்வர். அவர்கள் இவ்வாக்கியங்களில் கையாளப்பட்டுள்ள "ஆயத்" எனும் சொல் குர்ஆன் வசனத்தைக் குறிக்கவில்லை என்றும், முன்னைய வேதங்களையே குறிக்கிறது என்றும் கூறுகின்றனர். அபூ முஸ்லிம் அல் இஸ்பஹானி, "ஆயத்" எனும் பதம் இவ்வாக்கியத்தில் மு:ஜிஸாத் எனும் பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது என்கின்றார். ஒவ்வொரு நபிக்கும் மு:ஜிஸாத் வழங்கப்பட்டிருந்தது என்றும், ஒரு நபிக்கு வழங்கப்பட்ட மு:ஜிஸாத்துக்குச் சமனான அல்லது மேம்பட்ட மு:ஜிஸாத் வழங்கப்பட்டதையே இவ்வாயத்துகள் குறிப்பிடுகின்றன என்றும் அவர் கருதுகின்றார். எவ்வாறாயினும், பொரும்பாலான உலமாக்கள் குர்ஆனில் நஸ்: இடம்பெற்றுள்ளது என்பதை அங்கீகரித்துள்ளனர். எனினும், நஸ்: இடம்பெற்ற ஆயத்துகளின் எண்ணிக்கை பற்றி அவர்கள் முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டுள்ளனர். உ-ம் இமாம் சுயூத்தி (றஹ்) 21 ஆயத்களில் நஸ்: இடம்பெற்றுள்ளது என்று கூற, இமாம் ஷாஹ் வலியுல்லாஹ் (றஹ்) ஐந்து ஆயத்களில் மட்டுமே நஸ்: இடம்பெற்றுள்ளது என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஒன்றிற்கு ஒன்று முரண்பட்டது போன்ற கருத்துக்களைக் கொண்ட ஆயத்களுக்கிடையே கருத்தொற்றுமை காணும் ஆற்றலில் அவர்களுக்கிடையே இருந்த ஏற்றத்தாழ்வே இந்த எண்ணிக்கை முரண்பாட்டிற்கு காரணம் எனலாம். உண்மையில், ஒன்றிற்கு ஒன்று முரண்பட்டது போன்ற பொருள் விளக்கத்தைக் கொண்ட இரு ஆயத்துகளுக்கிடையே கருத்து இணக்கம் காண முடியாதவிடத்தேதான் நஸ்: கோட்பாட்டை அறிஞர்கள் அறிமுகப்படுத்தினர்.

அல்குர்ஆன் ஆயத்களை அல்குர்ஆனின் மற்றொரு ஆயத் நஸ்: செய்வது போல, அல்குர்ஆன் ஆயத்தை ஹதீஸ் ஒன்றினால் நஸ்: செய்ய முடியுமா? என்பதில் இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் கருத்து முரண்படுவர். "வஸிய்யத்"தைக் கடமையாக்கும், அல்குர்ஆனின் 2:180 ஆம் ஆயத்தை "அல்லாஹ் உரியவர்க்கு உரிய உரிமையை வழங்கியுள்ளான். ஆதலால்

வாரிசுக்கு என்று கூறக் கூடிய வஸிய்யத் என்றொன்றில்லை" என்ற ஹதீஸ் நஸ்: செய்திருப்பதாக எடுத்துக் காண்பிப்பர். எனினும், அல்குர்ஆன் ஆயத்கள் ஹதீஸ்களால் நஸ்: செய்யப்பட முடியாதவை என்பதை எடுத்துக் காட்டும் பல ஆதாரங்களை அறிஞர்கள் முன்வைத்தள்ளனர். அல்குர்ஆன் ஆயத்துகளை, அல்குர்ஆன் ஆயத்தல்லாத மற்றெதுவும் நஸ்: செய்யாது என்பதற்காதாரமாக அல்குர்ஆனின் 2:106, 16:101 ஆகிய ஆயத்துகளை இமாம் ஷாபிஈ (றஹ்) எடுத்துக் காண்பித்துள்ளார். ஹதீஸ்களால் அல்குர்ஆன் ஆயத்களை நஸ்: செய்யலாம் என்பதற்காதாரமான எந்த ஓர் ஆயத்தையும் அல்குர்ஆனில் காண முடியவில்லை என்றும் அவர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.

"நானே என் இஷ்டப்படி இதனை மாற்றிவிட எனக்கு எவ்வித சக்தியுமில்லை. வஹி மூலம் எனக்கறிவிக்கப்படுபவைகளை அன்றி, வெறொன்றையும் நான் பின்பற்றுவதில்லை" என்ற அல்குர்ஆனின் 10:15ஆம் ஆயத்தை அவர் எடுத்துக் காட்டி, சுன்னா அல்குர்ஆனுக்கு விளக்கமேயல்லாது, அல்குர்ஆன் ஆயத்தை நஸ்: செய்வதற்கு சக்தி கொண்டதல்ல என்றும் அவர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். இருந்த போதும், சட்ட அறிஞர்களில் அதிகமானோர், அல்குர்ஆனும் அஸ்ஸுன்னாவும் ஒன்றையொன்று நஸ்: செய்யும் என்றே கருதுகின்றனர். இதே கருத்தை இமாம் கஸ்ஸாலி (றஹ்) அவர்களும் வலியுறுத்துகின்றார்.

இஜ்மாவும் கியாஸும் அல்குர்ஆனையோ, அஸ்ஸுன்னாவையோ நஸ்: செய்யாது என்பதே இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் பலரின் கருத்தாகும். எனினும் ஹனபி மதஹபைச் சேர்ந்த சிலரும், மு:தஸிலா அறிஞர்கள் சிலரும், அல்குர்ஆனையும் அஸ்ஸுன்னாவையும் இஜ்மாவும் கியாஸும் நஸ்: செய்யும் என்பர். "முஅல்லபதூல் குலூப்" எனும் குழுவிற்கு ஸகாத் வழங்குவதை அல்குர்ஆன் அங்கீகரித்திருந்த போதும், இரண்டாம் கலீபா உமர் பின் கத்தாப் (றழி) அவர்கள் தனதாட்சியின் போது அவர்களுக்கு ஸக்காத் வழங்காது நிறுத்தி விட்டதை இதற்காதாரமாகக் காண்பிப்பர்.

இக்கருத்தை அங்கீகரிப்பதோர், உமர் (றழி) அவர்களின் இந்நடவடிக்கை ஷரீஆ சார்ந்த அரசு கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் நிறுத்தப்பட்டதே அல்லாது, இஜ்மாவின் அடிப்படையில் அல்ல என்பர். பெரும்பாலான அறிஞர்கள் இக்கருத்தை ஆதரிப்பர். “அல்லாஹ் இஸ்லாத்தைக் கண்ணியப்படுத்தியுள்ளான். அவர்களின் ஆசிர்வாதம் இனித் தேவையில்லை. ஆகையால், அவர்களுக்கு ஸகாத்தில் பங்கு அவசியமில்லை” என்பதே உமர் (றழி) அவர்களின் கருத்தாகும்.

நபிகளார் (ஸல்) மரணத்தை அடுத்து அறிமுகமான இஜ்மா, கியாஸ் என்பன அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னாவை விட வலுக் குறைந்தனவாகும். ஆகையால்தான் அவற்றால் அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா ஆகிய இரு மூலாதாரங்களையும் மாற்ற முடியாது என்பர். காலத்தால் முந்திய இஜ்மாவை காலத்தால் பிந்திய இஜ்மாவால் மாற்றியமைக்கவும் முடியாதென்பர். எனினும், சமூக நலனைக் கருத்திற் கொண்டு அவ்வாறு மாற்ற முடியும் என்று கருதுவோரும் உளர்.

அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா என்பன தரும் சட்ட விதிகளை புதிய பிரச்சினைகளில் அமுலாக்கம் செய்ய உதவும் ஒரு வழிமுறையே கியாஸ் ஆகும். ஆதலால், எச்சந்தர்ப்பத்திலும் அல்குர்ஆனினதும் அஸ்ஸுன்னாவினதும் கருத்துகளுக்கு மாறுபட்ட கருத்து உருவாக்கத்தை அறிமுகப்படுத்தும் இயல்பு அதற்கில்லை. ஆதலால், மற்றைய மூன்று மூலாதாரங்களினதும் அடிப்படையிலான எந்த விதியையும் கியாஸ் நஸ்ஃ செய்வதில்லை. கியாஸ் அடிப்படையிலான விதி, முதல் மூன்று மூலாதாரங்களுக்கான பகுத்தறிவு ரீதியான விளக்கத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு பெற்றுக் கொள்ளப்பட்டது என்பதனால், அவ்விதிகட்கு மாற்றமாக, பிற்காலத்தில் ஏற்படுத்தும் விதி ஒன்றினால் முன்னைய விதி ரத்துச் செய்யப்படுகிறது என்ற நிலை தோன்றுவதில்லை. ஆதாரமுள்ள ஹதீஸ்கள் ஆரம்பத்தில் கிடைக்காதிருந்து, பின்பு கிடைப்பதாலும், முன்னைய விளக்கங்கள் பிற்கால சூழல் மாற்றங்கட்குப் பொருத்தமற்றவை என்ற

நிலை தோன்றுவதாலும், முதலில் பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கியாஸ் அடிப்படையிலான விளக்கத்துக்கு மாற்றமான முடிவுகளைப் பிற்காலத்தில் பெற வேண்டியேற்படுகிறது. அ.தன்றி, கியாஸின் அடிப்படையிலான முன்னைய விதியை கியாஸ் மாற்றியமைக்கிறது என்ற பிரச்சினை எழுவதில்லை.

மூலாதாரங்களில் வருகின்ற ஒன்றிற்கு ஒன்று முரண்படுவதாகத் தென்படும் விதிகளில் ஒன்று, பொதுவானதாகவும் (ஆம்), மற்றொன்று சிறப்பாகச் (ஃகாஸ்)சுட்டிக் காட்டுவதாகவும் அமைய முடியும். இவ்வாறமையின், முரண்பாட்டைத் தவிர்ப்பதற்காக “ஆம் - தஃஸீஸ்” கோட்பாட்டைப் பிரயோகித்து முரண்பட்ட விதிகளை விளக்கிக் கொள்தல் வேண்டும். இதன் வழியும் முரண்பாட்டை நீக்க முடியாது போயின், வலுவுள்ள கட்டளையை ஏற்று வலுக் குறைந்ததை ஒதுக்குதல் என்ற கோட்பாட்டைப் பிரயோகித்து முரண்பட்ட விதிகளுக்கிடையே இணக்கம் காண்பர். உ-ம் அல்குர்ஆனுக்கும் ஆஹாத் ஹதீஸுக்கும் இடையே முரண்பாடமையின், பெறுமானத்தால் ஆஹாத் தரம் குறைந்தது என்பதால் அல்குர்ஆன் சட்டத்தை ஏற்று, ஆஹாத் அடிப்படையிலான விதியைப் புறக்கணித்து விடலாம்.

முரண்பட்ட இரு விதிகளின் மூலாதாரங்கள் தரத்தால் எல்லா வகையிலும் சமனாக அமைந்தால் அனுமதிக்கப்பட்ட பான்மையில் அமைந்த கட்டளையைத் தவிர்த்து விலக்கப்பட்ட பான்மையிலான கட்டளையை ஏற்றல் வேண்டும். எவ்வாறாயினும், முரண்படும் அவ்விதிகள் இரண்டில் ஒன்று காலத்தால் பிந்தியது என்று இனங்காண முடியுமாயின், காலத்தால் பிந்திய சட்டத்தை ஏற்றல் வேண்டும். காலத்தை நிர்ணயிக்க பகுத்தறிவினடிப்படையிலான தர்க்கவியலைப் பயன்படுத்தி அறிவதைத் தவிர்த்து, நம்பத்தகுந்த ரிவாயத்தைக் கொண்டே காலத்தை நிர்ணயித்தல் வேண்டும்.

மிகவும் தெளிவாகவுள்ள “முஹ்கமாத்” எனப்படும் ஆயுத்கள் தரும் கட்டளையளில் நஸ்ஃ அங்கீகரிக்கப்படுவதில்லை. நஸ்ஃ சாத்தியமாகாது

என்பதை உணர்த்தக் கூடியவாறான கட்டளைகளாக அத்தகு ஆயக்கள அமைதல் வேண்டும். பின்வரும் அல்குர்ஆன் ஆயத் தரும் கட்டளை இதற்கான சிறந்த உதாரணமாகும்.

“எவனேனும் கற்புடைய பெண்கள் மீது அவதூறு கூறி, (அதற்கு வேண்டிய) நான்கு சாட்சிகளைக் கொண்டு வராது விட்டால், அவனை நீங்கள் எண்பது கசையடி அடியுங்கள். பின்னர் அவன் கூறும் சாட்சியத்தை எக்காலத்திலும் ஒப்புக் கொள்ளாதீர்கள்” 24:4

அல்லாஹ்வின் சிபத்துகள், ஈமானின் அங்கங்களில் விசுவாசம் கொள்தல், ஏகத்துவக் கோட்பாடு, மறுமைக் கோட்பாடு, இஸ்லாமிய ஷரீஆ இறுதியானது, முதலாம் அம்சங்களிலும், நீதி செலுத்துதல், பெற்றோரைப் பேணல், உண்மை பேசுதல் முதலாம் பண்புகள் தீமை பயக்கும் என்றோ, மதுவருந்துதல், பொய் பேசுதல் என்பன நன்மை பயக்கும் என்றோ மாற்றி விடத்தக்கதான விதிகளிலும் நஸ்: அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. அதாவது நன்மையைத் தீமையாகவும் தீமையை நன்மையாகவும் மாற்றியமைக்க நஸ்ஹை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த முடியாது. வரலாற்று உண்மைகளையும் நஸ்ஹின் பாற்படுத்தி மாற்றி விட முடியாது.

நஸ்: இருவகைப்படும் என்பர். ஒரு வகை “ஸரீஹ்” எனப்படுகிறது. இது மிகத் தெளிவான நஸ்கைச் சுட்டும். மற்றையதை “முன்னீ” என்றழைப்பர். இதில் முன்னையதைப் போன்று தெளிவு இருக்கமாட்டாது. “ஸரீஹ்” என்பது ஒரு விதியை ரத்துச் செய்து, அதற்குப் பதிலாக மற்றொரு விதியை அறிமுகம் செய்வதனைக் குறிக்கும். இவ்வகை நஸ்கில் சட்ட விதியின் வரலாற்றுக் காலமும் விதியின் தன்மையும் புலப்படுத்தப்பட்டிருக்கும். அல்குர்ஆனின் 2:142 - 144 வரையிலான கிப்லா மாற்றம் பற்றிய குர்ஆன் ஆயக்களை இதற்கு உதாரணமாகக் காண்பிக்க முடியும். பின்வரும் இரு ஹதீஸ்களும் கூட இதற்கு சிறந்த உதாரணங்களே.

“புதைகுழிகளை நீங்கள் ஸியாரத் செய்வதைத் தடுத்திருந்தேன். இருந்த போதும், மறுமை நாளை அது நினைவுறுத்துவதாக இருப்பதால் நீங்கள் அதனை “ஸியாரத்” செய்யுங்கள்” (ஹதீஸ்)

“விருந்தாளிகளாகக் கருதக் கூடிய பெருங் கூட்டத்தினர் வருகை தந்ததன் காரணமாக “உழ்ஹியா” மாமிசத்தைச் சேமிப்பதைத் தடுத்திருந்தேன். எனினும் இப்போது நீங்கள் விரும்பியவாறு சேமித்துக் கொள்ளுங்கள்” (ஹதீஸ்)

“நஸ்: முன்னீ” என்பது மேற்கூறியதைப் போன்று தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்படாத போதும், நஸ்: செய்யப்பட்டதை அது உணர்த்தும். அல்குர்ஆனின் 2:180 ஆம் ஆயத் வலியுறுத்தப் பற்றிக் கட்டளையிடுகிறது. இதன் பின் அருளப்பட்ட 4:11 ஆம் ஆயத் உறவினர்களுக்குச் சேர வேண்டிய சொத்துக்களின் அளவைத் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ள போதும், 2:180 ஆம் ஆயத் ரத்துச் செய்யப்பட்டது பற்றி ஒரு குறிப்பையும் 4:11 ஆம் ஆயத் தரவில்லை. 4:11 ஆம் ஆயத் காலத்தால் பிந்தியது என்பதாலும், நபிமொழி ஒன்றினாலுமே 2:180 ஆம் ஆயத் நஸ்: செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதை அறிய முடிகிறது.

“நஸ்: முன்னீ” இரு வகையாகப் பிரித்து வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஒரு வகை, “நஸ்: குல்லீ” என்றும், மறுவகை, “நஸ்: ஐஸ்ஈ” என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.

நஸ்: குல்லீ என்பது ஒரு விதி பூரணமாக மாற்றப்பட்டதைக் குறிக்கும். உ-ம் “இனி உங்களில் மனைவியரை விட்டு மரணமடைவோர் தம் மனைவியரை ஓராண்டுக் காலம் (வீட்டை விட்டு) அப்புறப்படுத்தாமல் அவர்களுக்கு வேண்டிய வாழ்க்கை வசதியை அளிக்குமாறு வலியுறுத்த செய்ய வேண்டும்...” என்ற 2:240 ஆம் ஆயத், “உங்களில் எவரேனும் மனைவிகளை விட்டு விட்டு இறந்தால் அவர்கள் நான்கு மாதம் பத்து

நாட்கள் எதிர்பார்த்திருக்கவும்” என்ற 2:234 ஆம் ஆயத்தால் நஸ்: செய்யப்பட்டுள்ளது. இங்கு காலம் பற்றிய சட்டவிதி பூரணமாக மாறி இருப்பதைக் காணலாம். எனினும், “இத்தா” அவசியம் என்பது மாறவில்லை. வாழ்க்கைச் செலவு பற்றியோ, வீட்டில் தங்கியிருப்பது பற்றியோ பின்னைய ஆயத் எதுவும் குறிப்பிடவில்லை.

நஸ்: ஜூஸ்ஈ என்பது சட்ட விதியின் ஒரு பகுதி மட்டும் நஸ்: செய்யப்படுவதைக் குறிப்பதாகும். பின்வரும் உதாரணம் நோக்கத்தக்கதாகும்.

“எவரேனும் கற்புடைய பெண்கள் மீது அவதூறு கூறி, அதற்கு வேண்டிய நான்கு சாட்சிகளை அவன் கொண்டு வராவிட்டால், அவனை நீங்கள் எண்பது கசையடி அடியுங்கள்..” 24:4

“எவரேனும் தங்கள் மனைவியர் மீது விபசாரக் குற்றம் கூறி, தங்களுையன்றி அவர்களிடம் (நான்கு) சாட்சிகள் இல்லாமல் இருந்தால் தனிப்பட்ட (அவனுடைய சாட்சியத்தை ஏற்க) அவன் நிச்சயமாக தான் உண்மையே கூறுவதாக அல்லாஹ்வின் மீது நான்கு முறை சத்தியம் செய்து கூறுவதுடன்...” 24:6

மேலே காட்டிய 24:4 ஆம் ஆயத் நான்கு சாட்சிகளை வலியுறுத்திய போதும், கணவன் மனைவி மீது குற்றம் சுமத்தும் போது நான்கு சாட்சிகளுக்குப் பதிலாக நான்கு சத்தியங்கள் போதுமானது என்று 24:6 ஆம் ஆயத்தில், சட்டத்தின் ஒரு பகுதி மட்டும் மாற்றப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது.

நஸ்: பற்றி ஆராய்வோர், அல்குர்ஆனில் இடம்பெற்றுள்ள நஸ்: செய்யப்பட்ட விதிகளை மூலகையாகப் பின்வருமாறு வகுத்து நோக்குவர்:

I. சட்டவிதி மாற்றப்பட்டிருந்த போதும், அவ்விதிகள் அடங்கிய ஆயங்கள் தொடர்ந்து மக்களால் ஒதப்பட்டு வருவதை அவதானிக்க முடியும். இத்தகைய நஸ்குகளில் சட்டம் மட்டுமே மாற்றப்பட்டுள்ள போதும் அது

அடங்கிய அல்குர்ஆன் ஆயத் தொழுகை உட்பட அனைத்து நிலைகளிலும் ஒதப்படுவது அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது.

II. திலாவத் - நஸ்: செய்யப்பட்டுள்ள போதும் அதன் சட்டம் அமுலில் இருக்கும் நஸ்: மற்றொரு வகையாகும்.

“விவாகம் புரிந்த ஆணோ பெண்ணோ விபசாரம் புரிந்தால், அதற்கான தண்டனை அல்லாஹ்வால் விதிக்கப்பட்ட தண்டனையான கல்லால் அடித்தலாகும்” என்ற பொருள் தரும் குர்ஆன் ஆயத் ஒன்று இருந்ததாகவும், அதன் திலாவத் பின் நீக்கப்பட்டதாகவும் உமர் (றழி) அவர்களின் ரிவாயத் ஒன்றின் மூலம் அறிய முடிகிறது. இஸ்லாமிய சட்டத்தில் இத்தண்டனை தொடர்ந்து இருந்த போதும், இதன் கிறாஅத் அல்குர்ஆனில் இல்லாதிருப்பதைக் காணலாம்.

III. திலாவத்தும் சட்டமும் நீக்கப்பட்ட நஸ்: இன்னொரு வகையாகும். பத்து முறை தன் தாயிடம் தாய்ப்பால் குடித்த ஒருவரை விவாகம் புரிவது தடை என்றிருந்ததை, ஐந்து முறை குடித்தாலே தடை என்ற ஓராயத் இறங்கியதால் முன்னைய விதியும் திலாவத்தும் மாற்றப்பட்டது என்று அன்னை ஆயிஷா (றழி) ரிவாயத் செய்துள்ளார். இவ்விரு ஆயத்க்கட்கும் முதவாதிர ஆன ஆதாரம் கிடைக்காததால் முஸ்ஹபில் சேர்க்கப்படவில்லை என்பர். எனினும், அதிகமான ஆலிம்கள் ஐந்து முறை அல்லது ஒரு முறையில் வயிற்றைத் தாய்ப்பால் அடையக் கூடியதாகக் குடித்தால் கூட, பால்குடிச் சகோதர சகோதரிகள் ஆவதால் அவர்களிடையே விவாக அனுமதியில்லை என்று கருதுகின்றனர்.

சட்ட விதிகளை அதன் மூலாதாரங்களில் இருந்து வகுத்து எடுப்பதற்கு நஸ்: பற்றிய கோட்பாடு மிக முக்கியமானது என்பதை இவை உணர்த்தப் போதுமானவை.

அத்தியாயம் - இரண்டு

2.1

ஹதீஸ் கலை

ஹதீஸ் எனும் அறப்புப் பதம் உரையாடல், கதை எனும் பொருள்களை உள்ளடக்கியுள்ளது. எனினும், இப்பதத்தை மற்றொரு பதத்திற்கான அடைமொழிச் சொல்லாகப் பயன்படுத்தும் போது, புதியது என்ற பொருளைத் தருகிறது. “கதீம்” (பழையமானது) என்ற பதத்திற்கு எதிர்ச் சொல்லாகவும் “ஹதீஸ்” எனும் பதம் உபயோகிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய உபயோகத்தினடியாகவே ஹதீஸ் எனும் பதம் “செய்தி” என்ற பொருளில் கையாளப்படுகிறது. இஸ்லாத்திற்கு முற்பட்ட காலக் கவிஞர்களும் இப்பதத்தை இப்பொருளில் கையாண்டுள்ளனர். கதை கூறுவோர் “ஹத்தாஸ்” என்றழைக்கப்பட்டமை நோக்கத்தக்கது.

ஸலாத், ஸுஜூத், ஸகாத், திகர், தக்வா முதலாம் பதங்கள் இஸ்லாமிய சிந்தனையின் தாக்கத்துக்குள்ளாகி, ஜாஹிலிய்யக் காலத்தில் உபயோகித்த பொருளில் அன்றி, இஸ்லாமிய சிந்தனைவழிப் பொருள் தந்தது போல, “ஹதீஸ்” எனும் பதமும் இஸ்லாத்துக்கு முற்பட்ட காலத்தில் உபயோகித்த பொருளில் அன்றி, முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் காலம் முதல், அவர்களது சொல், செயல், அங்கீகாரம் என்பவற்றைக் குறிப்பதற்காக கையாளப்பட்டதைக் காண முடிகிறது. நபித் தோழர்கள் மட்டுமன்றி, முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களும் கூட இப்பதத்தை அப்பொருளில் கையாண்டுள்ளார்கள். அல்குர்ஆனில் ஹதீஸ் எனும் பதம் 23 இடங்களிலும், அதன் பன்மைச் சொல்லான “அஹாதீஸ்” எனும் பதம் ஐந்து இடங்களிலும் கையாளப்பட்டுள்ளன.

முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் சொல், செயல், அங்கீகாரம், அவர்களின் குணப் பண்புகள், அவர்களின் உருவத் தோற்றம் என்பன பற்றி ராவிக்கள் அறிவித்த செய்திகளைக் குறிக்கவே முஹத்திஸ்கள் இப்பதத்தைக் கையாண்டனர். “முஹ்தஹித்கள்” முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் சொல், செயல், அங்கீகாரம் எனும் மூன்றை மட்டும் குறிக்கவே ஹதீஸ் எனும்

பதத்தைக் கையாண்டனர்.

“சன்னா” எனும் அறப்புப் பதம் நடைபாதை எனும் பொருளைக் குறித்த போதும், அங்கீகரிக்கப்பட்ட ஒரு வாழ்க்கை முறையை, மரபைக் குறிக்கவும் வழக்கில் கையாளப்பட்டு வந்துள்ளது. பழமை தொட்டு வந்ததும், தமது பெற்றார்களிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டதும், நடைமுறையில் உள்ளதுமான மரபுகளைக் குறிக்க “சன்னா” எனும் பதத்தை ஜாஹிலிய்யாக் கால அறேபியர் கையாண்டனர். இதனாற்றான் ஜாஹிலிய்யாக் கோத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் தத்தமக்கே உரிய தனித்துவமான மரபுகளைக் கொண்டிருந்தது. “பித்அத்” (புதிதாக அறிமுகமானவை) எனும் பதத்திற்கு எதிர்க் கருத்தில் “சன்னா” எனும் பதத்தை அவர்கள் கையாண்டனர்.

அல்குர்ஆனில் இப்பதமும், அதன் பன்மைச் சொல்லான “சன்னன்” எனும் பதமும் பதினாறு இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளன. அங்கீகரிக்கப்பட்ட வாழ்க்கைப் போக்கை அல்லது நிலையான ஒரு நடத்தைப் பாங்கைக் குறிக்கவே அல்குர்ஆனில் இப்பதங்கள் கையாளப்பட்டுள்ளன. கட்டாயம் இல்லாத (பர்ள் அல்லது வாஜிப் அல்லாத) விரும்பத்தக்க (முஸ்தஹப்) செயற்பாட்டைக் (அமலை) குறிக்க இஸ்லாமிய சட்டத்துறை அறிஞர்கள் இப்பதத்தைக் கையாள்வர்.

“சன்னா அந்நபி”, அல்லது “சன்னா அர்ஹஸூல்” என்ற ஒரு பதம் அல்குர்ஆனில் கையாளப்பட்டில்லை. நபிகளாரின் அழகிய முன்மாதிரியான நடத்தையைக் குறிக்க “உஸ்வதுன் ஹஸனா” (33:21) என்ற பதமே கையாளப்பட்டுள்ளது. “உஸ்வதுன் ஹஸனா” என்ற தொடர் நபிகளாரின் சன்னாவைக் குறிப்பதாகவே குர்ஆன் விரிவுரையாளர்கள் கருதுவர். நபிகளாரின் சன்னாவைக் குறிக்க “ஹிக்மா” என்ற ஒரு பதமும் குர்ஆனில் கையாளப்பட்டுள்ளது. எனினும், முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைக் குறிக்க “சன்னா”, “சன்னா ரஸூலில்லாஹ்” எனும் பதங்களை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களும் அவர்களது தோழர்களும் கையாண்டுள்ளனர்.

ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டு முடிவடைவதற்குள் சட்டத்துறை

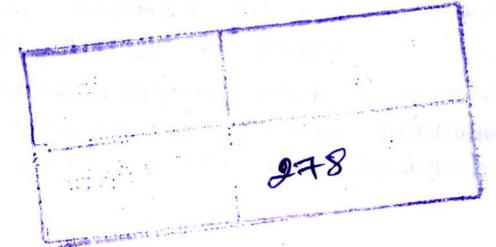
அறிஞர்கள் சட்டக்கலையின் மூலாதாரங்களுள் ஒன்றாக சுன்னாவை அறிமுகப்படுத்தியிருந்தனர். ஆரம்பத்தில் இப்பதம் நபிகளார்(ஸல்), ஸஹாபாக்கள், முஸ்லிம் சமூகம் என்பவற்றின் நடைமுறையைச் சட்ட கையாளப்பட்டுள்ளது. இமாம் ஷாபிஈ (றஹ்) காலம் முதல்தான் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைக் குறிக்க இப்பதம் கையாளப்பட்டதைக் காண முடிகிறது. “அல்” எனும் அறபு எழுத்துக்களை இணைத்து “அஸ்ஸுன்னா” என்ற பதப் பிரயோகத்தின் மூலம் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை முறையைக் குறிப்பாகச் சுட்டிக் காட்டுவர். “சுன்னா” என்ற பதத்தை ஆரம்பத்தில் ஸஹாபாக்கள், முஸ்லிம் சமூகம் என்பவற்றின் நடைமுறை வாழ்க்கையை உள்ளடக்கிக் குறிக்க கையாண்ட போதும், தற்காலத்தில் “சுன்னா”, “அஸ்ஸுன்னா” என்ற இரு பதங்களும் ஒரே பொருளில் கையாளப்படுவதைக் காண முடிகிறது.

ஹதீஸ் எனும் பதமும் சுன்னா என்ற பதமும் பொதுவாக ஒரே பொருளைக் குறித்த போதும், குறித்த ஓர் அம்சத்தில் ஒன்றில் இருந்து ஒன்று வேறுபடுகிறது. ஹதீஸ் என்பது நபிகளாரின் நடத்தை பற்றிய ஓர் அறிவிப்பாகும். ஆயினும், சுன்னா என்பது ஹதீஸில் இருந்து பெறப்படுகின்ற ஒரு சட்டத்தை, அல்லது வாழ்க்கை முன்மாதிரியைக் குறித்து நிற்கிறது. இக்கண்ணோக்கில் சுன்னா என்பது ஒரு ஸஹீஹான ஹதீஸில் இருந்தே பெறப்படுகிறது. “ஹதீஸ் இன்றி சுன்னா இல்லை என்பதும், சில வேளை, ஒரு ஹதீஸில் இருந்து இரு (சட்டங்கள்) சுன்னாக்கள் பெறப்படுகின்றன என்பதும்” நோக்கத்தக்கதாகும். ஹதீஸ், சுன்னா என்னும் இரண்டும் இவ்வாறு வேறுபடுத்தி நோக்கப்படும் தன்மை அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்புதான், ஹதீஸ் என்பது நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் வாழ்க்கை மரபை மட்டும் சுட்டக் கையாளப்பட்டது எனலாம்.

ஹதீஸ் என்னும் பதம் தரும் பொருளைக் குறிக்க “:கபர்”, “ஆஸார்” என்னும் இரு சொற்களும் கையாளப்படுகின்றன. “:கபர்” என்னும் பதத்தின் பொருள் “செய்தி” என்பதாகும். “ஆஸார்” என்பதன் பொருள் “சுவடு” (Impact) என்பதாகும். ஹதீஸ், :கபர், ஆஸார் என்னும் மூன்று பதங்களும் ஒரே பொருளில் கையாளப்பட்ட போதும், ஹதீஸ் அறிஞர்களுள் சிலர் “ஆஸார்” என்னும் பதத்தை மற்றிரு பதங்களின் பொருளிலிருந்து

வேறுபடுத்தி உபயோகிப்பர். சஹாபாக்களின் கூற்றுக்கள், தீர்மானங்கள், பத்வாக்களைக் குறிக்க “ஆஸார்” என்னும் பதத்தை அவர்கள் கையாள்வர். ஆரம்ப கால இஸ்லாமிய சட்டத்துறை அறிஞர்கள் “ஆஸாரை” மூலாதாரமாகக் கொண்டு தீர்ப்புக்களை வழங்கினர். நபிகளாரின் சுன்னாவின் அடியாகவே ஸஹாபாக்களின் வாழ்க்கை முறை அமைந்திருந்தது என்பதால் சில முஜ்தஹித்கள் “ஆஹாத்” ஹதீஸ்களை விடவும் “ஆஸாருக்கு” முன்னுரிமை வழங்கினர். இமாம் மாலிக் (றஹ்) அவர்களின் பிரசித்தி பெற்ற நூலான “அல்முவத்தா” வில் 1720 ஹதீஸ்கள் உள்ளன. அவற்றில் 822 ஹதீஸ்கள் நபிகளாரிடம் இருந்து பெற்றவை; 898 ஆஸார் வகையைச் சேர்ந்தவையாகும். இவை இமாம் மாலிக் (றஹ்) அவர்கள் ஹதீஸ்களையும் “ஆஸார்”களையும் வேறுபடுத்தி நோக்கவில்லை என்பதைக் காட்டுகின்றன. எனினும், இமாம் ஷாபிஈ (றஹ்) நம்பத்தகுந்த ஆஹாத் ஹதீஸ்களுக்கு ஆஸாரை விட முன்னுரிமை கொடுத்தார்கள். “மதீனாவாசிகளின் நடைமுறை ஆஹாத் ஹதீஸ்களை விட முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது” என்ற இமாம் மாலிக் (றஹ்) அவர்களின் கருத்தை இமாம் ஷாபிஈ (றஹ்) நிராகரித்து, நபிகளாரிடம் இருந்து நேரடியாகக் கிடைக்கும் ஸஹீஹான ஆஹாத் ஹதீஸ்களை ஆஸாரை விட சட்டப் பெறுமானம் கூடியவை என்று எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள்.

ஹதீஸ் துறை சார்ந்த ஆய்வுகளைக் குறிக்க “உலூமுல் ஹதீஸ்” என்னும் தொடர் கையாளப்படுகிறது. தமிழில் “ஹதீஸ் இலக்கியம்” (Hadhis Literature), “ஹதீஸ் கலை” (Science of Hadhis) என்னும் பதங்கள் இதற்காகக் கையாளப்படுகின்றன. ஹதீஸ்களின் நம்பத்தகுந்த தன்மையை நிறுவுவதற்காகவே இவ்வாய்வுகள் முஸ்லிம் அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இத்தகைய ஆய்வுகள் பற்றி ஆழமாக உலூமுல் ஹதீஸ் ஆராய்கிறது என்பது நினைவுறுத்தத் தக்கதாகும்.

2.II சுன்னா ஷரீஆவின் மூலாதாரம்

இஸ்லாமிய சட்டத்துறை அறிஞர்கள் அனைவரும் அல்குர்ஆனுக்கு அடுத்த தரத்திலான மூலாதாரமாக சுன்னாவை அங்கீகரித்துள்ளனர். அல்குர்ஆனின் சட்ட விதிகளைப் போலவே, சுன்னாவின் அடியாக எழும் சட்ட விதிகளும் முஸ்லிம்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அந்தஸ்த்துடையவை ஆகும். சுன்னாவுக்கு இவ்வந்தஸ்த்து கிடைத்தமைக்கு நபிகளாரின் தலைமைத்துவத்தை மக்கள் அங்கீகரித்தமை ஒரு காரணமாக அமையவில்லை. மாறாக, அல்குர்ஆனை இவ்வந்தஸ்த்தை சுன்னாவுக்கு வழங்கியுள்ளது. பின்வரும் குர்ஆன் ஆயத்துகள் இதற்குச் சான்றாக அமைந்துள்ளன.

“அவர் (இறைத் தூதர்) தன் இஷ்டப்படி (எதனையும்) கூறுவதில்லை. இது அவருக்கு வஹி மூலம் அறிவிக்கப்பட்டதேயன்றி வேறன்று” (53:3-4)

“... இறைத் தூதர் உங்களுக்குக் கொடுத்ததை நீங்கள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். அவர் எதனை உங்களுக்குத் தடுத்துக் கொண்டாரோ, அதிலிருந்து நீங்கள் விலகிக் கொள்ளுங்கள்.” (59:7)

“... (இத் தூதரோ,) அவர்களை நன்மையான காரியங்களைச் (செய்யும்படி) ஏவி, பாவமான காரியங்களில் இருந்து அவர்களை விலக்குவார். நல்லவைகளையே அவர்களுக்கு ஆகுமாக்கி வைப்பார். கெட்டவற்றை அவர்களுக்குத் தடுத்து விடுவார். அன்றி, அவர்களுடைய பளுவை அவர்களை விட்டுப் போக்கி, அவர்கள் மீதிருந்த விலங்குகளையும் (இறைவனுடைய பல கடினமான கட்டளைகளையும் இறைவனின் அனுமதி கொண்டு) நீக்கி விடுவார்.” (7:157)

“விசுவாசிகளே! நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு வழிப்பட்டு நடவுங்கள். (அவ்வாறே, அல்லாஹ்வுடைய) தூதருக்கும், உங்கள் அதிபருக்கும் வழிப்பட்டு நடவுங்கள். (விசுவாசிகளே!)

உங்களுக்குள் யாதொரு விடயத்தில் பிணக்கு ஏற்பட்டால், அதனை அல்லாஹ்விடமும் (அவனுடைய) தூதரிடமும் ஒப்படைத்து விடுங்கள்...” (4:59)

“அல்லாஹ்வும் அவனுடைய தூதரும் யாதொரு விஷயத்தைப் பற்றி கட்டளையிட்ட பின்னர் அவ்விஷயத்தில் (அதற்கு மாறாக வேறு) அபிப்பிராயங் கொள்வதற்கு விசுவாசியான எந்த ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் உரிமையில்லை. (அதில்) அல்லாஹ்வுக்கும் அவனுடைய தூதருக்கும் எவரேனும் மாறு செய்தால், நிச்சயமாக அவர்கள் பகிரங்கமான வழிகேட்டிலேயே இருக்கிறார்கள்.” (33:36)

“எவன் (அல்லாஹ்வின்) தூதருக்கு (முற்றிலும்) வழிப்பட்டு நடக்கிறானோ, அவன் நிச்சயமாக அல்லாஹ்வுக்கே வழிப்பட்டான்.” (4:80)

“அவ்வாறே இந்தக் குர்ஆனையும் (நபியே!) நாம் உமக்கருளினோம். மனிதர்களுக்காக (உம் மீது) அருளப்பட்ட இதை நீர் அவர்களுக்குத் தெளிவாக எடுத்துக் காண்பியும். (இதன் மூலம்) அவர்கள் கவனித்து அறிந்து கொள்வார்கள்.” (16:44)

சட்டங்களை இயற்றுகின்ற அதிகாரம் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்குண்டு என்ற கருத்தைத் தரும் குர்ஆன் ஆயத்துகள் பலவுள். அவற்றுள் “சில மேலே உதாரணத்துக்காகக் காண்பிக்கப்பட்டுள்ளன. முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் தீர்ப்புகள், தீர்மானங்கள், ஏவல் விலக்கல் முதலானவை உட்பட அவரது வாழ்க்கை முன்மாதிரிகள் அனைத்தும் முஸ்லிம்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் கொண்டவை என்பதை மேலே குறித்த குர்ஆன் ஆயத்துகள் காண்பிக்கின்றன.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் சுன்னா, சட்டங்களுக்கான ஒரு மூலாதாரம் என்பதனை ஹதீஸ்களும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள், முஆத் இப்னு ஜபல் (றழி) அவர்களை யெமன் பிரதேசத்தின் நீதிபதியாக நியமித்தார்கள். அவர்களிடம், “எந்த மூலாதாரங்களைத் துணை கொண்டு

பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பீர்கள்?” என நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் கேட்டார்கள். இறைவேதத்தைத் துணை கொள்வதாகவும், அதில் தீர்வுக்கான வழிமுறை இல்லாதவிடத்து, சுன்னாவை மூலாதாரமாகக் கொள்வதாகவும், இவ்விரண்டினதும் துணை கிட்டாத போது, தனது இஜ்திஹாதைத் துணை கொள்வதாகவும் கூறிய அவரது கருத்தை நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் அங்கீகரித்தார்கள். மற்றொரு ஹதீஸில்,

“உங்களிடம் இரு அம்சங்களை விட்டுச் செல்கிறேன். அவ்விரண்டையும் பின்பற்றும் வரை நீங்கள் வழிதவற மாட்டீர்கள். அவை அல்லாஹ்வின் வேதமும் எனது சுன்னாவுமாகும்.” என்றார்கள்.

தீர்ப்புக்களை வழங்குவதற்கு அல்குர்ஆனில் ஆதாரம் கிடைக்காத போது சுன்னாவை ஆதாரமாகக் கொள்ளுமாறு கலீபா உமர் (றழி) அவர்கள் நீதிபதிகளுக்கு அறிவுறுத்தல் வழங்கினார்கள். நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்த போதும், அவரது மரணத்துக்குப் பின்னரும் ஸஹாபாக்கள் ஹதீஸ்களைப் பின்பற்றி வாழ்ந்தார்கள். ஸஹாபாக்களின் “இஜ்மா”வான முடிவும் சுன்னா ஒரு சட்ட மூலாதாரம் என்பதனைக் காண்பிக்கிறது. முஸ்லிம் தனிநபர்களும், முஸ்லிம் சமூகமும், முஸ்லிம் அரசும் சுன்னாவைப் பின்பற்றி நடக்கக் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள் என்பதை அல்குர்ஆனும் அஸ்ஸுன்னாவும் ஸஹாபாக்கள் வாழ்வும் காண்பிக்கின்றன.

அல்குர்ஆன் சுருக்கமாகக் கூறும் கட்டளைகளுக்கு விளக்கமளிப்பவராகவும், குர்ஆனில் குறிப்பிடப்படாத விடயங்கள் பற்றிச் சட்டம் இயற்றுவவராகவும், முஸ்லிம் சமூகத்தின் முன்மாதிரிப் புருஷராகவும் செயற்பட வேண்டியவராக நபிகளார் (ஸல்) அவர்களை அல்லாஹ் தேர்ந்தெடுத்தான். அவரிடம் எதிர்ப்பார்க்கப்பட்ட இப்பணிகள் பயன்தர வேண்டுமாயின், மனிதர்கள் முழுமையாக அவருக்குக் கட்டுப்படுவது அவசியமாகும். அதாவது, சுன்னாவுக்குக் கட்டுப்படுவது அவசியமாகும். இஸ்லாமிய சிந்தனையைப் பொறுத்த வரை, அல்லாஹ்வே முழுமையான இறைமையுடையவன். ஆதலால், எவருக்கு சட்டம் ஆக்கும் உரிமையை வழங்குவது என்ற முடிவை அவன் ஒருவனால் மட்டுமே எடுக்க முடியும். அவனாக விரும்பி இறுதித் தூதரைத் தேர்ந்தெடுத்து சட்டம் இயற்றும்

அதிகாரத்தை ஓர் எல்லையுள் அவர்களுக்கு வழங்கியுள்ளான் என்பதால், இறுதித் தூதரின் சுன்னாவை ஒரு மூலாதாரமாகக் கொள்வது அவசியமாகிறது.

சுன்னா அல்குர்ஆனுக்கு அடுத்த தரத்திலான மூலாதாரம் என்பதையே மேற்குறித்த கருத்துகள் காண்பிக்கின்றன. ஆதலால், “முஜ்தஹித்கள்” பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண குர்ஆனுக்கே முன்னுரிமை வழங்கினர். குர்ஆனின் துணை கிட்டாத போது மட்டுமே சுன்னாவின் துணை நாடினர். சுன்னா குர்ஆனுக்கு அடுத்த தரத்தில் வைத்துக் கருதப்படுவதற்கு பின்வருவன காரணமாயின.

அல்குர்ஆன் “வஹி ழாஹிர்” வஹியைச் சேர்ந்தது; அஸ்ஸுன்னா “வஹி பாதின்” வஹியைச் சேர்ந்தது. “வஹி ழாஹிர்” அல்லாஹ்வின் கலாமாக இருக்க, “வஹி பாதின்” அதனைச் சமூகத்திற்கு அறிவித்தவரின் வார்த்தைகளில் அமைந்திருக்கிறது. குர்ஆனின் உத்தரவாதத் தன்மை சுன்னாவை விட மேம்பட்டதாகும். அதில் சந்தேகத்திற்கு இடம் இல்லை. சுன்னா, குர்ஆனுக்கு விளக்கமாக இருப்பது குர்ஆனின் முதன்மையைப் பிரகடனப்படுத்தி நிற்கிறது. குர்ஆனின் முதன்மைத் தன்மையை ஹதீஸும் நிறுவியுள்ளது. இவை சுன்னா, குர்ஆனுக்கு அடுத்த தரத்து ஆதாரம் என்ற சிந்தனையை முன்வைக்க ஏதுவாயின.

குர்ஆனுக்கும் ஸஹீஹான ஹதீஸ்களுக்கும் இடையே முரண்பாடு இருக்க முடியாது. அவ்வாறு முரண்பாடு தோன்றினால், அவற்றுக்கிடையே இணக்கப்பாடு காண முடியாதவிடத்து, முஜ்தஹித்கள் அத்தகைய ஹதீஸ்களை நிராகரிப்பர்.

சுன்னா சுதந்திரமான ஒரு மூலாதாரமா? அன்றேல், அல்குர்ஆன் வழி அமைந்த துணை மூலாதாரமா? என்று சிந்திக்க வேண்டியுள்ளது. சுன்னா குறிப்பிடும் போதனைகள் ஏற்கனவே குர்ஆன் குறிப்பிட்டுள்ள விதிகளை உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளன.

“ஒரு முஸ்லிமின் உடைமைப் பொருளை அவனது அனுமதியின்றி எடுப்பது அனுமதிக்கப்பட்டதல்ல”

என்ற ஹதீஸ் குர்ஆனின் 4:19 ம் ஆயத்தின் கருத்தை உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கின்றது என்பதை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். சுன்னா முன்வைக்கும் இத்தகைய போதனைகள் குர்ஆன் குறிப்பிடும் சட்ட விதிகளை உறுதிப்படுத்துவதாக இருக்கின்றன. ஈமானிய அம்சங்கள், பெற்றோர் உரிமைகள், கொலை, களவு போன்ற குற்றச் செயல்கள் என்பன பற்றி வந்துள்ள ஹதீஸ்களையும் இதற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

அல்குர்ஆனின் மயக்கமான கருத்துக்களைத் தெளிவாக்குவதும், குர்ஆனிய விதிகளுக்கு செயன்முறை விளக்கமளிப்பதும் சுன்னாவின் மற்றொரு பயன்பாடாகும். தொழுகை, சகாத், ஹஜ் போன்ற இபாதத்கள், வர்த்தகம் போன்ற சமூக செயற்பாடுகள், களவுக்குக் கை வெட்டுதல் போன்ற தண்டனைகள் அல்குர்ஆனில் ஏவல்களாக மட்டுமே உள்ளன. அவற்றின் நடைமுறை சாத்தியத்திற்கான விதிகளை சுன்னாவே தருகிறது. மேற்குறித்தவாறான ஷரீஆ விதிகளுக்கு சுன்னாவை ஒரு சுதந்திரமான மூலாதாரமாகக் கொள்வது பொருத்தமற்றதாகும்.

சுன்னா தரும் போதனைகளில் கணிசமானவை மேற்குறித்தவாறான அம்சங்கள் சார்ந்தவையாகும். இத்தகைய விதிகளுக்கான மூலாதாரமாக குர்ஆனைத் தனியாகவோ, சுன்னாவைத் தனியாகவோ கொள்ளாது, இவ்விரண்டு மூலாதாரங்களின் அடியாக அவை உருவானவை என்று கொள்வதே சாலச் சிறந்தது.

குர்ஆனில் குறிப்பிடப்படாததும், சுன்னாவின் மூலம் உருவானதுமான சட்ட விதிகளைப் பொறுத்தவரை சுன்னாவை ஒரு சுதந்திரமான மூலாதாரமாகக் கொள்ள முடியும் என சட்டவியலாளர் கருதுவர். இத்தகைய சுன்னாவை “அஸ்ஸுன்னா அல் முஅஸ்ஸிலா” என்றழைப்பர். இத்தகைய ஹதீஸ்களின் உள்ளடக்கத்தை குர்ஆனில் தேடிப் பெற முடியாது. இதற்கு உதாரணமாக.

பின்வரும் சட்ட விதியைக் குறிப்பிட முடியும். விவாகம் புரிய ஆகாதவர்களின் பெயர்ப்பட்டியல் ஒன்று குர்ஆனில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவன் ஏக காலத்தில் தன் மனைவியையும் மனைவியின் தாய்வழி அல்லது தந்தை வழி சாச்சி அல்லது மாமியையும் மனைவியாக வைத்துக் கொள்ளக் கூடாது என்று இவ்வட்டவணை தடுக்கவில்லை. ஆயினும் சுன்னா மூலம் தடுக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்விதிக்கு சுன்னாவே மூலாதாரமாக அமைவதால் இத்தகைய சட்டங்களைப் பொறுத்தவரை, சுன்னா ஒரு சுதந்திரமான மூலாதாரம் எனலாம். நவீன கால இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்களான “அஷ்ஷாதிபி”, “அஷ்ஷவ்கானி” போன்றவர்களும் இக்கருத்தையே ஆதரிப்பர். எவ்வாறாயினும், சுன்னாவின் வழி உருவான சட்ட விதிகளுக்கு முஸ்லிம்கள் அடிபணிய வேண்டும் என்பதும், அதனை மீறுவது பாவச் செயல் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது

2.III

புனைந் துரைத்தல்

பல ஏதுக்கள் காரணமாக ஹதீஸ்கள் புனைந்துரைக்கப்பட்டிருப்பதையும், அவற்றை இனங்கண்டு நீக்க ஆரம்ப காலம் முதலே முஹத்திஸ்கள் முயற்சித்திருப்பதையும் காண முடிகிறது. சஹீஹான ஹதீஸ்களுடன் சமூகத்தில் வழக்கில் இருந்த புனைந்துரைக்கப்பட்ட ஹதீஸ்களை இனங்கண்டு அவை புனைந்துரைக்கப்படுவதற்கான காரணிகள் யாவை என்பதையும் முஹத்திஸ்கள் ஆராய்ந்து அறிந்துள்ளனர்.

ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்தல் (மவ்மூஉ) எக்காலத்தில் ஆரம்பமாகியது என்பது கருத்து வேற்றுமைக்குரிய ஒரு விடயமாகும். சிலர் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் காலத்திலேயே ஹதீஸ்கள் புனைந்துரைக்கப்பட்டன என்பர். ஹிஜ்ரத்தின் பின், ஒருவன் குறித்த ஒரு கோத்திரத்தில் பெண் ஒருத்தியை விவாகம் செய்யக் கருதி அக்கோத்திரத்தாரிடம் சென்று அப்பிரதேசத்துக்கு நிருவாகியாக, நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் தன்னை நியமித்திருப்பதாகக் கூறினான். அது பற்றி அக்கோத்திரத்தார் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் விசாரித்த போது, அது பொய்த் தகவல் என்பதை அறிந்து கொண்டார்கள். இந்நிகழ்ச்சி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் காலத்திலே பொய் ஹதீஸ் இட்டுக்கட்டப்பட்டது என்பதைக் காண்பிக்கிறது. வேறு சிலர் முதலாம் கலீபாவின் காலத்தில் இடம்பெற்ற பொய் நபிமார் கிளர்ச்சியின் போது இது ஆரம்பித்தது என்பர். மற்றும் சிலர் உஸ்மான் (றழி) அவர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியின் போது ஆரம்பித்தது என்பர். இன்னுள் சிலர் அலி (றழி) அவர்களுக்கும் முஆவியா (றழி) அவர்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட போர் நடவடிக்கைக் காலத்தில் ஏற்பட்டதென்பர்.

சிப்பீன் யுத்தம் முதல் சமூகத்தில் ஆழமான கருத்து வேறுபாடுகள் தோன்றலாயின. “காரிஜி”க்கள் தோற்றம் பெறுவதற்கும், அலி (றழி)

அவர்களின் ஆதரவாளர்கள் குழு ஒன்று உருவாவதற்கும் சிப்பீன் யுத்தம் பின்னணியாகியது. கருத்து முரண்பாடுள்ள இவ்விரு குழுக்களும் சமய சிந்தனையின் அடியாகவே தம் கருத்துக்களை மெய்ப்பிக்க முயற்சித்தனர். அதற்கு குர்ஆன், ஹதீஸ் என்பவற்றில் துணை தேடின. தத்தம் கருத்துக்களுக்குச் சாதகமான ஆதாரங்களை அவ்விரு மூலாதாரங்களில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ள முடியாது போன போது, கருத்து முரண்பாடு கொண்ட குழுவினர் தத்தம் கருத்தை நிறுவத் துணையாகக் கூடிய விதத்தில் சில குர்ஆன் ஆயத்துகளுக்கும் ஹதீஸ்களுக்கும் வலிந்து விளக்கவுரை கூறலாயினர். அதிலும் திருப்தி காணாத போது, தத்தம் கருத்துக்களுக்குச் சாதகமாக ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்தனர். இவ்வாறு புனைந்துரைத்த ஹதீஸ் (ஹதீஸ் மவ்மூஉ) தோன்ற பின்வரும் காரணிகள் துணையாயின:

அ) முஸ்லிம் சமூகத்திற் தோன்றிய அரசியற் கருத்து முரண்பாடுகள்:

அரசியற் கருத்து முரண்பாடுடையவர்களைப் புகழ்வதும் இகழ்வதுமான ஹதீஸ்கள் புனைந்துரைக்கப்பட அரசியற்கருத்து முரண்பாடுகள் காரணமாயின. முஆவியா (றழி) அவர்களுக்கு சார்பாகவும் எதிராகவும் புனையப்பட்ட “மவ்மூஉ”ஆன ஹதீஸ்கள் இரண்டு உதாரணத்துக்காக கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

“நம்பத்தகுந்தவர்கள் மூவர்; நான் (முஹம்மத் (ஸல்), ஜிப்ரீல், முஆவியா”
“எனது மிம்பரில் முஆவியாவைக் கண்டால் அவரைக் கொலை செய்யுங்கள்”

அரசியற் சிந்தனை காரணமாக, முதன் முதலில் ஷ்யாக்களே அலி (றழி) அவர்களைப் புகழ்ந்து பாராட்டும் வகையிலான மவ்மூஉஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்தனர் என்று சுன்னத் வல்ஜமாஅத் குழுவைச் சேர்ந்தோர் கருதுவர். ஹிஜ்ரி 83ல் மரணித்த “முஹல்லப்” என்பவரும், ஹிஜ்ரி 158ல் மரணித்த “அவான் இப்னுல் ஹகம்” என்பவரும் உமையாக் களுக்குச் சார்பான “மவ்மூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்தனர் என்பர். இதேபோல, “அபுல்அஸ்னா முஹம்மத பின்

அல்காஸிம்” என்பவர் அலி (றழி) அவர்களுக்குச் சார்பான “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்தார் என்பார். பெரும்பாவம் செய்வோர் “காபிர்கள்” என்ற கருத்து “காரிஜ்”களிடம் இருந்ததால், அவர்கள் “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைக்கவில்லை என்பார்.

ஆ) இஸ்லாத்தின் மீது கொண்ட காழ்ப்புணர்ச்சி காரணமாக இஸ்லாத்தில் குழறுபடிகளைத் தோற்றுவிக்கும் நோக்கில் “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களை நாத்திகர்கள் (சின்திக்) புனைந்துரைத்தனர். பின்வருவன அவற்றுக்கான சில உதாரணங்களாகும்:

“நான் நபிமார்களுக்கு முத்திரையானவன். எனக்குப் பின் நபிமார் வர மாட்டார்கள், அல்லாஹ் விரும்பினால் அன்றி”

“அழகிய முகத்தைப் பார்த்திருப்பதும் இபாதத்தே”

“சின்திக்”களின் சார்பாக “ஹம்மாத் பின் சைத்”, “அப்துல் கரீம் பின் அபீ அவ்ஜா”, “பயான் பின் சம்ஆன்”, “முஹம்மத் பின் சஈத் அஷ்ஷாமி” முதலானோர் “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்தனர்.

இவர்களுள் அப்துல் கரீம் பின் அபூ அல் அவ்ஜா என்பவரது குற்றம் நிரூபிக்கப்பட்ட போது, அவருக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்பட்டது. அதனை நிறைவேற்றுவதற்குச் சற்று முன்பு, ஹலாலை ஹராமாக்கியும், ஹராமை ஹலாலாக்கியும் மாற்றி விடக் கூடிய நாலாயிரம் “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைத் தான் புனைந்துரைத்துள்ளதாக அறிவித்தார். எனினும் தனது கூற்றுக்கு அவர் எந்த ஆதாரத்தையும் முன்வைக்கவில்லை. நாத்திகர்கள் சுமார் பதினாலாயிரம் “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்துள்ளதாகக் கூறுவர். இத்தகைய கூற்றுகள் உண்மைதானா என்பதும் ஆராயப்பட வேண்டியதாகும். கொலைத் தண்டனையில் இருந்து மீள முடியாதபோது, தனது மரணத்தின் பின்பும் ஹதீஸ் கலையில் குழறுபடிகள் நீடிக்கட்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் இவ்வாறு பொய்யாகக் கூறியிருக்க முடியும். அ. தன்றி ஹலால் ஹராம் துறையில் மட்டும் நாலாயிரம் ஹதீஸ்கள் புனைந்துரைக்கப் படுமளவு என்ன இருக்கிறது

இ) தீவிர சமயப் பற்று

தீவிர சமயப் பற்றுக் கொண்டவர்களும் மக்களின் சமய ஈடுபாட்டை அதிகரிக்கும் நோக்கில், “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்துள்ளனர். அப்பாஸிய கலீபா மன்சூரின் காலத்தில் “மர்வுப்” பிரதேசத்தில் நீதிபதியாக இருந்த “நூஹ் பின் அபீ மர்யம்” என்பவர் குர்ஆன் சூராக்களை ஒதுவதால் ஏற்படக்கூடிய அபரிமித நன்மைகளை எடுத்துக்காட்டும் “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்துள்ளார். மக்கள் குர்ஆனுடனான தொடர்பில் இருந்து தூரமாகி, அபூ ஹனீபா (றஹ்) அவர்களின் (பிக்ஹ்) கருத்துகள் பற்றியும், இப்னு இஸ்ஹாக் எழுதிய நபிகளார் (ஸல்) பங்கு கொண்ட போர்கள் பற்றிய “மகாஸி” நூல்களிலும் கவனம் செலுத்துகிறார்கள்; அவர்களின் கவனத்தை குர்ஆனின் பால் ஈர்க்கவே தான் இவ்வாறு புனைந்துரைத்ததாக அவரே குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்வாறே “திக்கருகள்”, “அவ்ராதுகள்” என்பனவற்றின் சிறப்புகளை அபரிமிதப்படுத்திக் காட்டும் ஹதீஸ்களும் புனையப்பட்டுள்ளன. “தக்வா” உள்ளவர்கள் என்று கருதப்பட்ட குலாம் கலீல், அமான் இப்னு அபீ அயாஷ் அல் பக்தாதி போன்றவர்களும் இத்தகைய ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்துள்ளனர். இப்பின்னையவர் அனஸ் பின் மாலிக் (றழி) அவர்களை ராவியாகக் கொண்டு புனைந்த இத்துறை சார்ந்த 1500 ஹதீஸ்கள் ஆதாரமற்றவை என்றறியப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறே “அஹ்மத் பின் முஹம்மத் அல்பாஹி” என்பவரும் இத்துறை சார்ந்த 400 ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்துள்ளார். பகல் எல்லாம் நோன்பு நோற்று, இரவெல்லாம் வணக்கத்தில் ஈடுபட்ட சிலரும் இத்தகைய “மவ்லூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்துள்ளனர் என்பார்.

ஈ) கதைகளுக்கு சமய சாயல் வழங்குதல்

கதை கூறுவோராகப் பிரசித்தம் அடைந்திருந்தோர் மக்கள் மனதைக் கவரும் நோக்கோடு தமது கதைக் கருவுக்கு சமய சாயல் வழங்கி, மக்களை மகிழ்விக்க கதைகளைப் புனைந்து, ஹதீஸ்களாக

அறிமுகப்படுத்தினர். ஒரு முறை கதை கூறுபவர் ஒருவர் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (றஹ்), யஹ்யா பின் மஈன் (றஹ்) ஆகிய இருவரையும் ராவிக்களாகக் கூறி, பின்வரும் “மவ்ஸூஉ”ஆன ஹதீஸைக் கூறினார்:

“எவரேனும் ஒருவர் லா இலாஹ இல்லல்லாஹ் என்ற கலிமாவைக் கூறினால், அக்கலிமாவில் வரும் ஒவ்வொரு எழுத்துக்கும் ஒவ்வொரு பறவையாக, தங்கத்தாலான அலகையும், மாணிக்கக் கற்களாலான இறக்கைகளையும் கொண்ட பறவைகளை அல்லாஹ் மறுமையில் அன்பளிப்புச் செய்வான்”

அம்மஜ்லிஸில் அமர்ந்திருந்த அவ்விரு ராவிகளும் உபதேசத்தின் முடிவில், தாம் அவ்வாறான ஒரு ஹதீஸை அறிவிக்கவில்லை எனப் பகிரங்கமாகக் கூறி அப்பேச்சாளருக்கு மறுப்புத் தெரிவித்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். மஸ்ஜிதுந் நபவியில் கதை கூறுவோர் இவ்வாறான கதைகளைக் கூறுவதற்கு இமாம் மாலிக் (றஹ்) அவர்கள் தடை விதித்தார்கள். பக்தாதின் மஸ்ஜித்களிலும் ஹிஜ்ரி 279 (கி.பி. 892)ல் கதை கூறுவோருக்கு தடை விதிக்கப்பட்டமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

உ) சமய சிந்தனை, ஷரீஆ சட்டம் பற்றிய கருத்து வேறுபாடு

இத்துறைகளில் முரண்பட்ட கருத்துக்களைக் கொண்டவர்கள், தம் கருத்துக்குச் சார்பான “மவ்ஸூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்தார்கள். உதாரணமாக,

“தொழுகையின் போது, ஒருவர் தன் கைகளை உயர்த்தினால் அவரது தொழுகை பாதிலாகிவிடும்”

“குர்ஆன் அல்லாஹ்வால் படைக்கப்பட்ட “கலாம்” என்று ஒருவன் கூறினால் அவன் காபிராகி விடுவான். அக்கணமே அவனது மனைவி “தலாக்” ஆகிவிடுவாள்”

ஊ) இன, மொழி, கோத்திர வெறி

பின்வரும் “மவ்ஸூஉ”ஆன ஹதீஸ்களை இதற்கு உதாரணமாகக் காட்ட முடியும்:

“அல்லாஹ் எப்போது கோபமாக இருக்கிறானோ, அவ்வேளை அறபு மொழியில் வஹி அறிவிப்பான்; எப்போது அவன் திருப்தியுடன் இருப்பானோ, அவ்வேளை பாரசிக மொழியில் வஹியை அறிவிப்பான்”

இதற்குப் பதிலாக அறபு மொழி வெறியர்களும் மேற்குறித்த கருத்துக்கு மாற்றமாக “மவ்ஸூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்தனர். இதே போல, சிலர் தாம் வாழும் நகர்களின் சிறப்பைப் பற்றியும் புனைந்துரைத்துள்ளனர்.

எ) சுயநலம்

தத்தம் சுயநலன்களைப் பேணுவதற்காகவும் “மவ்ஸூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துரைத்துள்ளனர். பரிசு பெறும் நோக்கில் கல்பாக்களைப் புகழ்ந்தும், தம் பண்டங்களை விற்பனை செய்து கொள்ளும் ஆசையில் வர்த்தகர்கள் அப்பண்டங்களை சுவனத்துப் பண்டமாகச் சுட்டிக் காட்டியும் ஹதீஸ்களைப் புனைந்துள்ளனர். இத்தகையோர் சில வகைப் பானங்களின் சிறப்பையும், சில வகை உணவுகளின் சிறப்பையும், சில வகை உடைகளின் சிறப்பையும், சில வகை பழக்க வழக்கங்களின் சிறப்பையும் சுட்டிக்காட்டும் “மவ்ஸூஉ”ஆன ஹதீஸ்களைப் புனைந்துள்ளனர்.

தேவை நோக்காக அன்றி, கவனயீனம் காரணமாக வழக்கில் வந்த சில ஹதீஸ்களும் உள. இவையும் ஸஹீஹான ஹதீஸ்களாகக் கருதப்படுவதில்லை. இவை “ஹதீஸ் பாதில்” என்றழைக்கப்படுகின்றன. பின்வரும் வகைகளைச் சேர்ந்த ஹதீஸ்கள் “ஹதீஸ் பாதில்” வகையில் அடங்கும்:

- அ. ஹதீஸ் துறை மாணவர்களின் கவனத்தை ஈர்க்கும் நோக்கில், நன்கு பிரசித்தமான ஹதீஸ் ஒன்றிற்கு அதற்குரியதல்லாததான புதிய இஸ்னாத் வரிசை சேர்க்கப்பட்டுள்ள ஹதீஸ்கள்.
- ஆ. குறித்த ஹதீஸ், ஸஹாபியின் அல்லது “தாபிஈ” ஒருவரின் கூற்று என்பதனால், அதன் இஸ்னாத் வரிசை ஸஹாபியுடன் அல்லது தாபிஈயுடன் முடிவடைந்திருக்கும். இத்தகைய ஹதீஸ்கள் ஹஹாபியின் அல்லது தாபிஈயின் கூற்று என்பதைக் கருத்திற் கொள்ளாது, அந்த ஹதீஸின் இஸ்னாத் வரிசைக்கு நபிகளாரின் பெயரையும் சேர்த்து விடுவதன் மூலம் உருவாக்கப்பட்ட இஸ்னாத் வரிசையைக் கொண்ட ஹதீஸ்.
- இ. வணக்க வழபாடுகளில் அதிகம் ஈடுபாடு காட்டுவதன் காரணமாக, ஹதீஸின் அசல் நிலையைப் பேணுவதில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்தாத, ஆயினும், நல்ல மனிதர்கள் என்று சமூகத்தில் அறியப்பட்டிருப்பவர்கள் ஹதீஸை நிவாயத் செய்வதில் கவனயீனம் காரணமாக விட்ட பிழைகளை உள்ளடக்கிய ஹதீஸ்கள்.
- ஈ. தான் படித்த ஆசிரியரின் ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கியதும், தனதாசிரியரால் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டதுமான தனது நூலில் இல்லாத தனதாசிரியரின் ஹதீஸ் ஒன்று பிறிதொருவரிடம் இருந்து கிடைத்தால், தனதாசிரியர் கற்பித்தவை என்ற காரணம் பற்றி தனதாசிரியரிடம் நேரடியாகக் கேட்டறியாது, தனது தொகுப்பில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்ட ஹதீஸ்.

“மவ்முஉ”ஆன ஹதீஸ்களும், பாதிலான ஹதீஸ்களும் இறை நம்பிக்கையையும், இஸ்லாமிய ஷரீஆவையும், முஸ்லிம்களின் நடத்தைப் பாங்கையும் பெரிதும் பாதிக்கும் என்பதால்தான் அவற்றை வேறுபடுத்தி இனங்கண்டு, ஒதுக்கி விடுவதற்கு முஹத்திஸ்கள் பெருமுயற்சி செய்துள்ளார்கள்.

2.IV ஸஹீஹ் ஆன ஹதீஸ்களை இனங்காணல்

ஸஹீஹ் ஆன ஹதீஸ்களை இனங் காணும் தேவை மவ்முஉ ஆன ஹதீஸ்களின் பரவலுடன் அத்தியவசியமாகிய போதும் முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் இருந்தே ஹதீஸ்களின் தூய்மை கெடாது பாதுகாக்க வேண்டிய தேவை உணரப்பட்டிருந்தது. ஷரீஆவின் முக்கிய மூலாதாரங்களில் ஒன்று என்ற வகையில் ஹதீஸ் முக்கியத்துவம் பெற்றமை அதன் தூய்மை பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமென்ற உணர்வை மேலும் வலுப்படுத்தியது.

“விசுவாசிகளே தீயவன் எவனும் உங்களிடம் யாதொரு செய்தியைக் கொண்டுவந்தால் (அதன் உண்மையை அறியும் பொருட்டு அதனைத்) தீர்க்கமாக விசாரணை செய்து கொள்ளுங்கள்” (49:6)

இக்குர்ஆன் ஆயத்து நல்லலெண்ணம் இல்லாதவர்கள் முஸ்லிம்களிடம் கூறுகின்ற செய்தியைப் பற்றிக் கவனமாக இருக்க வேண்டுமென்ற உணர்வை ஏற்படுத்தியது. இதனால் தாம் செவியுற்ற ஹதீஸ் பற்றிக் கொஞ்சமேனும் சந்தேகம் வந்தால் அதுபற்றி நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் கேட்டுத் தம் சந்தேகத்தை நிவர்த்தி செய்து கொண்டனர். தாம் செவியுற்ற குறித்த ஒரு ஹதீஸ் பற்றி நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் ஸஹபாக்கள் கேட்டு உண்மைப்படுத்திக் கொண்ட சந்தர்ப்பங்கள் பல உண்டு.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் வபாத்தின் பின் சில ஸஹாபாக்கள் நிவாயத்துச் செய்த ஹதீஸ்களை மற்றும் சில ஸஹாபாக்கள் விமர்சித்ததுண்டு. ஒரு முறை அம்மார் பின் யாஸீர் (றழி) தயம்மம் பற்றிய ஒரு ஹதீஸை நிவாயத்துச் செய்தார்கள் அதனை செவியுற்ற உமர் கத்தாப் (றழி) அவர்கள் அல்லாஹ்வைப் பயந்து கொள்ளுங்கள் என்று அவர்களை எச்சரித்தார்கள். இதன் கருத்து அம்மார் பின் யாசீர் நிவாயத்துச் செய்த அந்த ஹதீஸை உமர் (றழி) அவர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதாகும். இதே வேளை

ஹதீஸின் உண்மைத் தன்மையை உத்தரவாதப்படுத்திக் கொள்வதிலும் ஸஹாபாக்கள் அக்கரை செலுத்தினார்கள். ஸஹாபி ஒருவர் குறிப்பிடும் ஹதீஸை மற்றொரு ஸஹாபியின் சாட்சியத்தின் மூலம் உறுதிப்படுத்திக் கொள்ள முயற்சித்தனர். இம்மரபு முதலாம் கலீபாவின் காலத்தில் தோன்றியது. விமர்சன ரீதியாக ஹதீஸின் உண்மைத் தன்மைப் பற்றி அறிய எடுத்த முயற்சி தவறானவற்றில் இருந்து ஸஹீஹானதை வேறுபடுத்தி இனங்காண வழி வகுத்தது. இம்முயற்சியைக் குறிக்க ஆரம்பத்தில் “தம்பித்” “நகத்” எனும் பதங்களே பிரயோகிக்கப்பட்டன. ஹதீஸ் கலை வளர்ச்சியடைந்த காலப் பகுதியில் இத்துறையில் ஈடுபாடுகாட்டிய முஹத்திஸ்கள் உஸூலுல் ஹதீஸ் என்றொரு கலையை வளர்த்தனர். இக்கலை “இலம் அல்ஹதீஸ்” அல்லது “முஸ்தலஹ் அல்ஹதீஸ்” என்றும் “இலம் அல் ஜரஹ் வத்தஉதில்” என்றும் இரு பிரதான துறைகளாக வளர்ச்சியடைந்தது.

“முஸ்தலஹ் அல் ஹதீஸ்” என்பது ராவியின் தகைமைகள், அவர் ரிவாயத்துச் செய்த ஹதீஸ்களின் நம்பத்தகும் தன்மை, அந்நம்பத்தகும் தன்மையை மையமாக வைத்து ஹதீஸ்களை வகைப்படுத்துதல் என்பன பற்றிய ஆய்வைக் குறிக்கும்.

“இலம் அல் ஜரஹ்வத்தஉதில்” என்பது ராவியின் நம்பத்தகும் தன்மை பற்றிய ஆய்வைக்குறிக்கும் அதாவது அல்ஜரஹ் என்பது ராவியின் நம்பத்தகும் தன்மையில் உள்ள குறைபாட்டை (உ-ம் பொய்யன் என்பது போல) சுட்டிக்காட்டலையும் “தஉதில்” என்பது ராவியின் நம்பத்தகும் தன்மையை (உ-ம் நம்பிக் கைக் குரியவர் என்பது போல) எடுத்துக்காட்டுவதைக் குறிக்கும்.

ஹதீஸ்களின் நம்பத்தகும் தன்மையை உறுதிப்படுத்திக் கொள்வதற்காக இஸ்னாத் என்றழைக்கப்படும் ராவிக்களின் பெயர் வரிசையில் அடங்கியுள்ள ஒவ்வொரு ராவியும் நம்பத்தகுந்தவரா என்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள ஹதீஸ்துறை அறிஞர்கள் பலர் முயற்சித்தனர். அவர்களுள் பலா

ராவிக்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகைமைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். அவற்றை பின்வருமாறு தொகுத்து நோக்க முடியும்

1. உறுதியான ஈமானுடையவராதல்
2. ஹதீஸ்கள் ரிவாயத்துச் செய்வதில் உண்மையாளராக இருப்பவர் என்றறியப்பட்டிருத்தல் (பொய்யான ரிவாயத்துக்களை செய்யாதவர் என்றறியப்பட்டிருத்தல்)
3. ஹதீஸின் உள்ளடக்கத்தை விளங்கக்கூடிய அறிவுடையவராய் இருத்தல்
4. ஹதீஸ்களை உச்சரிக்கும் போது ஏற்படும் மாற்றங்களால் ஹதீஸின் உள்ளடக்கத்தில் ஏற்படுத்தக்கூடிய மாற்றங்களை அறிந்திருத்தல்
5. ஹதீஸ்களைத் தான் கற்றவாறு அதே வார்த்தைகளில் ரிவாயத் செய்பவராதல் (அதாவது தான் செவியுற்ற ஹதீஸில் கையாளப்பட்ட பதத்துக்குப்பகரமாக அதே பொருளைத் தரக்கூடிய மற்றொரு பதத்தைக் கையாளாதிருத்தல்)
6. நல்ல ஞாபக சக்தியுடையவராதல்
7. இஸ்லாமிய ஒழுக்க மாண்புகளை உடையவராதல்
8. இஸ்னாத் வரிசையில் உள்ள ராவிக்களின் பெயர்கள் அவர்களின் நம்பத்தகும் தன்மை—பலவீனம் என்பவற்றை அறிந்திருத்தல்.
9. ஹதீஸ்களை ரிவாயத் செய்வதில் கவலையீனம் கொள்ளாதவராதல்
10. நம்பத்தகும் மனிதர்கள் (ஸஹாபாக்கள்) பற்றிக் குறை கூறாதவராதல்
11. ஜமாஅத் ஆகக் தொழுவவராக, மது அருந்தாதவராக, புத்தியாதீனம் குறையாதவராக இருத்தல் வேண்டும்.
12. ஹதீஸை விளங்கக் கூடிய வயது வந்தவராதல்

மேற்குறித்த தகைமைகளை ராவிக்கள் கொண்டிருப்பது மட்டும் குறித்த ஒரு ஹதீஸ் சரியானது என்பதற்கான ஆதரமாக கருதப் படுவதில்லை குறைபாடுகள் ஏதுமற்ற மிகச் சரியான இஸ்னாத் வரிசைகளைக் கொண்டுள்ள பல ஹதீஸ்களை மவ்ஸூஆனவை என்றும் ழுஈப் என்றும் முஹத்திஸ்கள்

இனங்காட்டியுள்ளனர். ஆதலால் ஹதீஸ்களை, வரலாற்று நிகழ்வு ராவிக்களின் வாழ்க்கை வரலாறு, ராவிக்களின் நம்பத்தகும் தன்மை என்பவற்றுடன் நிறுவவது மட்டுமன்றி ஹதீஸ்களின் உள்ளடக்கம் (மதன்) சரியானது என்று நிறுவப்படுவதும் அவசியமானதாகும். மதன் ஒன்றை சரியானது என்று நிறுவப் பின்வரும் அம்சங்கள் கருத்திற் கொள்ளப்பட்டன.

1. அல்குர்ஆனின் கருத்துக்கோ ஏற்கனவே சரியானது என்று நிறுவப்பட்ட ஹதீஸ்களின் கருத்துக்கோ குறித்த ஹதீஸ் முரணாகக் கூடாது
2. இயற்கை விதிகள் பகுத்தறிவு என்பவற்றுக்கு முரணாதலும் கூடாது
3. முக்கியத்துவம் குறைந்த அற்பமான (அமல்களுக்கு) செயற்பாடுகளுக்கு அபரிமிதத் தண்டனை அல்லது பரிசு கிடைக்கும் என்று விதந்துரைக்கும் ஹதீஸ்கள் நிராகரிக்கப்படுதல் வேண்டும்.
4. தனிநபர்கள், கோத்திரங்கள், நகர்கள் போன்றனவற்றின் புகழ்பாடும் ஹதீஸ்கள் பொதுவாக நிராகரிக்கப் படுதல் வேண்டும்
5. எதிர்கால நிகழ்வுகள் பற்றி திகதி குறிப்பிட்டு எதிர்வு கூறும் ஹதீஸ்கள் நிராகரிக்கப்படல் வேண்டும்
6. நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் நபித்துவ அந்தஸ்தத்துக்கு பொருந்தாத ஹதீஸ்கள் நிராகரிக்கப் பட வேண்டும்
7. அறபு மொழி நடை அறபு இலக்கணம் என்பவற்றுடன் இயைபுறாத ஹதீஸ்கள் நிராகரிக்கப்படல் வேண்டும்
8. அஹ்லுல் பைத்துகள் ஸஹாபாக்கள் என்போரைக் குறை கூறும் ஹதீஸ்கள் நிராகரிக்கப்படுதல் வேண்டும்
9. வரலாற்றுண்மைகளுக்கு முரணான ஹதீஸ்கள் நிராகரிப்பட வேண்டும்

இத்தகைய விதிகளை பயன்படுத்தி ராவிக்களின் நம்பத்தகும் தன்மைகளையும் உள்ளடக்கத்தின் உண்மைத் தன்மையையும் உறுதிப்படுத்து வதன் மூலமே ஸஹிஹான ஹதீஸ்களை மவ்லூஆன ஹதீஸ் களில் இருந்து வேறுபடுத்தி இனங்கண்டார்கள்.

வேறுபடுத்தி இனங்கண்டார்கள்.

பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி ஹதீஸ்களின் உண்மைத்தன்மையை அறிய முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன என்றறிய முடிகிறது. ஹதீஸின் உண்மைத் தன்மையை அறிய பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்துவதற்கு ஓர் எல்லையுண்டு. சிலவகையான ஹதீஸ்களின் உண்மைத் தன்மையை அறிய பகுத்தறிவு உதவமுடியாது உ-ம் நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் படுக்கைக்கு செல்லு முன் சில துஆக்களை ஓதியுள்ளனர். நபிகளார் (ஸல்) நீர் அருந்தும் போது மூன்று முடர்களாக குடித்தார்கள். இவை பகுத்தறிவுக்கு பொருந்துமா என்று ஆராய முடியாது. இத்தகைய ஹதீஸ்கள் நம்பத்தகுந்தது என்றோ நம்பத் தகாதது என்றோ பகுத்தறிவைக் கொண்டு கூறமுடியாது. இவற்றின் உண்மைத்தன்மையை அதன் இஸ்னாத்தைக் கொண்டு மட்டுமே நிறுவ முடியும்.

மேலே கூட்டிய இத்தகைய விதிகளைப் பயன்படுத்தி ராவிக்களின் நம்பத்தகும் தன்மையையும் உள்ளடக்கத்தின் உண்மைத்தன்மையையும் உறுதிப்படுத்துவதன் மூலமே ஸஹிஹான ஹதீஸ்களை மவ்லூஆன ஹதீஸ்களிலிருந்து வேறுபடுத்தி முஹத்திஸ்கள் இனங்கண்டார்கள்.

2.V

ஹதீஸ்களை வகைப்படுத்தல்

ஸஹீஹான ஹதீஸ்களை இனங்காண எடுத்த முயற்சிகள் ஹதீஸ்களையும் ராவிக்களையும் நம்பத்தகு தன்மையின் அடிப்படையில் தரம் பிரித்து நோக்கப் பெரிதும் உதவின. ராவிக்களதும், ஹதீஸ்களதும் தரத்தைச் சுட்டிக்காட்ட முஹத்திஸ்கள் பல பதங்களைக் கையாண்டனர். எல்லா முஹத்திஸ்களும் ஒரே வகையான பதப் பிரயோகங்களைக் கையாளவுமில்லை. சில சந்தர்ப்பங்களில் ஒரே வகையான பதப் பிரயோகங்களைக் கையாண்ட போதும், அப்பதங்களை வெவ்வேறு பொருளில் பிரயோகித்திருப்பதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. ஆதலால், ஹதீஸ் கலைத் துறை அறிஞரான இப்னு ஹஜர் அல் அஸ்கலானி (றஹ்) அவர்கள் ராவிக்களைத் தரம் பிரித்து நோக்கக் கையாண்ட பதப் பிரயோகங்களை உபயோகித்து ராவிக்களின் தரங்கள் கீழே தரப்படுகின்றன. முதன்மை ஒழுங்கில் அவர் பின் வருமாறு அட்டவணைப்படுத்தியுள்ளார்:

1. ஸஹாபாக்கள் (நபித் தோழர்கள்)
2. சிக்கதுன் ஸாப்துன் அல்லது அவ்ஸகுன்னாஸ் (மிக மிக நம்பத்தக்கவர்கள்)
3. சிக்கதுன் அல்லது முத்கினுன் (நம்பத்தக்கவர்கள்)
ஒப்பீட்டளவில் இவர்கள் சிக்கதுன் ஸாப்துன்களை விட நம்பத்தகு தன்மையில் சற்றுக் குறைவானவர்கள்.
4. அஸ்ஸதூக் (உண்மையாளர்கள்)
ஒப்பீட்டளவில் இவர்கள் "சிக்கதுன்" களை விட நம்பத்தகு தன்மையில் சற்றுக் குறைந்தவர்கள்.
5. சதூக் யஹிம்
இவர்கள் உண்மையாளர்கள். எனினும் இருந்து நின்று தவறு விடுபவர்கள். ஒப்பீட்டளவில் "அஸ்ஸதூக்" குகளை விட தரம் குறைந்தவர்கள்.

இவர்கள் நம்பத்தக்கவர்கள் என்று நிறுவப்படாதவர்கள். அதே வேளை, அவர்களது ரிவாயத்கள் ஸஹீஹானவை என்றும் நிறுவப்படாதவர்கள். இவர்களது ரிவாயத்கள் வேறு ராவிக்களால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டால் இவர்கள் "லய்யின்" என்று அழைக்கப்படுவர்.

7. மஜ்ஹூல் அல்ஹால்(நம்பத்தகுதன்மை உறுதிப்படுத்தப்படாதவர்கள்)
இவர்களிடமிருந்து ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் ரிவாயத்துச் செய்திருப்பர். எனினும் இவர்களது நம்பத்தகு தன்மை பற்றி முஹத்திஸ்கள் ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லை.
8. முஈப் (பலவீனமானவர்)
முஹத்திஸ்கள் இவர்களில் குறை கண்டிருப்பர். எந்தவொரு முஹத்திஸாலும் இவர் விதந்துரைக்கப்பட்டிருக்க மாட்டார்.
9. மஜ்ஹூல் (அறியப்படாதவர்)
அறிஞர் வட்டத்தில் அறியப்படாதவர். எனினும் ஒரு முஹத்திஸ் எடுத்தாண்ட ராவித் தொடரில் ஒருவராகப் பெயர் சூட்டப்பட்டவர்.
10. பாஸிக்
ஹதீஸ் கலை அறிஞர்கள் வட்டத்தால் ஏற்கப்படாதவர். நம்ப முடியாதவர் என்று ஆதாரங்களின் துணையுடன் குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர். ஹதீஸ்களை ரிவாயத் செய்வதில் பல தவறுகளை விடுபவர்.
11. முத்தஹிம் பில் கதிப்
மவ்மூஉஆன ஹதீஸ்களை இட்டுக்கட்டுபவர் என்று குற்றம் சுமத்தப்பட்டவர்.
12. வழ்மூஉ
பொய்யர் அல்லது மவ்மூஆன ஹதீஸ்களை இட்டுக்கட்டுபவர்.

ராவிக்களின் நம்பத்தகு தன்மையை மையமாக வைத்து அவர்களை மேற்குறித்தவாறு வகைப்படுத்தியது போல அவர்களால் ரிவாயத் செய்யப்பட்ட ஹதீஸ்களும் அவர்களின் தரத்தினடிப்படையில் தரப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. மேலே

சுட்டிக்காட்டப்பட்ட தரப்படுத்தல் அட்டவணையில் இடம்பெற்ற 12ம் தரத்தவர்கள ரிவாயத் செய்த ஹதீஸ்கள் மவ்லூஉ ஆனவையாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. பதினோராம் தரத்தவர்கள் ரிவாயத் செய்த ஹதீஸ்கள் “பாதி” ஆனவையாகக் கருதப்படுகின்றன. பத்தாம் தரத்தவர் ரிவாயத் செய்த ஹதீஸ்கள் “முன்கர்” ஆகக் கருதப்படுகின்றன. மேற்குறித்த 10 - 12 வரையிலான மூன்று தரத்தவர்களின் ரிவாயத்களின் துணை கொண்டு மற்றெந்த ஹதீஸையும் உறுதி செய்ய முஹத்திஸ்கள் இணங்குவதில்லை. மேற்குறித்த தரப்படுத்தலில் 1 - 5 வரையிலான ராவிக்கள் ரிவாயத் செய்த ஹதீஸ்கள் நம்பத்தகுந்தவையாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. 6 - 12ம் தரத்தவர் ஈறாக உள்ள ராவிக்கள் ரிவாயத் செய்த ஹதீஸ்கள் பொதுவாக குறைபாடுடையனவாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

ஹதீஸ்களை ராவிக்களின் நம்பத்தகும் தன்மையைக் கொண்டு வகைப்படுத்தும் போது அவற்றை ஏற்கப்பட்டவை (மக்பூல்) நிராகரிக்கப்பட்டவை (மர்தூத்) என்று இரு கூறாக வகைப்படுத்துவர். “மக்பூல்” வகையைச் சேர்ந்தவற்றை “சஹீஹ்”, “ஹஸன்” என்று மேலும் இருகூறாக வகைப்படுத்துவர்.

சஹீஹ் :

இப்பதம் நம்பத்தகு ஹதீஸ்களைக் குறிக்கும். இவ்வகை ஹதீஸ்களை ரிவாயத் செய்த அனைத்து ராவிக்களும் நம்பத்தக்கவர்களாக இருப்பர். அதன் ராவித் தொடர் முறிவடையாது இறுதி வரை செல்வதாகவும் இருக்கும். அத்துடன் அதன் உள்ளடக்கம் மறைமுகமாகவேனும் குறைபாடு அற்றதாக (இல்லத் காதிஹா) இருத்தல் வேண்டும்.

ஹஸன் :

இவ்வகை ஹதீஸிலும், ஸஹீஹான ஹதீஸுக்கு இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற அனைத்து தகைமைகளும் இருத்தல் வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. ஆயினும் அந்த ஹதீஸின் இஸ்னாதில் இடம்பெறுகின்ற ஒரு ராவி்யேனும் முன்பு சுட்டிய அஸ்ஸதூக்” அல்லது அதற்குச் சமமான தரத்தில் உள்ள ராவி்யாக இருப்பின் அந்த ஹதீஸ் “ஹஸன்” என்ற தரத்தில் வைத்து நோக்கப்படுகிறது.

இமாம் திர்மிதி (ரஹ்) அவர்கள் ஹஸன் தரத்தைச் சேர்ந்த ஹதீஸ்களின் ராவிக்கள் பொய் கூறுபவர் என்று குற்றம் சுமத்தப்படாதவராக இருப்பதுடன் குறித்த அந்த ஹதீஸ் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ராவித் தொடர்களை உடையதாகவும் ஏனைய நம்பத்தகும் ராவிக்களின் ரிவாயத்துக்கு முரண்படாத உள்ளடக்கத்தைக் கொண்டதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று குறிப்பிடுவது நோக்கத்தக்கதாகும்.

ராவிக்களின் நம்பத்தகு தன்மையில் குறைபாடுடைய ஹதீஸ்கள் “மூஈப்” (பலவீனமானவை) என்றழைக்கப்படுகின்றன. குறிப்பாக, இப்னு ஹஜர் (ரஹ்) அவர்களின் தரப்படுத்தல் அட்டவணையில் ஆறு முதல் எட்டு ஈறாக உள்ள மூன்று தரத்து ராவிக்களால் ரிவாயத் செய்யப்பட்ட ஹதீஸ்கள் “மூஈப்” ஆனவையாகக் கருதப்படுகின்றன. எனினும், இதே தரத்திலான அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட தரத்திலான மற்றொரு ராவித் தொடரால் உறுதிப்படுத்தப்பட்டால் அவை நம்பத்தகும் ஹதீஸ்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

ஹதீஸ்களை ரிவாயத் செய்த ராவிக்களின் எண்ணிக்கையையும், ராவித்தொடரின் அறுபடுகின்ற பான்மையையும் மையமாக வைத்து ஹதீஸ்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்தியுள்ளனர்.

1. முதவாதிர் :

ஸஹாபிகள், தாபியீன்கள், தபஉத் தாபியீன்கள் என்பவர்களில் பெரும் எண்ணிக்கையான நம்பத்தகுந்த ராவிக்கள் ரிவாயத்துச் செய்த ஹதீஸ்களை முதவாதிர் என்பர். மேற்குறித்த மூன்று பரம்பரையினருக்குள்ளும் ஒவ்வொரு பரம்பரையையும் சேர்ந்தவர்களில் குறைந்த பட்சம் ஏழு பேராவது குறித்த ஹதீஸை ரிவாயத் செய்திருக்க வேண்டும் என்று சிலர் கூறுவர். இன்னும் சிலர் இவ்வெண்ணிக்கை நாற்பதுக்கு மேற்பட்டதாக இருக்க வேண்டும் என்றும் கூறுவர். எவ்வகையிலும் புனைந்துரைத்தல் இடம்பெறுதல்

சாத்தியமற்றது என்று கருதப்படக்கூடிய அளவிலான எண்ணிக்கையைக் கொண்ட ராவித் தொடரை உடைய ஹதீஸ்கள் மட்டுமே “முதவாதிரி” என்று கொள்ளப்படுகின்றன. மேற்குறித்த எண்ணிக்கையிலான ராவித் தொடர்களினால் ரிவாயத் செய்யப்படுகின்ற ஹதீஸ்களின் பதப் பிரயோகத்தில் ஒரு சொல்லேனும் வேறுபடாதிருத்தல் முதவாதிரி ஹதீஸ்களில் ஒரு வகையாகும். இவ்வகையான முதவாதிரி ஹதீஸ்கள் மிகச் சிலவே உள்ளன என்பர். பதப் பிரயோகத்தில் வேறுபாடு தென்பட்ட போதும், குறித்த ஒரு கருத்து வலியுறுத்துப்படுகின்ற மேற்குறித்தவாறான ராவித் தொடரை உடைய ஹதீஸ்கள் பல உள்ளன. முதவாதிரி ஹதீஸ்கள் மூலம் பெறப்படும் சட்டங்களை அல்குர்ஆன் தரும் சட்டங்களுக்குச் சமமானதாக சட்டவியலாளர் கருதுவர்.

கிடைக்கின்ற முதவாதிரி ஆன ஹதீஸ்களை இமாம் ஸயூதி (ரஹ்) அவர்கள் தனது “அல் அஸ்ஹாருல்முதநாழிரா பில் அஃபாரில் முதவாதிரி” எனும் நூலில் திரட்டித் தந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

2. ஆஹாத் :

முதவாதிரி என்று கருதப்படப் போதுமான ராவித் தொடர்கள் இல்லாத ஹதீஸ்கள் “ஆஹாத்” என்றழைக்கப்படுகின்றன. இவ்வகை ஹதீஸ்களை “ஃகபர் அல் வாஹித்” என்றும் அழைப்பர். முதல் மூன்று பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களில் ஒருவர் அல்லது இருவர் அல்லது மூவர் மூலம் ரிவாயத் செய்யப்படும் இஸ்னாதை உடைய ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

ஆஹாத் வகையைச் சேர்ந்த ஹதீஸ்களை முஹத்திஸ்கள் மேலும் பல பிரிவுகளாக வகைப்படுத்துவர். அவற்றில் சில பின்வருமாறு:

(i) மஷஹூர்:

ராவிக்களில் ஸஹாபிகளில் ஒருவரால் அல்லது இரவரால் அல்லது மூவரால் ரிவாயத் செய்யப்பட்டதாகவும், தாபிசுன்களிலும், தபஉத் தாபிசுன்களிலும்

அதிக எண்ணிக்கையான ராவிக்களால் ரிவாயத் செய்யப்பட்டதுமான ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(ii) அல்அஸ்ஸ்:

முதல் மூன்று பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களில் குறைந்த பட்சம் இரு ராவித்தொடர்களையேனும் உடைய ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(iii) ஃகரீப்:

ஒவ்வொரு பரம்பரையிலும் ஒரு ராவியை உடைய இஸ்னாத் தொடரைக் கொண்ட ஹதீஸ்கள் இதில் அடங்கும்.

(iv) முஸ்னத்:

ராவித் தொடர் முறிவடையாது இறுதி வரை இஸ்னாதை உடைய ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(v) மர்பூஉ:

ராவித் தொடர் நபி (ஸல்) அவர்களைச் சென்றடைந்த போதும் இடையில் ஓரிடத்தில் முறிவடைந்திருக்கும் ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(vi) மவ்ஃபு:

ராவித் தொடர் முறிவின்றி ஸஹாபி வரை சென்றடையும் ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(vii) மக்தூஉ:

ராவித் தொடர் தாபிசுன்கள் வரை மட்டும் செல்கின்ற ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(viii) முர்ஸல்:

ஸஹாபியைத் தொடர்புறுத்தாது தாபிசுனை அடுத்து ரஸூல் (ஸல்) அவர்களைச் சென்றடையும் ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(ix) முஅல்லக்:

நபி (ஸல்) அவர்களிலிருந்து ஆரம்பிக்கும் ராவித் தொடரின் இறுதியில்

வருகின்ற ராவி ஒருவரின் அல்லது இருவரின் பெயர் விடுபட்டிருக்கும் ஹதீஸ்கள் இவ்வகையில் அடங்கும்.

(x) முன்கதிஉ:

ராவித் தொடரில் ஆரம்ப ராவினதும் இறுதி ராவினதும் பெயர்கள் இருந்த போதும் இடையில் ஓரிடத்தில் அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட இடங்களில் ராவின பெயர் விடுபட்டிருக்கும் ராவித் தொடரைக் கொண்ட ஹதீஸ்கள் இதில் அடங்கும்.

ராவித் தொடரை மையமாக வைத்தன்றி ஹதீஸ்களின் இயல்பை மையமாகக் கொண்டும் ஹதீஸ்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. உ-ம்: ஹதீஸ் குத்ஸி, ஹதீஸ் நபவி, ஹதீஸ் பிஅலி, ஹதீஸ் தக்ரீரி.

ஆரம்பகால ஹதீஸ் தொகுப்பு நூல்களில் இஸ்னாத் வரிசையும் மதனும் உள்ளடக்கப்பட்டே ஹதீஸ்கள் பதியப்பட்டன. எனினும் ஹதீஸ்களின் நம்பத்தகு தன்மையைச் சுட்ட, ஸஹீஹ், ஹஸன் என்பன போன்ற மேலே சுட்டிய பதப்பிரயோகங்கள் அறிமுகமானதைத் தொடர்ந்து ஹதீஸ் நூல்களில் இஸ்னாத் வரிசையை எழுதுவதைத் தவிர்த்து ஹதீஸின் இறுதியில் ஸஹீஹ், முஃப் போன்ற பதப் பிரயோகங்களைக் கையாண்டனர். இதே போல ஹதீஸ் நூல்களில் இருந்து யாரேனும் ஒரு ஹதீஸை மேற்கோள் காட்ட விரும்பிய போது புகாரி, முஸ்லிம் என்பன போன்ற பதப் பிரயோகங்களைக் கையாள்வதைக் காண முடிகிறது.

2.VI

ஹதீஸ் தொகுப்பு

ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டு

இஸ்லாமிய சட்டக் கலையின் முக்கிய மூலாதாரங்களில் ஒன்று என்ற வகையிலும் இஸ்லாமிய கலாசாரத்தின் ஒருமுகப்பாட்டிற்கான ஓர் அடிப்படை என்ற வகையிலும் ஹதீஸ் முஸ்லிம் சமூகத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றது. நபிகளார் (ஸல்) காலம் முதலே அதனை அறிவதிலும், அதன் படி செயற்படுவதிலும் அதன் தூய்மை கெடாது பாதுகாப்பதிலும் அவர்கள் ஆரம்ப முதல் அதிக அக்கறை செலுத்தினார்கள்.

நபித்தோழர்கள் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களைத் தம் அன்புக்குரியவராக மட்டுமன்றி தம் குடும்பத்தவரை விட மிக நெருக்கமானவராகவும் தம் உயிரிலும் மேலானவராகவும் தம் இனியவராகவும் நேசித்தனர். அவரது வாழ்க்கையை முன்மாதிரியானதாகக் கருதி அணுவணுவாகப் பின்பற்றினார்கள். அதில் அவர்கள் திருப்தியும் பெருமையும் அடைந்தார்கள். அவரது நடையுடை பாவனைகளையும் வணக்க வழிபாடுகளையும் அப்படியப்படியே பின்பற்றினார்கள். அதற்காக அவரது செயற்பாடுகளை அங்க அசைவுகளைக் கூட இரவு பகல் பாராது அவதானித்தார்கள்.

அவரது இரவு வணக்கங்களை அவதானிப்பதற்காக அவரது வாசலடியில் சைதிப்பினு காலித் (றழி) அவர்கள் முழு இரவிலும் நித்திரை விழித்தார்கள். ஒரே அமர்வில் நபி (ஸல்) எத்தனை முறை பாவமன்னிப்பு கோருகிறார்கள் என்பதை இப்பினு உமர் (றழி) அவர்கள் அவதானித்தார்கள். அபு ஹுரைரா (றழி) தொடர்ந்து மூன்று வருடங்கள் மஸ்ஜிதுந் நபவியில் தங்கியிருந்து நபிகளாரை அவதானித்தார்கள். உமர் கத்தாப் (றழி) அவர்கள் மஸ்ஜிதுந் நபவியில் இருந்து தூரத்தில் வாழ்ந்தார்கள். ஒவ்வொரு தினமும் நபிகளாரைத் தரிசிப்பது சாத்தியமற்றதாக இருந்தது. எனவே அன்சார்

சகோதரர் ஒருவருடன் ஒரு தினம் விட்டொரு தினம் மாறிமாறி இருவரும் நபிகளாரை அவதானிப்பதாக ஓர் உடன்பாட்டுக்கு வந்தார்கள். அவ்வாறு அவதானிக்கும் போது நபிகளாரிடம் இருந்து தான் கண்டவற்றையும், கேட்டவற்றையும் ஒருவர் மற்றவருக்கு அறிவிப்பதற்கும் உடன்பட்டார்கள்.

அபூ ஸஈத் அல்குத்ரி (றழி) ஞஹர் தொழுகையின் போது நபிகளார் எவ்வளவு நேரம் நிலையில் நிற்கிறார்கள் என்பதனை அவதானித்தார்கள். ஸஹாபிகள் ஒருவரை ஒருவர் சந்திக்கும் போதெல்லாம் நபிகளார் பற்றிய செய்திகளை விசாரித்தறியும் மரபுடையவர்களாக இருந்தார்கள். நபிகளாரின் தோழர்கள் வீட்டுக்கு வெளியே அவரைச் சூழ்ந்திருந்தனர். மஸ்ஜிதில், பிரயாணத்தில், போர்க்களத்தில் என்றெல்லாம் அவர்கள் அர்ப்பணிப்புடன் அவதானித்தார்கள். வீட்டில் அவரது மனைவியர் பணியாளராகப் பணிபுரிந்த அனஸ் பின் மாலிக் என்போர் நபிகளாரின் இல்லற வாழ்க்கை, குடும்ப வாழ்க்கை அன்றாட வாழ்க்கை, நடவடிக்கைகளை அவதானித்தனர். நபிகளாருடன் தொடர்பு கொண்ட பல்வேறு தரத்தினர் அவரது சமூக நடத்தைகளை மட்டுமன்றி அவரது புன் சிரிப்பு, தலைசீவுதல், உணவருந்துதல், நீர் அருந்தும் முறை என்பன போன்ற அம்சங்களைக் கூட மனதில் பதித்து வைத்தனர். இவ்வாறு நபிகளாரை ஓர் ஆதர்ஷ புருஷராகக் கொண்டு அவரை பின்பற்றுவதில் காட்டிய ஆர்வம் ஹதீஸ்களைக் கண்ணுங் கருத்துமாகப் பேணி மனத்திலும், வாழ்விலும், ஏட்டிலும் பதித்து வைத்துக் கொள்ள வழிகோலியது.

நபிகளாரின் பேச்சு மிகத் தெளிவானதாகவும் இலக்கண வரம்புக்குட்பட்டதாகவும் இருந்தது. அவரது பேச்சு மரபு மனதில் பதித்துக் கொள்ள வசதியாக இருந்தது. இதனால் மனனமிடுவதும் இலகுவாகியது. நபிகளாரின் காலத்தில் ஹதீஸ்கள் மனனம் செய்து பாதுகாப்பதே முக்கிய பண்பாக இருந்த போதும் முக்கியம் என்று தாம் கருதிய ஹதீஸ்களை ஸஹாபாக்களில் சிலர் எழுதிவைத்திருந்தனர். இதனை நபிகளார் (ஸல்) அறிந்தும் இருந்தார்கள்.

சிலருக்கு எழுதிவைக்க அனுமதியளித்திருந்தார்கள். எனினும், குர்ஆனுடன் கலந்து விடாதிருப்பதற்குத் தேவையான அறிவுறுத்தல்களை வழங்கியிருந்தார்கள்.

“ஜாஹிலியாக் கால அரேபியர் எழுத வாசிக்கத் தெரியாதவர்கள். ஆதலால் எழுத்து வடிவத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காதிருந்தார்கள். மக்காவில் ஜாஹிலிய்யாக் காலத்தில் 17 பேர் மட்டுமே எழுத, வாசிக்க அறிந்திருந்தார்கள் என்று முஸ்லிம் வராலற்றாசிரியர்கள் எழுதிவைத்துள்ளார்கள். ஆதலால் ஹதீஸ்களை எழுதுவது நபிகளார் காலத்திலோ அல்லது ஸஹாபாக்கள் காலத்திலோ சாத்தியமானதாக இருக்கவில்லை. ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தான் ஹதீஸ்கள் எழுதப்பட்டன” என்ற தவறான ஒரு கருத்து நிலவுகிறது. இக்கருத்து ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும்.

மக்கா ஒரு தலை நகர். வர்த்தக மத்திய நிலையம். சந்தைகள் நிகழும் இடம். வர்த்தக கரவன்கள் சந்திக்கும் இடம். ஹஜ்ஜுக்காக மக்கள் வருடந்தோறும் அங்கு ஒன்று கூடினர். அவர்களுக்கு உணவு, நீர் வசதிகள், பாதுகாப்பு என்பன வழங்கப்பட்டன. இத்தகைய பின்னணியை உடைய அந்நகரில் மட்டுமன்றி தாயிப், தூமதுல் ஜன்தல், மதீனா, ஹிரா நகர்களிலும் பாடசாலைகள் இருந்தன. அங்கு ஆண் பிள்ளைகளுடன் பெண் பிள்ளைகளும் கல்வி பயின்றனர். அரேபியர் தத்தம் பரம்பரை பற்றிய தகவல்களைப் பதிந்து வைத்திருந்தனர். கோத்திரங்களுக்கிடையிலான உடன் படிக்கைகளை எழுதிவைத்திருந்தனர். கஃபாவில் முக்கிய கவிதைகளையும் பிரகடனங்களையும் தொங்கவிட்டிருந்தனர். இஸ்லாத்தின் தோற்றத்திற்கு முன்பே எழுத்துக்கலை மக்காவில் அறிமுகமாகியிருந்தது என்பதை அவை காட்டுகின்றன.

நபித்துவத்துடன் முஹம்மது (ஸல்) அவர்களும் கல்வி கற்பதைப் பெரிதும் ஊக்குவித்தார்கள். கல்வியின் மேன்மையைச் சுட்டிக்காட்டியதுடன் கல்வி கற்பதை ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும் கடமையாக்கினார்கள். முஸ்அப

இப்பனு உமைர் (றழி) இப்பனு உம்மி மக்தூம் (றழி) ஆகியோரைக் கல்வி போதிக்க ஆசிரியர்களாக அனுப்பினார்கள். அப்துல்லாஹ் பின் ஸஈத் பின் அல் ஆஸ் (றழி) அவர்களை எழுத்துக் கலையைக் கற்பிப்பதற்காக நியமித்திருந்தார்கள். அந்நிய மொழிகளைக் கற்குமாறு ஸஹாபாக்களைத் தூண்டினார்கள். கொடுக்கல் வாங்கலை, கடனைப் பதிந்து வைப்பதைக் குர்ஆன் கடமையாக்கியிருக்கிறது. நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் சுமார் ஐம்பது எழுத்தாளர்கள் கடமையாற்றியுள்ளார்கள். இவர்கள் குர்ஆனை எழுதியதுடன் மட்டுமல்லாது ஸகாத் கணக்குகளையும் பதிவுசெய்து வைத்தனர். வெளிநாட்டு அரசுகளுடன் கடிதத் தொடர்புகளை நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் வைத்திருந்தார்கள். இஸ்லாத்தில் இணையுமாறு அவர்களுக்கு எழுத்து மூலமான அழைப்பை விடுத்தார்கள். ஹுதையியா உடன்படிக்கை எழுத்தில் வடிக்கப்பட்டு கையொப்பமிடப்பட்டிருந்தது. நிருவாகிகளுக்கு அறிவுறுத்தல்களை வழங்கும் நூற்றுக்கணக்கான கடிதங்களை அனுப்பியுள்ளார்கள். அவற்றில் பல மிக நீண்டவை. வணக்க வழிபாடுகளை, இஸ்லாமியக் கடமைகளை, நிறைவேற்றும் வழிமுறைகள் இவற்றில் விளக்கப்பட்டிருந்தன. இவை நபிகளார் (ஸல்) அவர்களது காலத்தில் ஹதீஸ்கள் பதியப்பட்டிருந்தமையைக் காண்பிக்கின்றன.

ஹதீஸ்கள் குர்ஆனுடன் கலந்து விடக் கூடியதாக எழுதுவதை முஹம்மத் (ஸல்) அவர்கள் தடுத்தாள்ளார்கள் என்பது உண்மையே ஆயினும், ஹதீஸ்களைத் தனியாகப் பதிந்து வைப்பதற்கு அனுமதி வழங்கி ஊக்குவித்தார்கள். ஒரு முறை ஓர் அன்சாரி ஸஹாபி தனக்கு ஞாபகமறதி ஏற்படுகிறது என்று நபிகளாரிடம் முறையிட்ட போது, “உங்களது வலதுகையைப் பயன்படுத்துங்கள் (எழுதிவையுங்கள்)” என்றார்கள். இந்தக் கருத்து அடங்கிய ஹதீஸ் தீர்மதியில் பதியப்பட்டுள்ளது.

மக்காவாசியான அப்துல்லாஹ் பின் அம்ரிப்துல் ஆஸ் (றழி) எனும் இளவயது ஸஹாபி நபிகளாரின் கூற்றுக்கள் அனைத்தையும் எழுதிவைக்கும்

மரபுடையவராக இருந்தார்கள். ஒரு தினம் அவருடைய தோழர்களுள் ஒருவர், “நபிகளார் (ஸல்) அவர்களும் ஒரு மனிதரே! அவர் சில வேளை மகிழ்ச்சியாகவும் திருப்தியாகவும் இருப்பார். மற்றும் சில வேளை கோபமடைந்திருக்க முடியும். ஆதலால் அவரது கூற்றுக்களை எல்லாம் அப்படி அப்படியே எழுதி வைப்பது நல்லதல்ல” என்று கருதினார். ஆதலால் அவர் நபிகளாரிடம் சென்று, “நீங்கள் கூறும் அனைத்தையும் ஒருவர் எழுதிவைக்கலாமா?” என்று வினவினார். நபிகளார் (ஸல்), “அல்லாஹ்வின் மீது ஆணையாக, ஒரு பொழுதும் இந்த வாயிலிருந்து பொய் வருவதில்லை” என்று பதிலளித்தார்கள். இக்கருத்தடங்கிய ஹதீஸ் அப்துலாஹ்தில் பதிவாகியுள்ளது. அப்துல்லாஹ் பின் அம்ரிப்துல் ஆஸ் தான் எழுதிவைத்த ஹதீஸ் தொகுப்புக்கு ‘ஸஹிபா ஸாதிகா’ என்று பெயரிட்டிருந்தார்கள். இந்நூல் பலகாலம் மாணவர்களுக்கு ஹதீஸ் பாடம் போதிக்கும் தனிநூலாகப் பயன்பட்டது.

மதீனாவில் நபிகளாரின் வீட்டில் பணியாளராகத் தங்கியிருந்த அனஸ் (றழி) அவர்கள் இளமை முதல் எழுத வாசிக்க அறிந்திருந்தார்கள். அவர் ஒருதினம் தனது மாணவரிடையே தனது ஏட்டை பிரித்து பின்வருமாறு கூறினார். “இவை என்னால் எழுதப்பட்ட நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் வார்த்தைகள். இதில் ஏதேனும் தவறுகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றனவா என்றறிந்து திருத்திக் கொள்வதற்காக நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் வாசித்துக் காண்பிக்கப்பட்டவை” இந்நிகழ்ச்சியை அவரது மாணவர்களில் ஒருவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

மேற்குறித்த தகவல்கள் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்திலே ஹதீஸ்கள் பதிந்து வைக்கப்பட்டிருந்தன என்பதை சந்தேகத்துக்கிடமின்றி காண்பிக்கின்றன. எனினும், அல்குர்ஆனை எழுதிவைப்பதற்கு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டது போல ஹதீஸ்கள் அனைத்தையும் எழுதுவதற்கு ஏற்பாடுகள்

செய்யப்படவில்லை என்பதும் உண்மையே ஸஹாபாக்கள் தம் சுயவிருப்பினடிப்படையில் நபிகளார் (ஸல்) காலத்தில் ஹதீஸ்கள் சிலவற்றை எழுதிவைத்திருந்தார்கள் என்பது நினைவுறுத்தத்தக்கதாகும்.

நபிகளார் (ஸல்) காலத்தில் முஸ்லிம்கள் மீது தொடுக்கப்பட்ட சித்திரவதைகளும் கொடுமைகளும், நாடுகடத்தலும், போர் தொடுத்தலும் அனைத்து ஹதீஸ்களையும் எழுதிவைப்பதில் கவனம் செலுத்த இடம் அளித்திராது என்பதும் நபிகளார் (ஸல்) மரணிக்கும் வரை ஹதீஸ் நிகழ்வுகள் இடம்பெறுவதால் அவரது ஆயுட்காலத்தில் ஹதீஸ்கள் அனைத்தையும் எழுதி முடிப்பது சாத்தியமாகாது என்பதும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

குலபாஉர் ராஷிதீன் காலப் பகுதியில் ஏற்பட்ட இஸ்லாமிய இராச்சிய வியாபகத்தை அடுத்து முக்கிய நகர்களில் எல்லாம் ஸஹாபாக்கள் குடியேறினர். போர் வீரர்களாகவும், நிருவாக உத்தியோகத்தர்களாகவும், ஆசிரியர்களாகவும் கடமையாற்ற அனுப்பப்பட்ட இவர்கள் அனைவரும் ஹதீஸ்களை தம் மனப்பேழையில் வைத்துப் பாதுகாத்தவர்களாகவும் இருந்தனர். அங்கு அவர்கள் தாம் அறிந்திருந்த ஹதீஸ்களை போதிக்கலாயினர். இதனால் மக்கா மதீனாவுக்கு வெளியேயும் முக்கிய நகர்களை மையமாக வைத்து ஹதீஸ் கலாநிலையங்கள் தோன்றின. மக்கா, மதீனா, கூபா, பஸரா, டமஸ்கஸ், புஸ்தாத், ஸன்ஆ, மர்வு முதலாம் நகர்களில் இருந்த ஹதீஸ் கலாநிலையங்கள் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றிருந்தன.

“என்னைப் பற்றிய ஒரு செய்தியையேனும் மற்றவர்களுக்கு எத்திவையுங்கள்” என்ற ஹதீஸின் ஏவலுக்கு கட்டுப்பட்டு தாம் மனதிற்பதித்து வைத்திருந்த ஹதீஸ்களையும், ஏடுகளில் தாம் எழுதி வைத்திருந்த ஹதீஸ்களையும் இந்நிலையங்களில் போதித்தனர். அவர்களின் மாணவர்களான தாபிஈன்கள் தமது ஆசிரியரிடம் கேட்டவற்றை எழுதிவைத்துக் கொள்ளலாயினர். கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ள அட்டவணை ஹதீஸ்கள் போதித்த ஆசிரியர்கள் பற்றியும் அவற்றை கேட்டு எழுதி வைத்த மாணவர்கள் பற்றியும் ஓரளவேனும் அறிந்து கொள்வதற்கும

ஹதீஸ்கள் பரவலாக எழுத்துருக்கொள்ள ஆரம்பித்தமை பற்றிய ஒரு பொது கருத்தை பெறவும் பெரிதும் உதவமுடியும்.

	ரிலாயத் செய்துள்ள ஹதீஸ்களின் எண்ணிக்கை	கேட்டு எழுதிய மாணவர் எண்ணிக்கை
1. அபூஹுரைரா (றழி)	5371	09
2. இப்னு உமர் (றழி)	2630	08
3. அனஸ் பின் மாலிக்(றழி)	2286	16
4. ஆயிஷா (றழி)	2210	03
5. இப்னு அப்பாஸ்	1660	09
6. ஜாபிர் இப்னு அப்துல்லாஹ்(றழி)	1540	14
7. அப்துல்லாஹ் பின் அம்ரிப்னுல் ஆஸ் (றலி)	700	07
8. அலி பின் அபீ தாலீப் (றழி)	536	08

இவர்களுள் இப்னு உமர் (றழி), அப்துல்லாஹ் பின் அம்ரிப்னுல் ஆஸ் (றலி) ஆகிய இருவரும் தாம் எழுதிய ஸஹிபாக்களை தம்மிடம் பாதுகாப்பாக வைத்திருந்தனர்.

தமதாசிரியரிடம் பாடம் கேட்ட மாணவர்கள் தாம் எழுதிய ஹதீஸ்களை தமது ஆசிரியரிடம் வாசித்துக் காட்டி சரிபார்த்துக் கொண்டனர். இவ்வகையில் தாமறிந்த ஹதீஸ்களைத் தொகுத்து எழுதும் பின்னணி ஒன்று இக்காலப் பகுதியில் உருவாகியதை அவதானிக்க முடிகிறது.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் எல்லா ஹதீஸ்களையும் உள்ளடக்கியதான ஒரு ஹதீஸ் நூல் எவரிடமும் இருக்கவில்லை. அல்லது எந்த ஒரு முஹத்திஸும் எல்லா ஹதீஸ்களையும் அறிந்திருக்கவில்லை. முஹத்திஸ்கள் ஹதீஸ்களுள் சிலவற்றை வேறு சில முஹத்திஸ்கள் அறிந்திருக்கவுமில்லை. இதனால் ஹதீஸ்களை முடிந்தளவில் அறிய வேண்டுமென்ற ஆவலால் உந்தப்பட்ட ஒரு மாணவன் ஓர் ஆசிரியரிடம் கல்வி கற்றுத் திருப்தியடைய முடியவில்லை. அத்துடன் குறித்த ஹதீஸை நபிகளாரிடம் நேரடியாக

கேட்ட ஸஹாபியை தாமே நேரில் சந்தித்து அவரிடம் கேட்டறிய வேண்டும் என்று இத்துறை மாணவர்கள் ஆர்வம் காட்டினர் ஆதலால் இவர்கள் இக்காலப்பகுதியில் முக்கிய நகர்களிலிருந்த ஹதீஸ் கலாநிலையங்களையும் அங்கு வாழ்ந்த ஸஹாபாக்களையும் நாடி நீண்ட பிரயாணங்கள் மேற்கொண்டனர். ஜாபிர் பின் அப்துல்லாஹ் (றழி) அவர்கள் ஒரே ஒரு ஹதீஸை இவ்வாறு கேட்டறிவதற்காக மதீனாவில் இருந்து சிரியாவுக்குச் சென்றார்கள். அபூ ஜய்யூப் அல் அன்சாரி (றழி) ஸஈத் பின் முஸைய்யப் (றழி) போன்றவர்களும் இவ்வாறு நீண்ட தூரப் பிரயாணங்களை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

உரோம பாரசீகப் பிரதேசங்கள் கைப்பற்றப்பட்டதன் பின் ஏற்பட்ட அந்நிய கலாச்சாரத்துடனான தொடர்பு புதிய புவியியற் சூழல் என்பன பல புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்தன. அவற்றைத் தீர்ப்பதற்கான வழி காட்டல்களை குர்ஆனில் பெற்றுக் கொள்ள முடியாத போது ஹதீஸ்களை நாடினர். இதனால் ஹதீஸின் தேவை அதிகரித்தது. பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு ஹதீஸ்களை அறிந்தவர்களின் உதவியை குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் நாடினர். இதனால் ஹதீஸ்களைத் தொகுக்க வேண்டிய தேவை குலபாஉர் ராஷிதீன்கள் காலத்தில் உணரப்பட்டது.

இரண்டாம் கலீபா உமர் (றழி) ஹதீஸ்களைத் தொகுப்பது பற்றி ஸஹாபாக்களுடன் கலந்துரையாடினார். கலந்துரையாடலின் முடிவு சாதகமாக இருந்த போதும் உமர் (றழி) அவர்கள் தொடர்ந்து பல நாட்கள் சிந்தித்து, அல்குர்ஆனின் முக்கியத்துவம் புறக்கணிக்கப்பட்டு விடுமோ என்ற அச்சத்தின் காரணமாக இம்முயற்சியைக் கைவிட்டார்கள். இதன் பின் கலீபா உமர் பின் அப்துல் அஸீஸ் (ரஹ்) (ஹி 99-101 கிபி 717-719) அவர்கள் ஹதீஸைத் தொகுப்பதற்கு உத்தியோக ரீதியான நடவடிக்கை எடுத்தார்கள். வாராந்த ஹதீஸ் வகுப்புக்களை நடத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு கவர்னர்களுக்கு அவர் கட்டளையிட்டார். மதீனாவில் வாழ்ந்த அபூபக்ர் பின் முஹம்மது பின் ஹதீம் (மர. ஹி 120. கி.பி 717) எனும் முஹத்திஸுக்கு ஹதீஸ்களைத்

தொகுத்து எழுதுமாறு பணித்தார்கள். இதே போன்று முஹத்திஸ்களான ஸஈத் பின் இப்றாஹிம், இப்னு ஷஹாப் அஸ்ஸுஹ்ரி என்போரையும் ஹதீஸ்களைத் தொகுக்குமாறு வேண்டி ஒரு சுற்று நிருபத்ததை அனுப்பினார்கள் என அபூ நுஜும் அல் இஸ்பஹானி தனது நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இவை ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டின் முடிவில் உத்தியோகபூர்வமாக ஹதீஸ்களைத் தொகுக்கும் பணி ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டது என்பதைப் காண்பிக்கின்றன.

ஸஹாபாக்கள் காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஹதீஸ் தொகுப்புகள் சில வழக்கில் இருந்தன. அத்தொகுப்புக்கள் 'ஸஹிபா' க்கள் என்று வழங்கப்படுகின்றன. அப்துல்லாஹ் பின் அம்ரிபனுல் ஆஸ், (றழி), அலி (றழி) உமர் (றழி) அப்துல்லாஹ் பின் மஸ்ஊத் (றழி) போன்றோரின் ஸஹிபாக்கள் வழக்கில் இருந்ததை அறிய முடிகிறது. இவை இன்று வாசகர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. ஆதலால் இவை பற்றிய சரியான தகவல்களையோ, கணிப்பீடுகளையோ பெறுவது சாத்தியமில்லை. எனினும் அண்மையில் ஹம்மாம் பின் முஸப்பஹ் (றழி) ஸஹிபா கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைக் கலாநிதி முஹம்மத் ஹமீதுல்லாஹ் பதிப்பித்துள்ளார். இது ஸஹிபாக்களின் பண்புகளை அனுமானிக்க ஓரளவு துணை செய்ய முடியும். ஸஹாபாக்கள் சிலரால் எழுதப்பட்ட ஸஹிபாக்கள் பற்றிய விபரம் கீழே அட்டவணைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஸஹாபியின் பெயர்	இறந்த ஆண்டு	குறிப்பு
1. அபூ அப்துல்லாஹ்பின் அம்ரிபனுல் ஆஸ் (றழி)	ஹி. 63	இவரது தொகுப்பின் பெயர் அஸ்ஸாஹிபா அஸ்ஸாதிகா
2. அலி இப்னு அபீதாலீப் (றழி)	ஹி 40	இத்தொகுப்பில் சில சட்டவாதிகள் பற்றிய ஹதீஸ்கள் இருந்தன
3. ஜாபீர்-பின் அப்துல்லாஹ் (றழி)	ஹி. 78	ஹஜ் பற்றிய ஹதீஸ்கள் இத்தொகுப்பில் இடம்பெற்றிருந்தன மதீனாவில் வாழ்ந்த ஸஹாபாக்களால் இவரே கடைசியாக மரணித்தார்
4. ஸமுரா பின் ஜுன்துப்	ஹி. 59	இது இவர் தனது மகனுக்கு எழுதிய ரிஸாலா ஆகும். இதில் சில ஹதீஸ்கள் இருக்கின்றன.
5. அப்துல்லாஹ் பின் அபீஅவ்பா	ஹி.13	இத்தொகுப்பில் உள்ள ஹதீஸ்களை புகாரி (றஹ்) எடுத்தாண்டுள்ளார்கள்
6. அபூபகர் (றழி)	ஹி 13	இத்தொகுப்பில் 500 ஹதீஸ்கள் இருந்தன. அதனை அவரே பின்பு சுட்டெடுத்தார்.
7. இப்னு அப்பாஸ் (றழி)	ஹி. 86	அபூ ராபி'. என்பவரிடம் கற்ற ஹதீஸ்களை. இத்தொகுப்பில் இவர் எழுதியிருந்தார்.
8. ஹம்மாம் பின் முனப்பஹ்	ஹி	இவரது தொகுப்பு அபூ ஹுரைரா (றலி) விடம் அவர் கற்ற ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கியது
9. முஆத் பின் ஜபல் (றழி)	ஹி 18	இத்தொகுப்பில் சதகா பற்றிய ஹதீஸ்கள் இருந்தன.
10. அனஸ் பிக் மாலிக்	ஹி 93	இத்தொகுப்பில் சதகா பற்றிய ஹதீஸ்கள் இருந்தன.

ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டு

முஸ்லிம்கள் கைப்பற்றிய உரோம பாரசீகப் பிரதேசங்களில் இருந்த முக்கிய நகர்களில் பல ஸஹாபாக்கள் குடியேறி வாழ்ந்தனர். நபிகளார் (ஸல்) அவர்களோடு நெருக்கமாகப் பழகிய அத்தோழர்களிடம் நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் பற்றிய செய்திகளை நேரடியாகவே கேட்டறியும் நோக்கில் தாபிசுன்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் ஸஹாபாக்களிடம் பாடம் கேட்டனர். இக்காலப் பகுதியில் புனைந்துரைக்கப்பட்ட ஹதீஸ்கள் வழக்கில் இருந்ததால் நபிகளார் (ஸல்) பற்றிய செய்திகளை ஸஹாபாக்களிடம் இருந்து நேரடியாகக் கேட்டறிய தாபிசுன்கள் ஆர்வம் காட்டினர். அதற்காக அவர்கள் நீண்ட தூரம் பிரயாணம் செய்தனர். பெருந் தொகைப் பணத்தைச் செலவிட்டனர். அவர்களில் சிலர் அக்கலை பற்றி அறிவதற்கு தம் வாழ்க்கையையே அர்ப்பணித்தனர். இத்தகு ஆர்வம் மிக்க மாணவர் குழுத்தினர் சில நகர்களில் வாழ்ந்த முக்கிய ஸஹாபாக்களிடம் பாடம் படித்தனர். அத்தகு மாணவர்களுக்குப் பாடம் நடாத்திய சில ஸஹாபாக்களின் பெயர்களும் அவர்கள் பாடம் நடாத்திய சில இடங்களும் உதாரணத்துக்காகக் கீழே தரப்படுகின்றன.

ஸஹாபியின் பெயர்	நகரின் பெயர்
1. அபூ தர்தா (றழி)	டமஸ்கஸ்
2. ஹுதைபா (றழி)	சூபா
3. அனஸ் பின் மாலிக் (றழி)	பஸரா
4. ஜாபீர் பின் அப்துல்லாஹ் (றழி)	மதீனா

இவ்வாறான கல்வி நிலையங்கள் பக்தாத், மக்கா, புஸ்தாத், மர்வு முதலாம் நகர்களிலும் இருந்தன. இங்கு கல்வி பயின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கையை சரியாக மட்டிடுவது அசாத்தியம். இப்னு சீரின் கூபாவைத் தரிசித்த போது நாலாயிரம் மாணவர்கள் அங்கு ஹதீஸ்கலை பயின்றனர் என்பர். மதீனாவில் அபூ ஸினாத் (மர. ஹி 132) என்பவரிடம் 300 மாணவர் கல்வி பயின்றனர். இமாம் மாலிக் பின் அனஸ் (றழி) அவர்களின் வகுப்பில் ஆசிரியருக்கருகே

அமர்வதற்கு மாணவர்கள் முண்டியடித்துச் சென்றனர். சில முஹத்திஸ்களின் வகுப்பில் முப்பதாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட மாணவர்கள் ஒரே பொழுதில் கல்வி பயின்றனர். இவ்வகுப்புகளில் ஆசிரியர் கூறும் ஹதீஸ்களை சப்தமிட்டுக் கூறுவதற்காக இடையிடையே ஆட்களை நிறுத்தியிருந்தனர். ஹதீஸ்களை எழுதிக் கொள்வதற்கு வசதியாக சொற்களைத் தெளிவாகவும் அழுத்தியும் சப்தமாகவும் பலமுறை மீட்டியும் கூறினர். மாணவர்கள் எழுதுவதற்கு தேவையான உபகரணங்களைக் கொண்டு வந்தனர். இதன் காரணமாக ஸஹாபாக்களிடம் நேரடியாக ஹதீஸ்களைக் கற்கும் மாணவர் குழுவினர் தாபிசுன்களிடையே உருவாகினர். இமாம் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் ஹதீஸ்களைப் பயிலும் போது, ஸஹாபாக்களிடம் நேரடியாகப் பாடம் கேட்ட அத்துறையில் புலமையும் சமூக அங்கீகாரமும் பெற்றிருந்த எழுபது முஹத்திஸ்கள் மதீனாவில் இருந்தனர். இம்மாணவர்களுள் சிலர் தமதாசிரியர்கள் போதித்த ஹதீஸ்களைப் பதிந்து தொகுத்து வைத்தனர். அவர்களுள் சிலரின் பெயர்கள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன.

ஹதீஸ் போதனை இடம் பெற்ற நகரின் பெயர்	இந்நகரில் கல்வி பயின்றவர்களில் ஹதீஸ்களை எழுதி வைத்த சிலர்
1. பக்தாத்	1. மஅம்மர் பின் ரஷீத் 2. இப்னு ஜரீஹ்
2. பலரா	1. ஸஈத் பின் அபீ உபாதா 2. ரபிஆ பின் ஸாபித் 3. ஹம்மாத் பின் ஸலாம் (மர.ஹி. 160)
3. கூபா	1. சுபியான் அஸ்ஸவ்ரி (மர. ஹி. 161) 2. அபுபகர் பின் அபு ஷைபா
4. மக்கா	1. அப்துல் மலிக் பின் ஜுரைஜ் (மர. ஹி150)
5. டமஸ்கஸ்	1. வலீத் பின் முஸ்லிம் 2. அல்அவ்ஸாஇ (மர. ஹி159)
6. குராசான்	1. அப்துல்லாஹ் பின் முபாரக்
7. புஸ்தாத்	1. ஹாஷிம் பின் பஷீர்
8. மதீனா	1. சுப்யான் பின் உயைனா 2. முஹம்மத் பின் அப்துர் ரஹ்மான் (மர. ஹி159)

பிரசித்த பெற்ற முக்கிய நகர்களில் எல்லாம் இக்காலப் பருவத்தில் ஹதீஸ்களைக் தொகுத்து எழுத ஆரம்பித்தனர் என்பதையே இவ்வட்டவணை காண்பிக்கிறது. இங்கு எழுதப்பட்ட ஹதீஸ் தொகுப்புக்கள் எல்லாத்துறைகளையும் சார்ந்த ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கியதாகவோ அன்றேல் அனைத்து ஹதீஸ்களையும் உள்ளடக்கியதாகவோ இருக்கவில்லை. பெரும்பாலும் அவை அன்றாட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளாகவே இருந்தன. அத்துடன் அவை ஒரு குறித்த கலாநிலையத்தில் போதிக்கப்பட்ட ஹதீஸ்களை மட்டும் உள்ளடக்கியிருந்தன. இத்தொகுப்புகளில் ஒன்றேனும் வாசகர்களுக்கு கிடைப்பதில்லை. இவை பிக்ஹு நூல் வடிவில் இருந்தன என்று இப்பனு நதிம் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்ட முவத்தா எனும் ஹதீஸ் தொகுப்பு நூலும் பிக்ஹு நூல் வடிவிலேயே உள்ளது. இந்நூல் இக்காலப்பகுதி ஹதீஸ் தொகுப்புகளின் இயல்பை அறிய பெரிதும் உதவும்.

முவத்தா:

முவத்தா எனும் ஹதீஸ் நூலைத் தொகுத்தவர் இமாம் அபு அப்துல்லாஹ் மாலிக் பின் அனஸ் இப்னு ஆமிர் (ரஹ்) என்பவராகும். மதீனாவில் பிறந்து வளர்ந்த அவர் ஹி. 179 (கி.பி795) இல் மதீனாவில் இறையடி எய்தினார். இவரது முன்னோர் யெமனைச் சேர்ந்தவர்கள். நபிகளார் (ஸல்) காலத்தில் மதீனாவில் குடியேறினார்கள். இளமையில் மாலிக் (ரஹ்) அவர்கள் தனது தந்தையிடம் ஹதீஸ் உட்பட பல கலைகளையும் பயின்றார். பின் ஹதீஸ் கலை வல்லுனர்களான இமாம் ஸுஹ்ரி (ரஹ்) அப்துல்லா பின் உமர் (றழி) அவர்களின் மல்லாவாகிய நாபிஉ என்பவர்களிடம் ஹதீஸ் கலையைப் பயின்றார். நாற்பது வருடங்கள் மஸ்ஜிதுன் நபவியில் மாணவர்களுக்கு ஹதீஸ்களைப் போதித்துள்ளார். அக்காலப் பகுதியில் தான் திரட்டிய ஹதீஸ்களை உபயோகித்து பல நூல்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் மிகப் பிரசித்தமானது 'முவத்தா' என்பதாகும்.

இந்நூல் பிறகாலத்தில் தொகுக்கப்பட்ட ஸஹீஹூல் புகாரி போன்ற ஹதீஸ் நூல்களின் வடிவில் அமைந்த ஒரு நூலன்று ஆதலால் ஆய்வாளர்கள் இதனை ஹதீஸ் நூல் என்பதை விட, பிக்ஹ் நூல் என்று அறிமுகப்படுத்த முயற்சித்ததுண்டு. இந்நூல் முஸ்லிம்களிடம் வழக்கில் இருந்த ஸஹீஹான ஹதீஸ்களை ஒன்று திரட்ட வேண்டும் என்ற நோக்கில் எழுதப்பட்டதும் அல்ல. மாறாக மதீனாவில் வாழ்ந்த முஸ்லிம்களிடையே வழக்கில் இருந்த சட்டங்கள், சம்பிரதாயங்கள் சமய நடைமுறைகள் என்பனவற்றை எடுத்துக் காட்டுவதற்காக எழுதப்பட்ட நூலாகும். ஆதலால் தான் இந்நூலில் ஹதீஸ்களுடன் ஸஹாபாக்களும் தாபிசின்களும் சில பத்வாக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. குறித்த பிரச்சினை சார்ந்த ஹதீஸ்கள் கிடைக்காத போதே மதீனாவாசிகளின் ஏகோபித்த கருத்துக்களை ஆசிரியர் நாடியுள்ளார் என்பதும் புலனாகிறது.

முஅத்தாவின் உள்ளடக்கம் பற்றிய ஆய்வு ஒன்றை மேற்கொண்ட 'ஸூர்கானி' என்பவரை மேற்கோளாகக் காட்டி முஹம்மத் ஸுபைர் லித்தீகி' என்பவர் 'ஹதீஸ்' இலக்கியம் எனும் தனது நூலில் முஅத்தாவில் உள்ள 1720 ஹதீஸ்களில் 600 ஹதீஸ்களுக்கு மட்டுமே முழுமையான இஸ்னாத் உண்டு என்றும் 222 ஹதீஸ்கள் 'முர்ஸல்' வகையைச் சேர்ந்தவை என்றும் 613 ஹதீஸ்கள் மவ்ஸூப் வகையைச் சேர்ந்தவை என்றும் 285 ஹதீஸ்களின் இஸ்னாத் வரிசையானது ஸஹாபியில் அல்லது தாபிசியில் தரித்து விடுகிறது என்றும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்கள். முஹம்மத் ஹமீதுல்லா கான்' என்ற அறிஞர் 'அபூபகர் அப்ஹரி' என்பவரை ஆதாரமாகக் காட்டி முஅத்தாவில் முத்தஸில் வகை ஹதீஸ் 208 உண்டு என்றும் மவ்ஸூப் வகை ஹதீஸ் 630 உண்டு என்றும் 275 ஹதீஸ்கள் தாபிசின்கள் கூற்றுக்கள் என்றும் காட்டியுள்ளார்கள்.

இமாம் மாலிக் தனது நாற்பது வருட காலப் பாடபோதனையின் போது பல முறை முஅத்தாவைத் திருத்தி அமைத்துள்ளார் ஆதலால் தான் சுமார்

பதினைந்து வகையான முஅத்தாவின் பிரதிகள் பற்றி அறிய முடிகிறது. இவற்றில் ஹிஜ்ரி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் ஐந்து வகையான தொகுப்பு வாசிக்கப்பட்டது என்றறிய முடிகிறது. 'யஹ்யா பின் யஹ்யா' என்பவர் எழுதிப் பதித்த ஒரு தொகுப்பு மட்டுமே இன்று கிடைக்கின்றது என்று பிரபல ஹதீஸ் துறை அறிஞர் முஸ்தபா அஸமி தனது Studies in Hadith Methodology and Literature எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பிற்காலத்தில் எழுந்த ஹதீஸ் தொகுப்பு நூல்களின் வடிவில் முஅத்தா அமையாதது போலவே பிற்காலத்தில் எழுந்த பிக்ஹ் நூல்களின் வடிவிலும் முஅத்தா அமையவில்லை என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எனினும் சட்டத்துறையுடன் சார்ந்த ஹதீஸ்கள் (அஹாதீஸ் அல் அஹ்காம்) பல அதில் உள்ளன என்பதும் சுட்டிக்காட்டத் தக்கதாகும். சட்டத்துறை சார்ந்த ஸஹீஹான ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கிய ஒரு நூலாக இருந்த போதும் இதனை பரிசுத்த ஆறு ஹதீஸ் கிரந்தங்களுள் ஒன்றாகக் கருத வேண்டும் என்ற கருத்தை இப்னுல் அஸீர், இப்னு அப்தில் பர், அப்துல் ஹக் திஹ்லவீ, போன்ற அறிஞர்கள் கொண்டிருந்தனர். எனினும் இக்கருத்தைக் பலர் அங்கீகரிப்பதில்லை. ஆயினும் முஅத்தா சமூகத்தால் முக்கியத்துவம் கொடுத்து நோக்கப்பட்டது என்பதை இவர்களின் சிந்தனை காண்பிக்கிறது.

இந்நூல் எல்லா ஹதீஸ்களையும் உள்ளடக்கவில்லை என்பதை இமாம் மாலிக் (றஹ்) அவர்கள் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். ஆதலால் தான் அப்பாசிய ஆட்சியாளர்கள் முஅத்தாவை இஸ்லாமிய சாம்ராச்சியத்தின் அரச அங்கீகாரம் பெற்ற ஒரு சட்ட நூலாகப் பிரகடனப்படுத்த முற்பட்ட போது அவர்கள் அதற்கு இணங்கவில்லை. முஅத்தாவிற்கான பல விளக்கவுரை நூல்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பின்வருவன குறிப்பிடத்தக்கன.

1. இப்னு அப்தில் பர் எழுதிய

அ. அத்தம்ஹீத், ஆ. அல் இஸ்தித்ராத்

2. அல்பாஜி சுலைமான் பின் கலப் எழுதிய

அ. அல் இஸ்திபா ஆ. அல் முன்தகா
ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் தமது ஆசிரியர்களிடம் கேட்ட அனைத்து ஹதீஸ்களையும் மாணவர்கள் பதிந்து வைத்தனர். ஸஹீஹான ஹதீஸ்கள் அனைத்தையும் அழியாது பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் இவை பதியப்படவில்லை. முதலாம், இரண்டாம் நூற்றாண்டுகளில் பதியப்பட்ட ஹதீஸ்கள் பின்வரும் மூன்று கண்ணோக்கில் பதியப்பட்டன.

- அ. தமது விருப்பத்துக்கு ஏற்றதும் தமக்குத் தேவையானதுமான ஹதீஸ்களை பதிதல்
ஆ. தமதாசிரியர்களின் ஹதீஸ் பாட போதனையைப் பதிதல்.
இ. புதிதாக இஸ்லாத்தை ஏற்றவர்கள் எதிர்நோக்கிய இஸ்லாமிய நடைமுறைகள், வணக்க வழிபாடுகளைப் பற்றிய பிரச்சினைகளில் வழிகாட்டுவதற்கு உதவுவனவற்றைப் பதிதல்.

ஹிஜ்ரி மூன்றாம் நூற்றாண்டு

ஹிஜ்ரி மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தான் ஸஹீஹான ஹதீஸ்களை அழியாது பாதுகாக்க அனைத்து ஹதீஸ்களையும் எழுதி வைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் ஹதீஸ் தொகுப்புக்கள் எழுதப்பட்டன. உண்மையான ஹதீஸ்களை இனங் காணும் விஞ்ஞான ரீதியான வழிமுறையும் இக்காலத்தில் முழுமை பெற்றது. ஹதீஸ் கலையுடன் தொடர்புடைய அஸ்மாஉர் ரிஜால் (ஹதீஸ் அறிவிப்பாளர்களின் பெயர் வரிசை) போன்ற கலைகளும் இக்காலப் பிரிவிலேயே வளர்ந்தன. ஆதலால்தான் ஹதீஸ்கலையின் பொற்காலப் பகுதியாக இக்காலப் பகுதியை அறிஞர்கள் கருதுவர்.

ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டில் ஹதீஸ் துறையைத் தமது விருப்புக்குரிய கற்கைத் துறையாகத் தெரிவு செய்து தமது செல்வத்தையும், ஆயுளையும் அதற்காக அர்ப்பணிக்கும் முஹத்திஸ்கள் சிலர் உருவாகினர். இவர்கள் செல்வம் திரட்டுவதையோ புகழையும் பதவிகளையும் அடைவதையோ இலக்காகக் கொள்ளாது இறைதிருப்தியை மட்டுமே நாடி செயற்பட்டனர். அரசின் ஆதரவு இல்லாதது மட்டுமன்றி அரசின் அடக்கு முறைகளுக்கு அடிபணியாதும் சுதந்திரமாக இவர்கள் செயல்பட்டனர். ஹதீஸ்களைச் செவியுற்றோம். பதிந்து வைத்தோம் என்ற மன நிலையிலன்றி செவியுற்ற ஹதீஸ்களை விமர்சனக் கண்ணோட்டத்துடன் அணுகி ஆராய்ந்து மிகச் சரியானவை என்று தாம் கண்டறிந்தவற்றை மட்டும் அவர்கள் தம் நூல்களில் பதிந்து வைத்தனர்.

ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டு கால முதல் மேற்கொள்ளப்பட்ட தொகுப்பு முயற்சிகளின் படிமுறை வளர்ச்சியின் உச்ச வெளிபாடாகவே மூன்றாம் நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் அஸ்ஸிஹாஹுஸ் ஸித்தா என்றழைக்கப்படுகின்ற முக்கிய ஹதீஸ் தொகுப்பு நூல்கள் வெளிவந்தன. அஸ் ஸிஹாஹுஸ் ஸித்தா நூலாசிரியர்களுக்கு முந்திய கட்டத்தில் தோன்றிய ஹிஜ்ரி மூன்றாம்

நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த பின்வரும் முஹத்திஸ்கள் சுட்டிக் காட்டத்தக்க வர்களாகவர். இவர்களின் ஆக்கங்கள் அஸ் ஸிஹாஹுஸ் ஸித்தா போன்ற உத்தரவாதம் கொண்டதாக இல்லாத போதும் அவற்றுக்கு முன்னோடியாக இவை இருந்தன. அவற்றைத் தொகுத்த முஹத்திஸ்கள் வருமாறு.

1. வாகிதி (மர. ஹி. 207)
2. இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (மர. ஹி. 241)
3. அபூ நாபி.
4. அப்துல்லாஹ் பின் ஹரம்
5. யஹ்யா பின் மசூன்
6. அபூ முஹம்மத் அப்துல்லாஹ் அத்தாரமி (மர. ஹி. 255)

இவர்களின் ஆக்கங்களை அடுத்தே முக்கிய ஹதீஸ் தொகுப்பு நூல்கள் பின்வருபவர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளன.

இமாம் புகாரி	(மர. ஹி. 256)
இமாம் முஸ்லிம்	(மர. ஹி. 261)
இப்னு மாஜா	(மர. ஹி. 273)
அபூதாவுத்	(மர. ஹி. 275)
திரீமிதி	(மர. ஹி. 279)
நஸாஈ	(மர. ஹி. 303)

இவர்களுக்குப் பின் வந்த

அபுல் ஹஸன் அலி அத்தார குத்னி	(மர. ஹி. 385)
அஹ்மத் பின் ஹுஸைன்	(மர. ஹி. 456)
அபூபக்ர் அஹ்மத் அல் பைஹகி	(மர. ஹி. 456)

போன்றவர்களும் ஹதீஸ்களைத் தொகுத்துள்ளார்கள்.

“அஸ் ஸிஹாஹுஸ் ஸித்தா” எனப்படுகின்ற “பரிசுத்த ஆறு ஹதீஸ் கிரந்தங்களும்” ஹதீஸ்களின் உள்ளடக்கத்தையும் அதனை அறிவித்த ராவிகளின் பெயர் வரிசையையும் உள்ளடக்கியிருந்தன. இதன் மூலம் ஹதீஸ்களின் உண்மைத்தன்மை உறுதிப்படுத்தப்பட்டது.

ஆதலால் அதன் பின் வந்த முஹத்திஸ்கள் ராவிக்கள் பற்றிய ஆய்வைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டு காலத்தை விரயம் செய்வதை தவிர்த்தனர். இவர்கள் “இஸ்னாத்” தொடர்களை விடுத்து முன்னைய முஹத்திஸ்களால் உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்ட ஹதீஸ்களை மட்டும் தொகுத்து வழங்குவதில் ஈடுபட்டனர். இவ்வாறான தொகுப்பு நூல்களை வெளியிட்டவர்களுள் ஹுஸைக் பின் மஸ்ஹத் அல்பராஆ (மர. ஹி. 516), மிஷ்காத் அல் மஸாபீஹ் எனும் நூலைத் தொகுத்த வலியுத்தீன் அபூ அப்துல்லா, ஐம்உல் ஜவாமிஇ எனும் நூலைத் தொகுத்த இமாம் சுயூதி என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

முதல் மூன்று நூற்றாண்டு காலப்பகுதியில் தொகுக்கப்பட்ட ஹதீஸ் நூல்களை இத்துறை ஆய்வாளர்கள் பின்வறுமாறு வகைப்படுத்துவர்.

1. ஸஹீபா

நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் உயிர்வாழும் போதே அவர்களது தோழர்கள் எழுதி வைத்த ஹதீஸ் தொகுப்புக்களையும், தாபிசுன்கள் எழுதிவைத்த ஹதீஸ் தொகுப்புக்களையும் ஸஹீபா என்று அழைப்பர். அபூஹுரைரா (றழி) அவர்கள் தனது மாணவர்களுக்கு போதிப்பதற்காக தொகுத்த இத்தகையதொரு தொகுப்பை கலாநிதி ஹமீதுல்லாஹ் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள். அப்துல்லா பின் அம்ரிபனுல் ஆஸ் (றழி) அவர்கள் (மர. ஹி. 165) தொகுத்த ‘ஸஹிபா’ நன்கு பிரச்சித்தமானது. இத்தொகுப்பிற்கு அவர் ‘அஸ்ஸஹிபா அஸ்ஸாதிகா’ எனும் பெயரிட்டிருந்தார். இதில் சுமார் ஆயிரம் ஹதீஸ்கள் இடம் பெற்றிருந்தன என்பர்.

2. ஜூத்தி

ஸஹாபாக்களில் அல்லது தாபிசுன்களில் ஒருவர் ரிவாயத்துச் செய்த ஹதீஸ்களை மட்டும் உள்ளடக்கிய தொகுப்பை அல்லது தனி ஒரு தலைப்பின் கீழ் தொகுக்கப்பட்ட ஹதீஸ்களைக் கொண்ட தொகுப்பை இப்பெயரால் அழைத்தனர்.

3. ஜாமிஉ

பின்வரும் எட்டுத் தலைப்புகளின் கீழ் தொகுக்கப்பட்ட ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கிய தொகுப்பு நூல்கள் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டன.

1. ஈமான்
2. அஹ்காம் (சட்டம் சார்ந்தவை)
3. ரிகாக் (தக்வா அல்லது பற்றின்மையைக் குறிப்பன)
4. ஆதாப் (உண்ணல், பருகல் பற்றிக் குறிப்பன)
5. தப்ஸீர்
6. தாஃஹ் (வரலாறு)
7. பித்னா
8. மனாகிப, மதாலிப் (நற்குணப்பண்பும்-குறைபாடும்)

இவ்வகையான தொகுப்புக்கு ஸஹீஹூல் புகாரி, அத்தீர்மிதி போன்ற நூல்களை உதரணமாகக் கூறமுடியும்.

4. ரிஸாலா

மேற்குறித்த ஜாமிஉ வகையில் அடங்கும் எட்டுத் தலைப்புக்களில் ஒன்றின் கீழ் மட்டும் அடங்கும் ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கிய தொகுப்புக்களை இப்பெயரால் அழைப்பர். இப்பினு ஹஜர் (ரஹ்) போன்றவர்களின் தொகுப்பு நூல்களை இதற்கு உதரணமாக குறிப்பிட முடியும்.

5. சுனன்

சட்டத்துறை சார்ந்த ஹதீஸ்களை மட்டும் உள்ளடக்கிய தொகுப்பு நூல்கள் இவ்வகையில் அடங்கும். சுனன் அபூதாவுத், சுனன் நஸாயி போன்றவற்றை இவ்வகைக்கு உதாரணமாக குறிப்பிடலாம்.

6. முஸன்னப்

ஜாமிஉ வகையில் உள்ளடக்கியுள்ள குறித்த எட்டுத் தலைப்புகளில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தலைப்புகளின் கீழ் அத்தியாயங்களாகத் தொகுத்து வழங்கப்பட்டுள்ள ஹதீஸ் தொகுப்புக்கள் இவ்வகையில் அடங்கும். இதற்கு உதரணமாக 'முவத்தா' வை குறித்துக் காட்ட முடியும்.

7. முஸ்னத்

இப்பதம் ஆரம்பத்தில், தொகுப்பாளர் முதல் சங்கிலித் தொடர் போல ஸஹாபி ஒருவர் மூலம் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களைச் சென்றடையும் இஸ்னாத் வரிசையைக் கொண்ட ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கிய தொகுப்பைக் குறித்தது. பின் நம்பத்தகும் ஹதீஸ்களை உள்ளடக்கிய ஹதீஸ் தொகுப்பைக் குறித்தது. இவற்றைக் தொகுக்கும் போது சில தொகுப்பாசிரியர் அந்த 'ராவி' களை அகர வரிசையிலும் பதிந்துள்ளனர். ஸஹாபாக்கள் ஒவ்வொருவரும் ரிவாயத்துச் செய்த அனைத்து ஹதீஸ்களையும் பதிந்து வைத்தல் வேண்டும் என்ற நோக்கில் இவை தொகுக்கப்பட்டிருக்க முடியும். இமாம் அஹ்மத் இப்பினு ஹன்பல் தொகுத்த முஸ்னத் 1300 ஸஹாபாக்களின் ரிவாயத்துக்களை உள்ளடக்கியிருந்தது.

8. முஃஜம்

அகர வரிசையில் தொகுக்கப்பட்ட அனைத்துத்துறை ஆக்கங்களையும் குறிக்க இப்பதம் பொதுவாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. (உதாரணம்: யாகூதி எழுதிய

முஃஜமுல் புல்தான், முஃஜமல் உதபா) எனினும் ஹதீஸ் தொகுப்புக்களைப் பொறுத்தவரை தொகுப்பாளர் தான் எவரிடம் இருந்து குறித்த ஹதீஸ்களைப் பெற்றாரோ அவர்களது பெயர்களை அகர வரிசையில் அமைத்துத் தொகுத்த தொகுப்பு நூலை இது குறித்தது. குறித்த ராவி வித்தியாசமான தலைப்புகளில் ரிவாயத்துச் செய்திருந்த போதும் அதனைப் பொருட்படுத்தாது அவை அனைத்தையும் அவரது பெயரின் கீழ் உள்ளடக்கியதாக இத்தொகுப்பு

இருக்கும். இவ்வகைக்கு ஹிஜ்ரி 360 இல் மரணித்த 'தபரானி' தொகுத்தளித்த ஹதீஸ் தொகுப்பை உதரணமாக காட்டுவர்.

9. முஸ்தத்ரக்

முன்னைய தொகுப்பாளர் ஹதீஸ்களை உத்தரவாதப்படுத்த வகுத்துக் கொண்ட அதே விதிகள் அனைத்தையும் பிரயோகித்து அதற்கிணங்க முன்னைய தொகுப்பாளரால் தனது தொகுதியில் சேர்த்துக் கொள்ளக் கிடைக்காது விடுபட்டுப்போன ஹதீஸ்களைத் திரட்டி எழுதி வைத்துள்ள ஹதீஸ் தொகுப்பு நூல்களை இது குறிக்கும். இமாம் புகாரி, இமாம் முஸ்லிம் ஆகியோர் வகுத்துக் கொண்ட விதிகளுக்கு இணங்க அவர்களால் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது விடுபட்டுப் போன ஹதீஸ்களைத் தொகுத்து ஹாகீம் அந்நைசாபூரி என்பவர் எழுதியுள்ள தொகுப்பை இதற்கு உதரணமாக குறிப்பிடலாம்.

10. முஸ்தஃரஜ்

முன்னைய தொகுப்பாளர்கள் தொகுத்துள்ள ஹதீஸ்களுக்கு அவர் எடுத்துக்காட்டாத மற்றொரு 'ராவித்' தொடரை எடுத்துக்காட்டி எழுதும் தொகுப்பை இது சுட்டுகிறது. புகாரி, முஸ்லிம் எனும் இரு ஹதீஸ் கிரந்தங்களிலும் எடுத்தாளப்பட்டுள்ள ஹதீஸ்களுக்கு அதன் தொகுப்பாசிரியர்கள் சுட்டிக்காட்டாத வேறு ராவித் தொடர்களை இனங்காட்டி 'அபு நுஅய்யம் அல்இஸ்ஹானி' என்பவர் எழுதியுள்ள முஸ்தஃரஜ் நூலை இதற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம்.

11. அர்ப்பன்

ஹதீஸ் தொகுப்பாசிரியர் ஒருவர் தான் விரும்பும் நாற்பது ஹதீஸ்களை ஒரு தலைப்பின் கீழோ. பல தலைப்புகளின் கீழோ தொகுத்து எழுதிய ஹதீஸ் தொகுப்பை இப்பதம் சுட்டுகிறது. இமாம் நவவி (ரஹ்) தொகுத்த 'அர்ப்பன்' எனும் தொகுப்பை இதற்கு உதாரணமாகச் சுட்டிக்காட்டலாம்.

2.VII

ஸஹீஹ் அல்புகாரி

இத்தொகுப்பாசிரியரின் முழுப் பெயர் அபு அப்தில்லாஹ் முஹம்மத் பின் இஸ்மாஈல் அல்புகாரி என்பதாகும். இவர் ஹிஜ்ரி 194 இல் கி.பி. 810 இல் புகாராவில் பிறந்தார். பாரசீகப் பரம்பரையில் வந்தவர். புகாராவை முஸ்லிம்கள் கைப்பற்றியபோது இமாம் புகாரியின் முன்னோர் இஸ்லாத்தை ஏற்றனர். இமாம் புகாரியின் பெயர் முஹம்மத் என்பதாகும். முஹம்மத் குழந்தையாக இருக்கும் போதே அவரது தந்தை இஸ்மாஈல் இறந்தார். போதிய செல்வத்தை அவர் விட்டுச் சென்றிருந்தார். இமாம் புகாரி என்று அழைக்கப்படுகின்ற முஹம்மதின் தந்தையான இஸ்மாஈல் ஒரு சிறந்த முஹத்திஸ் ஆவார். தக்வாவும், கண்ணியமும் உடையவர். நல்ல பழக்கவழக்கங்களையுடைய கடின உழைப்பாளி ஆவார்.

இமாம் புகாரி (ரஹ்) திடகாத்திரமான உடல் உடையவராக இராத போதும் புத்திக் கூர்மையும் அபார ஞாபகசக்தியும் உடையவராவார். தனது ஆரம்பக் கல்வியை புகாராவிலே பெற்றார். தனது பதினொராம் வயதில் ஹதீஸ் கலையில் புலமை பெற்றிருந்தார். அடுத்த ஆறு வருடங்களில் புகாராவில் வாழ்ந்த முஹத்திஸ்களிடம் வாய்மொழியாகக் கேட்டறியக் கூடிய அனைத்து ஹதீஸ்களையும், அந்நகரில் ஹதீஸ் தொகுப்புநூல்கள் மூலம் பெற முடிந்த அனைத்து ஹதீஸ்களையும் கற்றுத் தேர்ந்தார். அதன் பின் மக்காவுக்கு தாயாருடனும் சகோதரருடனும் ஹஜ்ஜுக்காக சென்றார். அங்கிருந்து ஹதீஸ்களைக் கற்பதற்காக முக்கிய நகர்கள் பலவற்றுக்குச் சென்று பல வருடங்களைக் கழித்தார். ஹிஜாஸில் ஆறு வருடங்களையும், பஸராவில் ஆறு வருடங்களையும் கழித்த அவர் எகிப்துக்கு இருமுறை சென்று வந்தார். அப்போதைய அப்பாஸிய தலைநகரான பக்தாதுக்கு முஹத்திஸ்கள் பலரைச் சந்திக்க எட்டு முறை சென்று வந்தார். இவ்வாறு ஹதீஸ்களைத் தேடி

பெறுவதற்காக சுமார் 40 ஆண்டுகளைப் பிரயாணத்தில் கழித்துள்ளார். கி.பி. 864ல் ஹிஜ்ரி 250ல் மத்திய ஆசியாவில் உள்ள நைசாபூருக்கு மீண்டுவந்து அங்கேயே தங்கினார். அங்குள்ளோர் அவரைப் பெரிதும் கண்ணியப் படுத்தினர். அங்கு மாணவர்களுக்கு ஹதீஸ் பாட போதனை நடத்தினார். அங்கேயே தங்கிவிடுவதற்கு அவர் ஆவல் கொண்டிருந்தார். எனினும், புகாராவின் கவர்னர் காலித் பின் அஹ்மத் அல்துஹலி தனது அரண்மனைக்கு வந்து ஹதீஸ் பாட போதனை நடத்துமாறு விடுத்த வேண்டுகோளை நிராகரித்ததன் காரணமாக அவரது வெறுப்புக்குள்ளானமையினால் நைசாபூரை விட்டு வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது. இதனால் புகாராவுக்கு அயலில் உள்ள Khartamk எனும் நகரில் தங்கினார். அங்கு ஹிஜ்ரி 256ல் (கி.பி. 870) இறையடி எய்தினார்.

இமாம் புகாரி (ரஹ்) ஆன்மிக ஈடுபாடும் அர்ப்பணிப்பும், தியாக உணர்வும் மிக்கவர். மிகவும் நேர்மையாக வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டே வாழ்க்கைச் செலவுக்குத் தேவையான பொருள்களைத் தேடிக் கொண்டார். தன் உழைப்பின் மூலம் பெற்ற செல்வத்தை ஏழை மாணவர்களுக்கு வழங்கும் மரபை உடையவர். மற்றவர் மீது அவர் பொறாமைப்பட்டதோ, மனவெறுப்புக் கொண்டதோ கிடையாதென்பார்.

அவர் ஹதீஸ்கலையில் அதிக ஈடுபாடு காட்டினார். அவரது பதினோராம் வயதிலேயே ஹதீஸ்களை ரிவாயத்துச் செய்வதில் மற்றவர்கள் விடும் பிழையைச் சுட்டிக் காட்டக்கூடிய திறமை அவரிடம் இருந்தது. இவர் பிரயாணம் சென்ற நகரில் அவரிடம் பாடம் கேட்க மக்கள் கூடுவர். ஒருமுறை பஸராவுக்குச் சென்றபோது, அங்கு பஸராவின் ஆரம்பகால ராவிகள் ரிவாயத்துச் செய்த ஹதீஸ்களை மட்டுமே அன்றைய தினம் கற்பித்தார். பல முஹத்திஸ்கள் அவரது இத்துறை ஆற்றலை பல சந்தர்ப்பங்களில் பரீட்சித்துப் பார்த்துள்ளனர்.

இமாம் புகாரி (ரஹ்) தனது 18ம் வயதில் மதீனாவில் வைத்து ஹதீஸ்களை தொகுக்கலானார். அங்கு இரு நூல்களை எழுதினார். அவற்றில் ஒன்றில் ஸஹாபிகளும் தாபிசுன்களும் பத்வாக்களைத் தொகுத்து எழுதினார். மற்றதில் தனது காலத்தில் வாழ்ந்த முக்கிய ராவிக்களின் வாழ்க்கை வரலாற்றைத் தொகுத்தார். அவர் பல நூல்களை எழுதியபோதும் அவற்றுள் சில காலத்தால் அழிந்து விட்டன. பின்வருவன அவரது ஆக்கங்களில் சிலவாகும்.

1. கழாயா அஸ்ஸஹாபா வத்தாபிசுன்
2. ரப்உல் யதைன்*
3. கிராஅது :கல்பல் இமாம்*
4. கல்க் அப்துல்அல் இபாத்*
5. அத்தப்ஸீர் அல்கபீர்
6. அல்முஸ்னத் அல்கபீர்
7. அத்தாரிஹுஸ்ஸகீர்*
8. அத்தாரிஹுல் அவ்ஸத்
9. தாரிக் அல்கபீர் (8 தொகுதி)*
10. அல் அதபுல் முப்ரத்*
11. அல்முஅபாஉ*
12. பிர்ருல் வாலிதைன்
13. அல்ஜாமிஉல் கபீர்
14. அல் அஷ்ரிபா
15. அல்ஹிப்பா
16. அஸாமி அஸ்ஸஹாபா
17. அல்வுஹ்தான்
18. அல்மப்ஸுத்
19. அல்இலல்

20. அல்குனா*
21. அல்பவாஇத்
22. ஸஹீஹ் அல்புகாரி*

(* இந்த அடையாளமிட்ட நூல்கள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன)

அவரது நூல்களில் மிகப் பிரசித்தமானது ஸஹீஹ் அல்புகாரி ஆகும். இந்நூலின் முழுப்பெயர் அல்ஜாமிஉல் முஸ்னத் அஸ்ஸஹீஹ் அல்மு. தஸர் மின் உமூரி ரஸுலுல்லாஹி வஸுன்னிஹி வ அய்யாமிஹி என்பதாகும். இந்நூலைத் தொகுப்பதில் அவர் 16 வருடங்களைக் கழித்துள்ளார். இந்நூலுக்கான திட்டமிடலை க.பாவில் வைத்து மேற்கொண்டார். இத்திட்டமிடலை மதீனா முனவ்வராவில் பூர்த்தி செய்தார். இந்நூலில் மொத்தம் 9082 ஹதீஸ்கள் உண்டு என்றும் அதில் மீட்டி மீட்டிக் கூறப்பட்டவற்றைத் தவிர்த்தால் 2602 ஹதீஸ்கள் மட்டுமேயுள்ளன என ஹதீஸ்துறை விற்பன்னரான M.M. Azami குறிப்பிட்டுள்ளார். இவ்வெண்ணிக்கையில் “மவ்கூப்” வகை ஹதீஸ்களும் தாபிஈன்களின் கூற்றுக்களும் அடங்கவில்லை. இந்நூலில் 1725 “முஅல்லக்” வகை ஹதீஸ்கள் உண்டென்று M. Zubair Siddiqi குறிப்பிடுகிறார்.

இந்நூலை அவர் நூறுக்குச் சற்றுக் கூடுதலான பகுதிகளாக வகுத்து அதனை மேலும் 3450 உபதலைப்புகளாக்கியுள்ளார். ஒவ்வொரு உப தலைப்புக்கும் தலையங்கமிட்டுள்ளார். ஒவ்வொரு தலைப்பும் அதன் உள்ளடக்கத்துடன் தொடர்புடையது. குர்ஆன் ஆயத்தில் இருந்து அல்லது ஹதீஸில் இருந்து பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஒரு பகுதியை அத்தியாயங்களுக்கான தலைப்புகளாக அமைத்துள்ளார். இத்தலைப்புகள் பிக்ஹ் பற்றிய அவருக்கிருந்த ஆழ்ந்த புலமையை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. ஒரு ஹதீஸிலிருந்து ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சட்ட விதிகளை பெற முடிந்த போது குறித்த அந்த ஹதீஸை அதனுடன் தொடர்புடைய தலைப்பின் கீழ் குறிக்கவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டதால் ஒரு ஹதீஸை (தேவைக்கேற்ப) பலமுறை பதிந்துள்ளார்.

இமாம் புகாரி (ரஹ்) இந்நூலை தான் ஏன் தொகுத்தேன் என்றோ, என்ன அடிப்படையில் இந்த ஹதீஸ்களைச் சரிகண்டு எழுதினேன் என்றோ ஸஹீஹுல் புகாரியில் ஓரிடத்திலும் குறிப்பிடவில்லை. அஸ் ஸிஹாஹுஸ் ஸித்தாவின் ஏனைய ஆசிரியர்களும் இதனைக் குறிப்பிடவில்லை என்பதும் நோக்கத்தக்கது. பிற்கால ஆய்வாளர்கள் அவரது ஸஹீஹை ஆராய்ந்து ஸஹீஹ் என்று இனங் காண அவர் கையாண்ட விதிகளைத் தொகுத்து எழுத முயற்சித்துள்ளனர்.

அல்ஹாதிமி தனது ‘ஷுருத்ல் அஇம்மா’ விலும் அல்ஈராகி தனது ‘அல்பிய்யா’ விலும், அல்அய்னி தனது புகாரிக்கான விரிவுரையிலும் புகாரி (ரஹ்) கையாண்ட விதிகளைத் திரட்டித்தர முயற்சித்துள்ளனர். அவற்றுள் சில விதிகள் வருமாறு.

1. பிரசித்தமான ஸஹாபிகள் ரிவாயத்துச் செய்ததும் நம்பத்தகுந்த முஹத்திஸ்கள் பலரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதும் ராவித் தொடர்களையுடையதும், அத்தொடர் அறுபடாத விதமாகக் கிடைத்ததுமான ஹதீஸ்களைத் தொகுத்தல்
2. குபாகசக்தியும், ஈமானுமுடையவர்களான ராவிக்கள் ரிவாயத்துச் செய்த ஹதீஸ்களாக இருத்தல்.
3. நம்பத்தகுந்தவை என்று ஏற்கனவே நிறுவப்பட்ட ஹதீஸ்களுக்கும், குர்ஆனுக்கும் முரணாகாத ஹதீஸ்களாக இருத்தல்.
4. ராவிக்கள் தாம் குறித்த நபரிடம் ஹதீஸ்களைக் கேட்டதாகப் பிரகடனம் செய்திருத்தல், அப்படியல்லாத போது குறித்த ராவி தனதாசிரியரைச் சந்தித்திருந்தாரா என்பதையும் கவனயீனமாக ரிவாயத் செய்யாதவராக இருக்கிறாரா என்பதையும் கருத்திற் கொள்ளல்.

இவ்விதிகள் ஸஹீஹான ஹதீஸ்களை மட்டும் திரட்ட வேண்டும் என்ற இலட்சியத்தை அவர் கொண்டிருந்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றன. அவை அகீதா சம்பந்தமானதும் சட்ட விதிகள் சம்பந்தமானதுமான பல விதிகளை தரமுடியும் என்பதை வாசகர் உள்ளத்தில் பதிக்க விரும்பினார் என்பதையும் காண்பிக்கின்றன. ஸஹீஹுல் புகாரிக்கு நூற்றுக்கு மேற்பட்ட விளக்கவுரைகள்

எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஹிஜ்ரி 852ல் மரணித்த அய்னி (ரஹ்) எழுதிய உம்ததுல் காரி, ஹிஜ்ரி 923ல் மரணித்த கஸ்தலானி எழுதிய இர்ஷாது துஸ்ஸாரி என்பன மிகப் பிரசித்தமானவை.

ஸஹீஹுல் புகாரி குர்ஆனுக்கு அடுத்ததாக வைத்துக் கணிக்கப்பட்டுள்ள போதும் விமர்சகர்கள் அந்நூலையும் தமது விமர்சனத்துக்குட்படுத்தி யுள்ளனர். அவ்விமர்சனம், அந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ள 80 ராவி்களுடன் 110 ஹதீஸ்களுடனும் மட்டும் சம்பந்தப்பட்டதாகும். இந்த ராவி்கள் பொய்யர் என்பதோ இந்த ஹதீஸ்கள் முஈப் ஆனவை என்பதோ இதன் கருத்தல்ல, மாறாக ஸஹீஹுல் புகாரியில் குறிப்பிட்டுள்ள ஏனைய ராவி்களது அந்தஸ்த்திலும் ஏனைய ஹதீஸ்களின் அந்தஸ்த்திலும் அவை சற்றுக்குறைந்தவை என்று மட்டுமே காட்டியுள்ளனர் என்று அஸமி குறிப்பிடுகிறார்.

ஹிஜ்ரி 385ல் மரணித்த தார குத்னி என்பவர் தனது 'அல் இஸ்தித்ராக் வத்ததப்புஉ' எனும் நூலில் ஸஹீஹுல் புகாரியில் உள்ள 200 ஹதீஸ்கள் அந்த நூலில் உள்ள ஏனைய ஹதீஸ்களை விடத் தரம் குறைந்தவை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். எனினும் இவ்விமர்சகர்கள் ஸஹீஹுல் புகாரி ஹதீஸ் துறையில் வகிக்கும் இடத்தை குறைத்து மதிப்பிடவில்லை என்பதும் சுட்டிக்காட்டத்தக்கதாகும்.

2.VIII ஹதீஸ் இலக்கியம் பற்றிய கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களின் கருத்துக்கள்

மத்திய கிழக்கு, ஆபிரிக்க, ஐரோப்பிய நாடுகளின் யூத, கிறித்தவ சமயங்களைப் பின்பற்றும் மக்களுடன் முஸ்லிம்கள் கொண்டிருந்த தொடர்பு மிகப் பழைமையானது. அவர்களில் சிலர் இஸ்லாத்தின் பால் ஈர்க்கப்பட்ட போதும், அரசியல், பொருளியல், சமய ரீதியான பகைமை அவர்களிடையே தொடர்ந்து இருந்து வந்தது. சிலுவை யுத்தங்கள் இப்பகைமையை உயிர்பெற்று எழ வைத்தன. அது மட்டுமல்லாது, முஸ்லிம்களிடம் தாம் இழந்த பிரதேசங்களை மீளக் கைப்பற்ற வேண்டும் என்ற சிந்தனையையும் அந்த யுத்தங்கள் உயிர்பெற்றெழச் செய்தன. கைத்தொழில் புரட்சியைத் தொடர்ந்து ஐரோப்பாவில் ஏற்பட்ட மறுமலர்ச்சி அவர்களது இக்கனவை நனவாக்கியது. முஸ்லிம் நாடுகள் பலவற்றைக் கைப்பற்றி, தம் ஆளுகைக்குட்படுத்திக் கொண்ட போதும், அங்கு வாழ்ந்த முஸ்லிம்களை கிறித்துவத்தின் பால் ஈர்த்துக் கொள்வதற்கு முடியவில்லை. கைப்பற்றிய நாடுகளைத் தொடர்ந்து தம் ஆதிக்கத்தின் கீழ் வைத்துக் கொள்வதற்கு அரசியல், பொருளியல் ரீதியான மேலாதிக்கம் மட்டும் போதாது என்பதை அவர்கள் உணர்ந்தனர். முஸ்லிம்களின் கலாசார ரீதியான தனித்துவத்தைத் தகர்த்து, ஈமாளைப் பலவீனப்படுத்தி, அவர்களிடையே பண்பாட்டு வீழ்ச்சியைத் தோற்றுவிப்பதன் மூலமே தமது அவ்விலாசையை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முடியும் என்று கருதினர். இதற்காக, கீழைத்தேய நாடுகள், இனங்கள், அவர்களின் மொழி, மதம், நாகரிகம், பண்பாடு, வரலாறு பற்றிய துறைகளில் பல ஆய்வுகளை மேற்கொண்டனர்.

மேற்குறித்த துறைகள் சார்ந்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட ஆய்வாளர்களின் ஆய்வு முயற்சிகளையே "கீழைத்தேய ஆய்வு" என்பது சுட்டுகிறது. இத்துறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள காலனித்துவ ஆட்சியாளர்களும், கிறித்தவ மிஷனரிகளும் பெரும் துணை புரிந்தனர். இவர்கள் யூத, கிறித்தவ

சமயிகள் சிலரை இஸ்லாமியக் கலைகளைப் பயில ஊக்குவித்தனர். தமது பல்கலைக்கழகங்களில் அறபு, இஸ்லாமிய நாகரிகத் துறைகளை அறிமுகப்படுத்தினர். அத்துறையில் பயிலும் மாணவர்களுக்குப் புலமைப்பரிசில்களை வழங்கினர். இவ்வாறு பயின்றவர்களுள் சிலர் ஹதீஸைத் தமது விசேட துறையாகக் கொண்டு ஆய்வுகளை நடத்தினர். அவர்கள் புதிதாக வளர்ந்து வந்த விமர்சனத் துறை அணுகுமுறைகளைக் கையாண்டு ஹதீஸ்களை விமர்சிக்கலாயினர். ஹதீஸ்களின் உண்மைத் தன்மையை நிறுவுவது அவ்விமர்சனத்தின் நோக்கமாக இருக்கவில்லை. ஹதீஸ் மீது முஸ்லிம்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை நலிவுறச் செய்வதே அவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது. முஸ்லிம்களின் கலாசார ஒருமுகப்பாட்டைத் தகர்த்து, தமது ஆசாரங்களில் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்து, மேனாட்டுக் கலாசாரத்தின் அடிவருடிகளாக்க முயற்சித்தனர். இஸ்லாத்தைப் பற்றிய சந்தேகங்களை முஸ்லிம்களிடம் ஏற்படுத்தி, அவர்களின் சிந்தனையில் குளறுபடிகளைத் தோற்றுவித்து, கலாசாரப் பண்பாட்டு விழுமியங்களில் ஊடுருவல் செய்து, கிறித்துவ சமயப் பிரசாரத்துக்கும், பொருளாதார வளங்களைச் சுரண்டுவதற்கும் களம் அமைத்துக் கொடுப்பதும் அவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது. இவ்வாறான முயற்சிகளை மேற்கொண்டவர்களில் ஸ்பிரிங்கர் (Springer), இக்னாத் கோல்ட்ஸியர் (Ignad Goldziher), அல்பிரேட் குலேமுர் (Alfred Gullmur), ஜோசப் சச்சி (Joseph Schachi) முதலானோர் குறப்பிடத்தக்கவர்கள்.

“ஹதீஸ் என்பது பெருமளவில் ஹிஜ்ரி இரண்டாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பப் பகுதியில் வாழ்ந்த முஸ்லிம் சட்டவியலாளர்கள் பலர் தம் கருத்துக்களை நிறுவ உருவாக்கிக் கொண்ட ஒரு கலை” என்ற கருத்தை இவர்கள் நிறுவ முயற்சித்தனர். சுன்னா பற்றிய கீழைத்தேய ஆய்வாளரான கோல்ட்ஸியரின் கருத்தை கலாநிதி ஷாக்ரி “ஹதீஸ் வரலாறும் முக்கியத்துவமும்” என்ற நூலில் பின்வருமாறு எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்:

“பிற்காலத்தில் முஸ்லிம் சமூகத்தில் (ஏற்பட்டுள்ள) சமூக வளர்ச்சி காரணமாகத் தோன்றிய சில மரபுகள், பழக்கவழக்கங்கள், பாரம்பரியங்கள் ஆகியவற்றை நியாயப்படுத்தவும், அவற்றிற்கு புனிதத் தன்மை அளிக்கவும், அவை பற்றிய சில போதனைகள், வாக்குகளைப் புனைந்து சுன்னா - ஹதீஸ் எனப் பெயரிட்டு, இஸ்லாத்தின் நபியவர்கள் கூறியதாகப் புனைந்து, பிற்கால முஸ்லிம்கள் இட்டுக்கட்டியவையே சுன்னா அல்லது ஹதீஸ் ஆகும். எனவே, இன்று ஹதீஸ் கிரந்தங்கள் என அழைக்கப்படும் தொகுப்புகளில் காணப்படும் ஹதீஸ்கள் நம்ப முடியாதவையும் ஆதாரமற்றவையுமாகும்.”

ஹதீஸ் பற்றி மேற்குறித்தவாறான கருத்துக்களை நிறுவ கீழைத்தேய ஆய்வாளர்கள் பின்வருவனவற்றை ஆதாரமாகக் காண்பிப்பர்:

1. ஒரு நூற்றாண்டு காலம் வரை ஹதீஸ்கள் வாய்மொழி மூலமாகவே வழங்கி வந்துள்ளன. ஆரம்ப காலத்தில் ஹதீஸ்கள் தொகுக்கப்பட்ட தற்கால ஆதாரங்களை வழக்கில் உள்ள ஹதீஸ் தொகுப்புகள் தருவதில்லை.
2. முதலில் தொகுக்கப்பட்ட ஹதீஸ் அல்லது சட்டத் தொகுப்பு நூல்களில் உள்ள ஹதீஸ்களின் எண்ணிக்கையை விட கூடுதலான ஹதீஸ்கள் பிற்பட்ட காலத் தொகுப்பு நூல்களில் உள்ளன. இது ஹதீஸ்களின் நம்பத்தகு தன்மை பற்றி சந்தேகத்தை எழுப்புகிறது.
3. மூத்த ஸஹாபாக்கள் ரிவாயத்துச் செய்த ஹதீஸ்களின் எண்ணிக்கையை விட மிகக் கூடுதலான ஹதீஸ்களை இளம் ஸஹாபாக்கள் ரிவாயத்துச் செய்துள்ளனர்.
4. இன்னாத் என்பது ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டின் இறுதிக் காலப்பகுதியில் முஹத்திஸ்கள் சுயேச்சையாக உருவாக்கிக் கொண்டதாகும். ஆதலால், குறித்த ஹதீஸின் உண்மைத் தன்மையை நிறுவும் சாதனமாக அதன் இன்னாதைக் கருத முடியாது.
5. ஒன்றுடன் ஒன்று கருத்து முரண்படும் ஹதீஸ்கள் பல உள.

6. மதனும் இஸ்னாதும் பரந்த அளவில் புனைந்துரைக்கப்பட்டன என்பதை நிறுவுவதற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன.
7. முஹத்திஸ்கள் இஸ்னாதை விமர்சித்துள்ளார்களே அல்லாது மதனை விமர்சிக்கவில்லை.

கீழைத்தேய ஆய்வாளர்கள் முன்வைத்துள்ள மேற்குறித்த காரணிகள் ஆய்வுக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியவையாகும். அவற்றின் உண்மைத்தன்மை பற்றி விமர்சன ரீதியாக நோக்குவது கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களின் இலட்சியம் யாது என்பதை அறிய உதவும்.

ஸஹீஹுல் புகாரி போன்ற ஒரு தொகுப்பு நூல் ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டில் தொகுக்கப்பட்டிராத போதும், ஹதீஸ்களைப் பலர் எழுதி வைத்திருந்ததை கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களுள் ஒருவரான கோல்ட்ஸியரே குறிப்பிட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது. ஸஹாபாக்கள், தாபிபின்கள் என்பவர்களில் சிலர் “ஸஹீபாக்கள்” எனப்பட்ட தொகுப்புகளை எழுதி வைத்திருந்தனர் என்று அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பிற்காலத் தொகுப்புகள் மேற்குறித்த ஸஹீபாக்கள் போன்றவற்றை மேற்கோளாகக் காட்டாமையே அவ்வாறான தொகுப்புகள் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வரக் காரணமாகியது. அக்கால “ஸஹீபா”க்களை எழுதி வைத்திருந்த ஆசிரியர்கள் அவற்றைத் தம் மாணவர்களுக்குக் கற்பித்தனர். அவ்வாறு கற்பித்த ஹதீஸ்களை அவ்வாசிரியரிடம் இருந்து தாம் நேரடியாகப் பெற்ற ஹதீஸ்கள் என்ற தோரணையில் இவ்வாசிரியரை ராவிதாக இஸ்னாத் வரிசையில் சேர்த்து அறிவித்ததாலேயே அந்த ஸஹீபாக்களின் பெயரைச் சுட்டும் தேவை அவர்களுக்கு எழவில்லை. கலாநிதி ஹமீதுல்லாஹ் அண்மையில் ஹம்மாம் பின் முனப்பிஹ் என்பவரது ஸஹீபாவைப் பதிப்பித்துள்ளார். இதன் உள்ளடக்கம் இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (ரஹ்) இன் முஸ்னத் தொகுப்பில் ஏற்கனவே உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளதைக் காண முடியும். இதனை ஒப்பு நோக்கிப் பார்க்கும் போது,

ஸஹீபாக்களை மேற்கோளாகக் காட்டாது, அதன் ஆசிரியரை ராவிதாகக் காட்டிப் பதியும் மரபு இருந்ததால்தான் ஆரம்ப காலத்தில் ஹதீஸ் தொகுப்புகள் இருக்கவில்லை என்ற முடிவுக்கு வந்திருப்பார்கள். எனினும், இத்துறை ஆய்வாளர்கள் ஸஹாபாக்கள் காலம் முதல் ஹதீஸ்கள் எழுதப்பட்ட ஏடுகள் இருந்தன என்னும் உண்மையை நிறுவியுள்ளனர். இது கீழைத்தேய ஆய்வாளர்களின் மேற்குறித்த கருத்தை நிராகரிக்கப் போதுமானது. ஹிஜ்ரி முதலாம் நூற்றாண்டில் வாய்மொழி மூல ரிவாயத்துடன், எழுத்து வடிவிலும் ஹதீஸ்கள் பாதுகாக்கப்பட்டன என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம்.

ஆரம்ப கால ஹதீஸ் தொகுப்புகளில் உள்ள ஹதீஸ்களின் எண்ணிக்கையை விடக் கூடுதலான எண்ணிக்கையில் பிற்காலத் தொகுப்புகளில் ஹதீஸ்கள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன என்ற குற்றச்சாட்டு, ஹதீஸ்கள் தொகுக்கப்பட்ட வரலாற்றை அறியாமையின் காரணமாக முன்வைக்கப்பட்ட குற்றச்சாட்டாகும். இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம் விசிவடைந்த போது, ஹதீஸ்களை அறிந்திருந்த ஸஹாபாக்கள் பல்வேறு ஏதுக்கள் காரணமாக சாம்ராஜ்யத்தின் முக்கிய நகர்களில் குடியேறினர். அவர்கள் அங்கு தத்தம் குடும்பத்துடன் நிலையாக வாழ்ந்தனர். தாம் அறிந்திருந்த ஹதீஸ்களைத் தாம் வாழ்ந்த நகரத்து மக்களுக்குப் போதித்தனர். அவ்வந் நகர்களில் வாழ்ந்த தாபிபின்கள், தபஉத் தாபிபின்கள் தமதாசிரியரிடம் கேட்டு ஹதீஸ்களைப் பதிந்து வைத்தனர். எமக்குக் கிடைக்கும் மிகப் பழைய ஹதீஸ் தொகுப்பு நூலான “முவத்தாவை”த் தொகுத்த மாலிக் பின் அனஸ் (ரஹ்) அவர்கள் மதீனாவை விட்டு வெளியே செல்லவில்லை. அந்நகரில் கிடைத்த ஹதீஸ்களை மட்டுமே எழுதி வைத்தார். இதனால், இவர்களுக்குக் கிடைத்த ஹதீஸ்களின் எண்ணிக்கை மிகக் குறைவானது. அ.தன்றி, ஹதீஸ்கள் அனைத்தையும் திரட்டி எழுதி வைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கிலும் ஆரம்ப காலத்தில் ஹதீஸ்கள் தொகுக்கப்படவில்லை. இந்நிலை மாறி, தபஉத் தாபிபின்கள் காலத்தில் பல்வேறு நகர்களுக்குச் சென்று, அங்கு வழக்கில் இருந்த ஹதீஸ்களை எல்லாம் திரட்டி எழுதினார்கள். இதனால் தான் பிற்காலத்

தொகுப்புகளில் அதிக ஹதீஸ்கள் இருந்தனவே யன்றி, இட்டுக்கட்டப்பட்டதாலல்ல என்பதை நடுநிலை நின்று சிந்திப்போர் ஏற்பர்.

இளம் ஸஹாபாக்கள் முத்த ஸஹாபாக்களை விட அதிகமான ஹதீஸ்களை ரிவாயத் செய்துள்ளனர் என்ற குற்றச்சாட்டும் நியாயமானதல்ல. நபிகளார் (ஸல்) அவர்களுடன் நீண்ட காலம் பழகிய அபூபகர் (றழி) போன்றவர்கள் அதிகமான ஹதீஸ்களை ரிவாயத் செய்யாதிருக்க, நபிகளாருடன் மிகக் குறுகிய காலமே பழகிய இப்னு அப்பாஸ் (றழி), அபூ ஹுரைரா (றழி) போன்றவர்கள் அதிக ஹதீஸ்களை ரிவாயத் செய்துள்ளனர். நபிகளாருடன் பழகிய முத்த ஸஹாபாக்கள் நபிகளார் இறந்த சொற்ப காலத்தில் காலமாகினர். இதனால், அவர்கள் மூலம் கிடைக்க வேண்டிய பல ஹதீஸ்களை முஸ்லிம் சமூகம் பெற்றுக் கொள்ளும் வாய்ப்பை இழந்ததே உண்மை நிலை. அன்னை ஆயிஷா றழியல்லாஹு அன்ஹா, இப்னு அப்பாஸ் (றழி), அபூ ஹுரைரா (றழி) போன்ற இளம் ஸஹாபாக்கள் நபிகளாரின் வபாத்தின் பின் நீண்ட காலம் உயிர் வாழ்ந்ததால் அவர்கள் தாம் அறிந்த அதிக எண்ணிக்கையிலான ஹதீஸ்களை அறிவிக்க வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

இஸ்னாத் வரிசைகள் பிற்காலத்தில் தன்னிச்சையாக சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன. அவற்றை “மதன்” சரி என்பதற்கான ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது என்பர். “இஸ்னாத்” என்பது ஸஹாபாக்கள் காலம் முதலே அறிமுகமாகியிருந்தது என்பதனை வரலாறு நிறுவியுள்ளது. குறித்த ஒரு ஹதீஸுக்கு இஸ்னாத் தொடரை இணைத்து விடுவதால் மட்டும் அந்த ஹதீஸ் உண்மையானது என்று கருத முடியாது. எகிப்தில் உள்ள ஒருவர் ஓர் இஸ்னாத் வரிசையை பொய்யாக அறிமுகப்படுத்துகிறார் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அந்த இஸ்னாத் வரிசை பக்தாத், பஸ்ரா, கூபா முதலாம் நகர்களிலும் அதே ஹதீஸுடன் வழக்கில் வருதல் வேண்டுமல்லவா? இது சாத்தியமல்ல: அத்துடன், அந்த இஸ்னாத் வரிசையில் அடங்கிய “ராவி” கள் ரிவாயத் செய்த ஹதீஸ்கள் முஸ்லிம் நகர்களில் வழக்கில் இருந்தன.

புதிதாக அறிமுகப்படுத்தும் போது அது புதிது என்பதை இலகுவாக இனம் காண்பர். ஆதலால், புதிய “மதன்” (உள்ளடக்கம்) ஒன்றிற்கு ஏற்கனவே உள்ள இஸ்னாத் வரிசை ஒன்றை அறிமுகப்படுத்து வது சாத்தியம் இல்லை

ஹதீஸ்கள் பல ஒன்றிற்கு ஒன்று முரண்படுகின்றன என்ற கூற்றில் உண்மையுண்டு. எனினும், அதன் காரணமாக அனைத்து ஹதீஸ்களும் இட்டுக்கட்டப்பட்டவை என்ற முடிவுக்கு வருதல் பொருத்தமற்றதாகும். துரிதமாக வளர்ச்சியும் ஓர் இயக்கத்தின் நடவடிக்கைகளும் அத்தகைய இயக்க உறுப்பினர்க்கு வழங்கப்படும் அறிவுறுத்தல்களும் மாறிச் செல்லும் கால சூழலுக்கு ஏற்ப மாறுபடும் என்பதில் கருத்து முரண்பாடு இருக்க முடியாது. மக்காவில் சித்திரவதைக்கு உள்ளான ஸஹாபாக்களுக்கு பொறுமையாக இருக்குமாறு போதித்த நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள், மதீனாவில் பொறுமைக்குப் பதில் ஜிஹாதை ஊக்குவித்துள்ளார்கள். அது கால சூழல் மாற்றம் ஏற்படுத்திய புதிய அணுகுமுறையாகும். இது ஒன்றிற்கொன்று முரண்பட்ட போதனை எனக் கூறுவது பொருத்தமற்றதாகும். “ஹதீஸ்களை எழுத வேண்டாம்” என்று கட்டளையிடும் ஹதீஸ்கள் இருக்கின்றன என்றும் இதற்கு முரண்பட்டதாக ஹதீஸ்களை எழுதிக் கொள்ளுமாறு அறிவுறுத்திய ஹதீஸ்கள் இருக்கின்றன என்றும் கீழைத்தேய ஆய்வாளர்கள் எடுத்துக் காட்டுவர். இவ்வாறான முரண்பாடுகள் உடையதாகத் தென்படும் ஹதீஸ்கள் இடம்பெற்ற சூழலை கருத்தில் எடுத்து, அதனைப் புரிந்து கொள்கின்ற போது, இம்முரண்பாடு அற்றுப் போவதைக் காணலாம். இதன் கருத்து புனைந்துரைக்கப்பட்ட ஹதீஸ்கள் உண்மையான ஹதீஸ்களுக்கு முரண்படுவதில்லை என்பதல்ல. இம்முரண்பாடுகளை கீழைத்தேய ஆய்வாளர்கள் சுட்டிக் காட்டுவதற்கு முன்பே முஹத்திஸ்கள் இனங்கண்டு ஒதுக்கியுள்ளனர் என்பதை கீழைத்தேய ஆய்வாளர்கள் என்போர் கண்டுகொள்ளவில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

உள்ளடக்கமும் (மதன்) இஸ்னாதும் புனைந்துரைக்கப்பட்டன என்பதை முஸ்லிம் அறிஞர்கள் ஏற்றுள்ளனர் என்பதையும், அவர்கள் அவற்றை

விஞ்ஞான ரீதியாக இனங்கண்டு, ஒதுக்கியுள்ளார்கள் என்பதையும் கீழைத்தேய ஆய்வாளர்கள் அறியாதவர்கள் அல்லர்.

உண்மையான ஹதீஸ்கள் சிலவற்றைக் கூட “மவ்முஉ” ஆனவை என எடுத்துக்காட்ட கீழைத்தேய ஆய்வாளர்கள் முயற்சித்துள்ளனர். ஹதீஸ் துறை அறிஞரான இமாம் ஸுஹ்ரி (றஹ்), ஹஸரத் அபு ஹுரைரா (றழி) போன்றோர் ஹதீஸ்களை இட்டுக் கட்டினார்கள் என்று நிறுவ பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்த அவர்கள் தமது மூக்கை உடைத்துக் கொண்டார்கள்.

முஸ்லிம் அறிஞர்கள் இஸ்னாதை மட்டும்தான் விமர்சித்தார்கள்; மதனை விமர்சிக்கவில்லை என்ற கூற்று உண்மையல்ல. இஸ்னாதின் உண்மைத்தன்மையை இனங்காண விதிகளை அமைத்துக் கொண்டு பரீட்சித்துப் பார்த்தது போலவே, உள்ளடக்கத்தின் உண்மைத் தன்மையை அறியவும் சில விதிகளை வகுத்துக் கொண்டு அதற்கு இயைபான “மதனை” மட்டுமே பிழையற்றதாக இனங்கண்டார்கள் என்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

ஐரோப்பிய மொழிகளில் படித்த முஸ்லிம்களின் உள்ளத்தில், ஹதீஸ்கள் கூட்டுமொத்தமாக நம்ப முடியாதவை என்ற கருத்தை விதைக்கவே இத்தகைய விமர்சனங்களை கீழைத்தேயவாதிகள் முன்வைத்தார்கள் எனலாம்.

அத்தியாயம் - மூன்று

3.I

இஜ்திஹாத்

இஜ்திஹாத் எனும் பதம் “ஐஹத” எனும் அறப்புப் பதத்தில் இருந்து பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டதாகும். ஐஹத எனும் பதம் பெருமயற்சி செய்தான் எனும் பதத்தின் பொருள் கடும் முயற்சி செய்தல் என்பதாகும். ஷரீஆத் துறையைப் பொருத்தவரை உடலளவிலான கடும் முயற்சியை அன்றி சட்டவியலாளர் ஒருவர் எடுக்கும் அறிவியல் ரீதியான கடும் முயற்சியை இப்பதம் சுட்டி நிற்கிறது. அதாவது அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா என்பவற்றின் வழி நின்று சட்டவிதி ஒன்றைப் பெறுவதற்கு முதலித ஒருவர் சுதந்திரமாக எடுக்கும் கடும் முயற்சியை இப்பதம் சுட்டுகிறது. ஆயினும், அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா எனும் இரு மூலாதாரங்களில் இருந்தும் நேரடியாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாத தீர்வு ஒன்றை அறிஞர்களிடம் கேட்டு அறிந்து கொள்வதையோ, அல்லது அவ்விதிகள் எழுதியுள்ள நூல்கள் தரும் முடிவுகளை எடுத்தாள்வதையோ இப்பதம் சுட்டுவதுமில்லை. இருந்த போதும், அவ்விரு மூலாதாரங்களின் வழி நின்று சுயமாக சிந்தித்து பெற்றுக் கொண்ட விதிகளையும், குறித்த அவ்விதிகளைக் குறித்த பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க எடுத்தாண்டு அமுல் செய்வதையும் இப்பதம் சுட்டி நிற்கிறது. எனினும், ஷரீஆவுடன் தொடர்புடைய அம்சங்கள் பற்றிய ஆய்வு மட்டுமே இஜ்திஹாதின் பாற்படும். கடந்த காலங்களில் சரீஆ சம்பந்தப்பட்ட துறைகளில் மேற்கொண்ட ஆய்வுகளின் மூலம் முஜ்திஹித்கள் பெற்றுக் கொண்ட விதிகள் சட்ட நூல்களிலும், அவ்விதிகளை உருவாக்க அவர்களுக்குத் துணை செய்த வழிமுறைகள் “உஸூலுல் பிக்ஹ்” நூல்களிலும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இஸ்லாமிய சட்டக்கலைத் துறையில் இஜ்திஹாத் ஒரு முக்கிய அலகாகக் கருதப்படுகிறது. ஷரீஆவின் முக்கிய மூலாதாரமான அல்குர்ஆனும் அஸ்ஸுன்னாவும் வஹியின் அடிப்படையைக் கொண்டவை ஆகும். அவற்றில் இருந்தே இஜ்திஹாத் ஊற்றெடுப்பதால் அவ்விருவர்களுக்கும் அல்லது அவ்விருவர்களில் ஒன்றுக்கேளும் முரண்பட்டதாக இஜ்திஹாத் அமையக் கூடாது. முஹம்மது (ஸல்) அவர்களின் மரணத்துடன் வஹி

அருளப்படுதல் நின்று விட்டதால் குர்ஆன், ஸுன்னா எனும் இரு அடிப்படை மூலாதாரங்களின் வளர்ச்சி முற்றுப் பெற்றுவிட்டது. ஆயினும் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்தின் பின்பும் தொடர்ந்து புதுப் பிரச்சினைகளில் இஸ்லாமியத் தீர்வைக் காண பிரயோகிக்கப்படுவதைக் காண முடிகிறது. இஜ்திஹாத் மனிதனின் பகுத்தறிவின் வழி பெற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது என்பதால் குறித்த பிரச்சினையில் முஜ்தஹித்களின் தீர்வுகள் ஒன்றிற்கு ஒன்ற வித்தியாசமானதாகவும் இருக்க முடியும். அதனால் தான் வரலாற்றில் மதஹப்புகளின் இமாம்களிடையே வித்தியாசமான வழிகாட்டல்களைக் காண முடிகிறது.

இஸ்லாமிய சட்டக்கலையின் மூலாதாரங்களை இரு கூறாக வகைப்படுத்துவண்டு. முதற்கூற்றில் அடங்கும் அல்குர்ஆனையும் அஸ்ஸுன்னாவையும் முதற்கர மூலாதாரம் என்றும் இஜ்திஹாதின் வழி அமைந்த இஜ்மா, கியாஸ் போன்றவற்றை இரண்டாந்தர மூலாதாரம் என்றும் சம்பிரதாய ரீதியாக வகைப்படுத்துவர். உண்மையில் இவ்விரண்டாந்தர மூலாதாரங்கள் என்பவை முதற்கர மூலாதாரங்களில் இருந்தே ஊற்றெடுப்பதால் அவற்றை மூலாதாரம் எனக் கொள்வதா இல்லையா என்பதில் அறிஞர்களிடம் கருத்து வேறுபாடுண்டு. ஆயினும் முஜ்தஹித்கள் தாம் வாழ்ந்த காலத்தில் தோன்றிய புதிய பிரச்சினைகளில் முதற்கர மூலாதாரங்களின் வழி நின்று இஜ்திஹாதைக் கையாண்டு தீர்வு காண அமைத்துக் கொண்ட வழிமுறைகளே இரண்டாந்தர மூலாதாரங்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றன. அதாவது, குர்ஆனோ ஸுன்னாவோ நேரடியாகத் தீர்வு தராத ஒரு பிரச்சினையில் தீர்வு காண்பதில் ஒப்பு நோக்கி முடிவு எடுத்தல் (கியாஸ்), சமூக நலன் நோக்கி முடிவு எடுத்தல் (மஸ்லஹா) போன்ற வழிமுறைகளே இரண்டாந்தர மூலாதாரங்கள் என்று அறிஞர்களால் சம்பிரதாய ரீதியாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன. இவ்வகையில் இஜ்மா, கியாஸ், உர்பு, மஸாலிஹ் முர்ஸலா/இஸ்திஹ்ஸான் முதலாம் அலகுகள் எல்லாம் இஜ்திஹாதின் தோற்றப்பாடுகளே எனலாம். இவ்வழிமுறைகளில் எல்லாம் (ஒரு வகையில்) குறித்ததோர் பொதுவான சிந்தனைப்பாங்கு தொழிற்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது. உதாரணமாக, முதலாம் கலீபா இஜ்மாவின் வழி ஏகோபித்த முடிவாகத் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். நபிகளார் (ஸல்) அவர்களால் அவர் நியமிக்கப்பட்டமையை ஒப்பு நோக்கியே

கலீபாவாக அவர் தகுதியுடையவராகக் கருதப்பட்டார். சமூக நலனின் (மஸ்லஹா முர்ஸலாவின்) வழிமுறை பின்பற்றப்படுகின்றவிடத்தும், சத்துழ் முரர் வழிமுறை பின்பற்றப்படுகின்ற போதும் இவ்வாறு ஒப்பு நோக்குதல் இடம்பெறுவதைக் காணலாம். இவ்வொப்பு நோக்கல் என்பது முஜ்தஹித் தனது பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி வஹிக்கு விளக்கம் கண்டு விடை காண்பதையே சுட்டி நிற்கிறது.

இஸ்லாம் மக்காவில் பெருமளவில் ஈமானையும் அ.லாக்கையும் வளர்ப்பதாக அறிமுகமாகி, மதீனாவில் சமூகமாக அமைந்த போது ஷரீஆவுடன் முழுமை பெற்றதைக் காண முடியும். வளர்ந்து வரும் புதிய சமூகத்தின் தேவைக்கு ஏற்ப ஷரீஆ விதிகள் மதீனாவில் படிப்படியாக வஹி மூலம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. (இக்காலப்பகுதியில்) நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் உயிர் வாழும் போதே வஹியின் நேரடி வழிகாட்டுதல் கிடைக்காதவிடத்து இபாதத் தவிர்ந்த உலகியல் விடயங்கள், போன்ற அம்சங்களில் சட்டத்தைப் பெறுவதற்கான ஓர் ஆதாரமாக இஜ்திஹாத் அமைந்ததைக் காண முடிகிறது.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் வபாத்தை அடுத்து குலபாஉர் ராசிதூன்கள் காலத்தில் ஏற்பட்ட இராச்சிய வியாபகம் பல புதிய பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்தது. அப்பிரச்சினைகளை உதாசீனம் செய்து முஸ்லிம்கள் தமது தனித்துவத்தைக் காத்துக் கொள்ள முடியாத நிலை தோன்றியது. இச்சந்தர்ப்பத்தில் வஹி வருவதும முற்றுப் பெற்றிருந்ததால், இஜ்திஹாத் மாத்திரம்தான் அப்பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு உதவக் கூடியதாக இருந்தது. இதனால் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் வபாத்தின் பின் இஜ்திஹாத் சமூக முக்கியத்துவம் பெற்று வளர்ந்ததை வரலாறு காண்பிக்கின்றது.

முஹம்மது (ஸல்) அவர்களுக்கு வஹி அருளப்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலப்பகுதியிலும் அவர்கள் இஜ்திஹாத் மேற்கொண்ட வரலாற்று நிகழ்ச்சிகள் பல உண்டு. பத்ருக் கைதிகளை யாது செய்வது என்பது பற்றி நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் ஸஹாபாக்களுடன் கலந்துரையாடி நஷ்டஈடு பெற்றுக் கொண்டு கைதிகளை விடுதலை செய்வது என்று எடுத்த முடிவு

இதற்கு சிறந்ததொரு உதாரணமாகும். “வஹி மூலமான ஓர் அறிவித்தலை நான் பெறாத போத எனது சொந்த அபிப்பிராயத்தின் அடியாக நான் உங்கள மத்தியில் தீர்ப்பு வழங்குகிறேன்” (அபூதாவூத்) என்ற ஹதீஸ் அவர்கள் இஜ்திஹாதை மேற்கொண்டார்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் உயிர்வாழும் போதே யெமனில் காழியாகக் கடமையாற்றிய முஆத் பின் ஜபல் (றழி) அவர்களுக்கு இஜ்திஹாதை மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கப்பட்டிருந்தது என்பதை மற்றொரு ஹதீஸ் காண்பிக்கின்றது. மதீனா சாசனம் மூலம் முஸ்லிம்களுடன் நேச உடன்படிக்கை செய்து கொண்டிருந்த பனூ குறைழா எனும் யூத கோத்திரத்தினர் அகழி யுத்தத்தின் போது உடன்படிக்கையை மீறி முஸ்லிம்களுடன் நேர உடன்படிக்கை செய்து கொண்டிருந்த பனூ குறைழா எனும் யூத கோத்திரத்தினர் அகழி யுத்தத்தின் போது உடன்படிக்கையை மீறி முஸ்லிம்களுக்கு துரோகம் இழைத்தனர். அப்பிரச்சினையில் தீர்ப்பு வழங்க ஸஅத் பின் முஆத் (றழி) அவர்களுக்கு அனுமதி வழங்கினார்கள். குறித்ததொரு பிரச்சினையைத் தீர்க்க அம்ரிபினு ஆஸ் (றழி) அவர்களுக்கு நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் அனுமதியளித்தார்கள். அச்சந்தர்ப்பத்தில் நீங்கள் இருக்க நான் இஜ்திஹாத் செய்யலாமா? என நபிகளார் (ஸல்) அவர்களுக்கு நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் அனுமதியளித்தார்கள். அச்சந்தர்ப்பத்தில் நீங்கள் இருக்க நான் இஜ்திஹாத் செய்யலாமா? என நபிகளார் (ஸல்) அவர்களிடம் அம்ரிபினு ஆஸ் (றழி) அவர்கள் கேட்டார்கள். ஆம், உங்கள் இஜ்திஹாத் சரியாக அமைந்தால் உங்களுக்கு இரு பரிசுகள் கிடைக்கும். அதில் நீங்கள் பிழை விட்டால் ஒரு பரிசு கிடைக்கும் என்று நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் பதில் கூறினார்கள். இவை நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் உயிர்வாழும் போதே இஜ்திஹாத் புரிய ஸஹாபாக்கள் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தால் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் வபாத்தானதன் பின் ஸஹாபாக்கள் இஜ்திஹாத் பணியைத் தொடர்ந்து மேற்கொண்டார்கள். இரண்டாம் கலீபா உமர் கத்தாப் (றழி) அவர்கள் நீதிபதியாகக் கடமையாற்றிய காழி சுரைஹ் என்பவருக்கு பின்வருமாறு அறிவுறுத்தினார்கள்: “உமது பிரச்சினைக்கு அல்குர்ஆனில் தீர்வு இருப்பின் அது கொண்டு தீர்ப்பளிக்கவும். அவ்வாறான சந்தர்ப்பத்தில் மற்றொரு ஆதாரத்தைத் தேட வேண்டாம். குர்ஆனில் அதற்கான ஆதாரம் இல்லையென்றால் ஹதீஸில் தேடிப்பாருங்கள். குர்ஆனிலும் ஹதீஸிலும் அதற்கான வழிகாட்டல் இல்லையேல் ஸஹாபாக்களின் ஏகோபித்த முடிவுகளில் இருந்து வழிகாட்டுதலைப்

இல்லாதிருந்தது. உங்களுக்கு முன் சென்றவர்கள் அது பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடாதும் இருந்த விடத்து நீர் விரும்பின் உமது சிந்தனையைப் பயன்படுத்தி இஜ்திஹாத் செய்யவும். அப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண்பதைத் தாமதிக்க விரும்பினால் உங்களுக்கு நன்மையாகவே முடியும்.” (இப்பனு அப்துல் பர் என்பவர் றிவாயத்துச் செய்துள்ளார். தாரமி எனும் கிரந்தத்தில் இப்பதிவுண்டு)

இவை இஜ்திஹாத் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களதும் ஸஹாபாக்களதும் காலத்தில் சமூக அங்கீகாரம் பெற்றிருந்தது என்பதைக் காட்டுகின்றன. அல்குர்ஆனில் பல ஆயத்துகளும் இஜ்திஹாதைத் தூண்டுவனாக அமைந்துள்ளன.

மனிதனின் பகுத்தறிவும் இஜ்திஹாத் அவசியம் என்பதை உணர்த்துகிறது. விஞ்ஞானத் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி காரணமாக சமூக மாற்றங்கள் சதாவும் நிலவிக் கொண்டிருக்கின்றன. இஸ்லாம் ஒரு சர்வதேச சமயம். எல்லாக்காலத்துக்கும் உகந்த சமயம் என்ற கண்ணோட்டத்தில் சமூக மாற்றங்களை எதிர்கொள்வது அவசியமாகிறது. அவ்வாறு எதிர்கொள்வதால்தான் இஸ்லாம் தற்காலத்துக்கும் வழிகாட்ட சக்தி வாய்ந்தது என்பதை நிறுவ முடியும். இருதய மாற்றம், கண்தானம், இரத்த தானம் போன்றன ரஸூலுல்லாஹ்வின் காலத்திலோ, ஸஹாபாக்களின் காலத்திலோ சாத்தியமற்றதாக இருந்த போதும் இன்று அவை நடைமுறைக்கு வந்துள்ளன. ஆதலால் அவற்றில் ஆகும் அல்லது ஆகாத தன்மையை எடுத்துக்காட்ட இஜ்திஹாத் ஒன்று மட்டுமே துணையாக முடியும். எனினும் இஜ்திஹாத் அடிப்படையிலான முடிவுகளை எடுப்பதற்கு தகைமை பெற்ற முஜ்திஹித்கள் இருப்பது அவசியமாகும்.

முஜ்தஹித்களுக்கு இருக்க வேண்டிய பண்புகள்:

ஒரு முஜ்திஹாத் முஸ்லிமாகவும், சுயமாகத் தீர்ப்பு வழங்கக்கூடிய சுய சிந்தனையும் புத்திக் கூர்மையும் உடையவராகவும் இருப்பது அவசியமாகும். அவர் குர்ஆனின் போதனைகளுக்கும் நபிவழிக்கும் இயைபாகச் சிந்திப்பவராகவும் செயல்படுபவராகவும், தீர்ப்பு வழங்குபவராகவும் இருப்பதால், அவரது இஜ்திஹாத் முயற்சிகள் இபாதத எனத் தக்கன எனலாம். ஒரு முஜ்திஹிதிடம் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற

எனலாம். ஒரு முஜ்திஹிதிடம் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகின்ற தகைமைகள் ஒருவரிடம் இல்லாதவிடத்து இஜ்திஹாத் முயற்சிகளில் அவர் ஈடுபடக் கூடாது. முஜ்தஹித்களுக்கு இருக்க வேண்டிய தகைமைகள் பற்றி அபுல் ஹுசைன் அல்பஸரி (ம. கி.பி. 1044) அல்கஸ்ஸாலி (மா.கி.பி. 1111) அல் ஆமிதி (மா.கி.பி. 1234) போன்றோர் குறித்துச் சென்றுள்ளனர். அவை பின்வருமாறு.

அ. அல்குர்ஆனையும் அஸ்ஸுன்னாவையும் மிகச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ளக்கூடிய அளவு அறபு மொழி அறிவு இருத்தல். சாதாரண அறபு மொழி அறிவுடைய ஒருவரால் இஜ்திஹாத் புரிதல் சாத்தியமாகாது என்பர்.

ஆ. குர்ஆனியக் கலைகள், ஹதீஸ் கலைகள் பற்றிய ஆழமான அறிவு இருப்பது அவசியமாகும். அல்குர்ஆன் ஆயத்துகள் அருளப்பட்ட பின்னணி (அஸ்பாப் அந்நுஸூல்), அந்நாஸிஹ் வல் மன்ஸூ, முதஹாபிஹாத், ஹுருபுல் முகத்தஆ, தப்ஸூர் போன்ற அம்சங்களைப் பற்றி அறிந்திருப்பது அவசியமாகும். அதிலும் குறிப்பாக, (ஆயாத் அல் அஹ்காம்) சட்டப் பிரச்சினைகள் பற்றிய குர்ஆன் ஆயத்துகள் பற்றிய தெளிவான விளக்கம் பெற்றிருப்பது அவசியமாகும். இவை பற்றிய ஹதீஸ்கள், ஸஹாபாக்களின் கருத்துக்கள் போன்றவற்றை அறிந்திருப்பதும் அவசியமாகும். சுன்னாவைப் பொருத்தவரையிலும், ஹதீஸ்கள் பற்றிய எல்லாக் கலைகளையும் அறிந்திருப்பதுடன், (அஹாதீஸ் அல் அஹ்காம்) சட்டத்துறையுடன் சார்ந்த அனைத்து ஹதீஸ்கள் பற்றியும் ஆழமான அறிவுடைமை அவசியமாகும்.

இ. குர்ஆன் சுன்னாவில் இருந்து சட்டங்களைப் பெறக் கையாண்ட முக்கிய வழிமுறைகள் என்ற அடிப்படையில் இஜ்மா, கியாஸ், உர்பு, மஸாலிஹ் முர்ஸலா, இஸ்திஹ்ஸான் என்பன பற்றிய தெளிவான அறிவு இருப்பதும் அவசியமாகும். குறிப்பாக ஸஹாபாக்கள் காலத்தில் இருந்து குறித்த பிரச்சினைகளில் இஸ்லாமியத் தீர்வு ஒன்றைப் பெறுவதற்காக முஜ்தஹித்கள் கையாண்ட மேற்குறித்த வழிமுறைகள் பற்றிய அறிவு புதிய பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கு வழிகாட்ட முடியும். அத்துடன் கடந்த கால முஜ்தஹித் மூலம் ஏற்பட்ட கருத்துகள் பற்றி அறிந்திருப்பதும் அவசியமாகும். கடந்த கால முதஹித்கள் அறிமுகப்படுத்திய ஒப்பு நோக்கித் தீர்வு காணும்

முறை பற்றிய அறிவும் அவசியமாகும்.

ஈ. ஷரீஆவின் இலட்சியத்தைத் தெளிவாக அறிந்திருப்பதும் மற்றொரு தகைமையாகும். ஷரீஆவின் முக்கிய இலட்சியம் சமூக நலனைப் பேணுவதாகும். மற்றெல்லா நலன்களை விடவும் சமூக நலனுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதும் இங்கு முக்கியமாகிறது. சட்டவிதிகளை உருவாக்கும் போது மக்கள் அடையக் கூடிய கஷ்டத்தை நீக்கி இலகுவாக்குவதும். சந்தேகம் உள்ள ஒன்றிற்குப் பதிலாக சந்தேகமற்ற ஒன்றைத் தெரிவு செய்வதுமான கருத்துக்கள் பற்றியும் அறிந்திருப்பது சமூக நலன் பேணுவதற்கு மிக அவசியமாகும்.

உ. சட்டங்கள் பெற உதவுகின்ற மூல ஆதாரங்களின் பெறுமனாங்களை அறிந்திருப்பது அவசியமாகும். அதாவது, அவ்வாதாரங்களின் உறுதித் தன்மை அல்லது அவற்றின் பயனத்தை வேறுபடுத்தி இனங்களும் ஆற்றல் முஜ்தஹித்க்கு இருப்பது அவசியமாகும்.

ஊ. முஜ்தஹித்கள் பாவச் செயல்களில் ஈடுபடாதவராகவும் தகவாவுடையராகவும் இருத்தலும் வேண்டும். அதாவது, அவரது தீர்ப்பில் மக்கள் நம்பிக்கை கொள்ளத்தக்களவு அவர் தன் வாழ்வில் தூய்மையாக நடத்தல் அவசியமாகும். மேற்குறித்த தகைமைகளைத் தொகுத்து நோக்கும் போது அவற்றை இரு முக்கிய தலைப்புகளில் வகைப்படுத்த முடியும். ஒன்று ஷரீஆவின் இலட்சியங்களை மிகச் சரியாகவும் தெளிவாகவும் புரிந்திருப்பது. மற்றையது ஷரீஆவின் மூலாதாரங்கள் பற்றியும் அம்மூலாதாரங்களில் இருந்து சட்டங்களைப் பெறும் வழிமுறை பற்றியும் அறிந்திருப்பதாகும்.

ஸஹாபாக்கள் காலத்தில் இஜ்திஹாத் புரிவதற்கான கட்டுப்பாடுகள் சமூகத்தில் இருந்ததாக அறிய முடியவில்லை. அத்துறையில் ஆற்றல் படைத்தவர்கள் இஜ்திஹாத் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். பிற்காலத்தில் ஆட்சியாளர்களின் நலன் பேணும் உலமாக்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்ததால் தான் கட்டுப்பாடுகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அத்துடன் இஜ்திஹாத் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவோரைப் பல்வேறுத் தரத்தினராக வகைப்படுத்தியு் நோக்கினர். ஹி. 505 இல் மரணித்த இமாம் கஸ்ஸாலி

(ரஹ்) தனது காலத்தில் முஜ்தஹித் “முத்லக்” எனப்படத்தக்க சுதந்திரமாகச் செயற்படத்தக்க முஜ்தஹித்களை ஐந்து தரத்தினராகவும், மற்றும் சிலர் ஏழு தரத்தினராகவும் வகைப்படுத்திக் காண்பித்துள்ளனர். அவர்களில் சில தரத்தினரைப் பற்றி நோக்குவோம்.

i. முஜ்தஹித் முத்லக்:

இவர்கள் முஜ்தஹித் பிஷ்ஷாஃஆ என்றும் அழைக்கப்படுவர். இவர்கள் சுதந்திரமாகச் சிந்தித்து, மற்றவரும் உதவியின்றி சட்டவிதிகளைப் பெறக் கூடிய ஆற்றல் உடையவர்களாவர். ஒரு முஜ்தஹிதுக்க இருக்க வேண்டிய அனைத்துத் தகைமைகளையும் இவர்கள் கொண்டிருப்பர். எந்தவொரு மத்ஹபின் சிந்தனா வழிமுறைக்கும் இவர்கள் கட்டுப்பாட்டிற்கு மாட்டார்கள். இவர்களில் சட்டத்துறை ஆற்றல் உடையவர்களாக இருந்த ஸஹாபாக்கள், தாபிஃகளில் ஸஃத் இப்னுல் முஸய்யிப், இப்றாஹிம் அந்நகஃ போன்றவர்களும், பினவந்தவர்களில் இமாம் அபூஹனீபா, இமாம் மாலிக், இமாம் ஷாபிஃ, இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல், இமாம் அவஸாஃ, இமாம் லைஸ் இப்னு ஸஅத் முதலானோரும் அடங்குவர்.

இவர்கள்தான், இஸ்லாமிய சட்டக்கலையின் இரண்டாந்தர மூலாதாரங்கள் என்று பொதுவாக அறியப்பட்டுள்ள இஜ்மா, கியாஸ், மஸ்லஹா - அல்முர்ஸலா, இஸ்திஹ்ஸான், உர்பு போன்றவற்றை சட்டங்களைப் பெறும் வழிமுறையாக அறிமுகப்படுத்தினர்.

ii. முஸ்தஹித் முன்தலஃ:

இவர்கள் முஜ்தஹித் முத்லக் போல சட்ட மூலாதாரங்களில் இருந்து சட்ட விதிகளைப் பெறும் ஆற்றல் படைத்தவர்களாக இருந்த போதும். குறித்த ஓர் இமாமின் வழி நின்று பயிற்சி பெற்றவர்களாவர். தமது இமாமின் சிந்தனை வழி அவர்கள் செயற்பட்ட போதும், தாம் தமது இமாமைப் பின்பற்றக்கூடமைப்பட்டவர்கள் என்றோ, குறித்த பிரச்சினைகளில் தமது இமாம் முன்வைத்த தர்க்க வாதத்தைத் தாம்

பின்பற்ற வேண்டும் என்றோ இவர்கள் கருதவில்லை. இதனால் தான் தமது இமாமின் முடிவுகளில் இருந்து அவர்கள் வித்தியாசப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களைக் காண முடிகிறது. இவர்களில் ஹனபி மத்ஹபைச் சேர்ந்த அபூ யூசப், முஹம்மத் இப்னு ஹஸன் அஷ்ஷைபானி, மாலிக் மத்ஹபைச் சேர்ந்த அபுல் காஸிம், ஷாபிஃ மத்ஹபைச் சேர்ந்த இஸ்மாஃல் இப்னு யஹ்யா அல் முஸ்னி, ஹன்பலி மத்ஹபைச் சேர்ந்த இப்னு தைமிய்யா போன்றவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்களாவர்.

iii. முஜ்தஹித் மத்ஹப்:

இவர்கள் குறித்த ஒரு மத்ஹபின் இமாம் வகுத்த கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றி சட்ட விதிகளை உருவாக்குபவர்களாவர். இவர்களில் ஹனபி மத்ஹபைச் சேர்ந்த ஸபர் இப்னுல் ஹுதைல், ஷாபிஃ மத்ஹபைச் சேர்ந்த உஸ்மான் தக்யுத்தீன், ஜலாலுத்தீன் அஸ்ஸயூதீ, மாலிக் மத்ஹபைச் சேர்ந்த அப்துல் பர், ஹனபி மத்ஹபைச் சேர்ந்த இப்னுல் கையிம் என்பவர்கள் சுட்டிக் காட்டத் தக்கவர்களாவர். சிலர் முஜ்தஹித் முன்தலஃபிகளையும் முஜ்தஹித் மத்ஹப்களில் உள்ளடக்கி நோக்குவர்.

iv. முஜ்தஹித் மஸாகில் கூ முஜ்தஹித் பில் பத்வா:

முஜ்திஹாத் முத்லக், முஜ்தஹித் மத்ஹப் என்பவர்களைவிட இவர்கள் தரம் குறைந்தவர்களாவர். இவர்கள் தம் தீர்ப்பை வழங்கும் போது தாம் பின்பற்றும் இமாமின் வழிமுறைக்கு முற்றாக இயைந்தே தீர்ப்பு வழங்குவர். தமக்கு முன் சமர்ப்பிக்கப்படும் புதிய பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வை தமது இமாம் களின் வழிநின்று தக்க ஆதாரங்களுடன் வழங்கும் சக்தியுடையவர்கள்.

v. அல்ஹாபுத் தஃரீஜ்:

இவர்கள் சுயமாக இஜ்திஹாத் செய்து சட்டவிதிகளை உருவாக்கும் ஆற்றல் அற்றவர்கள். எனினும் இஜ்திஹாத் பற்றிய ஆழமான அறிவு அவர்களுக்கு இருந்தது. தெளிவற்ற பிரச்சினைகள் நிலவும் சமகாலச் சூழலில் அதனைத் தெளிவு படுத்தவும், அதன் பொருந்தும் பொருந்தாத தன்மையை எடுத்துக் கூறவும் இவர்கள் ஆற்றல் பெற்றிருப்பர்.

Vi. அல்ஹாபுத் தர்ஜீஹ்:

இவர்கள் முஜ்தஹித்களின் தீர்ப்புகளை ஒப்பு நேர்க்கி, ஆராய்ந்து மிகச் சரியான தீர்ப்பை எடுத்துக்காட்ட சக்தி பெற்றிருப்பார்கள்.

இஜ்திஹாத் புரியும் ஆற்றல் இன்றி முஸ்தஹித்கள் தொகுத்த சட்ட விதிகளை ஆராய்வின்றிப் பின்பற்றுவோர் முகல்லதுத்கள் என்றழைக்கப்படுகின்றனர்.

முஜ்தஹித்கள் மேற்கொண்ட இஜ்திஹாத் முயற்சிகளை அவதானிக்கும் போது ஒப்பு நோக்கி ஆராய்தல் (கியாஸ்), மூலாதாரங்களில் வருகின்ற கட்டளைகள், விதந்துரைப்புகளுக்கு விளக்கம் அளித்தல் (இஜ்திஹாத் பயானி), சமூக நலனைக் கருத்திற் கொள்ளல் (இஸ்திஸ்லாஹ்) முதலானவற்றினூடாகவே தம் முடிவுகளைப் பெற முனைந்துள்ளனர் என்பது நோக்கத்தக்கதாகும். அதாவது ஷரீஆவின் இலட்சியத்துக்க முரண்படாதவாறு புதிய பிரச்சினைகளுக்கான முடிவுகளைக் காண இஜ்மா, கியாஸ், உர்பு, இஸ்திஸ்லாஹ், ஸத்துழ்முறர் முதலாம் வழிமுறைகளினூடாக முயற்சித்துள்ளார்கள் எனலாம். இவ்வழிமுறைகளுக்க வழங்கிய முக்கியத்துவத்தின் காரணமாகவே இவை ஷரீஆவின் இரண்டாந்தர மூலாதாரங்களாகக் கணிக்கப்பட்டுள்ளன.

இஜ்திஹாதுக்கு உட்படக்கூடிய விடயம் ஷரீஆ சார்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். உண்மையில் சட்ட மூலாதாரங்கள் தருகின்ற விதிகளை மக்கள் பின்பற்றும் போது நடைமுறைப்படுத்த முயல்கின்ற போது ஏற்படும் பிரச்சினைகள் சார்ந்ததாக இருப்பது அவசியமாகும். ஆயினும், சட்ட மூலாதாரங்கள் தரும் தெளிவான சட்ட விதிகளில் இஜ்திஹாத் செல்லுபடியாகாது. இஸ்லாம் முன்வைக்கும் தவ்ஹீத் கோட்பாடு பற்றியோ, இஸ்லாமியக் கடமைகள் பற்றியோ, கொலை, களவு, விபசாரம் போன்ற பெரும்பாவங்கள் தடை செய்யப்பட்டிருப்பது சரியா பிழையா என்றாய்வது பற்றியோ, பெற்றோரைப் பேணல், உண்மை பேசுதல் போன்ற உயர் பண்புகளின் அங்கீகாரம் பற்றியோ ஆராய்வது இஜ்திஹாதின் பாற்படமாட்டாது. முதவாதிரான ஆதாரங்களையுடையதும், மயக்கமற்ற தெளிவான விளக்கம் உடையதுமான குர்ஆன் சுன்னா தரும் விதிகள் பற்றி ஆராய்வது இஜ்திஹாத் ஆகாது. எனினும் முதவாதிரர் ஆன ஆதாரம்

உடையதாக இருந்த போதும் குர்ஆனில் அல்லது சுன்னாவில் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ள பதங்களின் பொருளில் மயக்கம் இருந்தால் அது பற்றி, அல்லது மூலாதாரங்களில் வரும் வாக்கியங்களில் பொருள் மயக்கம் இல்லாதிருந்த போதிலும், அதன் ரிவாயத் முதவாதிராக இல்லாதிருந்தால் அது பற்றி, அல்லது பொருள் மயக்கமும் ரிவாயத்து முதவாதிரர் இல்லாததுமாக இருந்தால் அது பற்றி இஜ்திஹாத் மேற்கொள்ளும் தேவை ஏற்படலாம்.

இஜ்திஹாத் என்பது ஒரு சமயக் கடமை. அதே போல அது ஓர் இயாத்துமாகும். அதனால் அறிஞர்கள் அதனைப் பர்ஸூ கியாயாவில் உள்ளடக்கி அதன் முக்கியத்துவத்தை உணர்த்துவர், எனினும் குறித்த பிரச்சினை காலம் தாழ்த்தாது தீர்க்கப்பட வேண்டியதும், அத்தியவசியமாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டியதுமாக இருந்து அதனைத் தீர்த்து வழிகாட்ட தகுதி வாய்ந்த ஒரே ஒரு முஜ்தஹித்தான் இருப்பார் எனில், அப்போது அம் முஜ்தஹிதுக்கு அப்பிரச்சினையைப்பொருத்தவரை இஜ்திஹாத் பர்ஸூ ஐன். வாஜிப் ஆகும் என்று அறிஞர்கள் கருதுவர். அதாவது, உடனடியாக இஜ்திஹாத் மேற்கொள்ளாதவிடத்து சமூக நீதி அல்லது உண்மை மறைந்து விடும் என்றிருக்கும். எச்சூழலிலும் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முஜ்தஹித்கள் சுன்னாவும் தந்திருக்கும் தெளிவான ஷரீஆ விதிகள் பற்றி இஜ்திஹாத் மேற்கொள்வது ஹராம் என்பர். தகைமை பெற்ற ஒரு முஜ்தஹித் சட்ட மூலாதாரங்களின் துணையுடன் ஒரு பிரச்சினையில் இஜ்திஹாத் வழி தீர்வைக் கண்டால் அதனைப் பின்பற்றுவது அவரக்குக் கடமையாகும் என்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

தற்காலத்தில் முஸ்லிம் நாடுகளில் பெரும்பாலானவற்றிற்கு அரசியல் யாப்புகள் உண்டு. யாப்புகளை உடைய அரசுகளில் சட்ட மன்றமும் நீதி மன்றமும் சட்டத்துறையில் முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இதனால் தனிப்பட்ட முஜ்தஹித்களின் பங்களிப்பு தற்காலத்தில் இடம் குறைவாக இருப்பதைக் காண முடியும். பிரசைகளுக்குக் கல்வி வழங்கும் பொறுப்பை அரசு ஏற்றுக்கொண்டுள்ளதாலும், அப்பொறுப்பு சில முஸ்லிம் நாடுகளில் சமூகத்திற்கு மறுக்கப்பட்டுள்ளதாலும் முஜ்தஹித்கள் தோன்றும் வாய்ப்பு அருகியுள்ளது.

3.II இஜ்மா (ஏகோபித்த முடிவு)

இஸ்லாமியச் சட்டக்கலையின் பிரதான மூலாதாரம் அல்குர்ஆனும் அஸ்ஸுன்னாவும் ஆகும். அவையிரண்டும் வஹியுடன் தொடர்பு கொண்டவை. ஷரீஆவின் தெய்வீக ஆதாரங்களாக அவையிரண்டும் உள்ளன. ஆதலால் ஷரீஆவின் முதற்தர மூலாதாரங்களாக அவையிரண்டும் கணிக்கப்படுகின்றன. பகுத்தறிவின் வழியில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மனித முயற்சியின் விளைவாக உருவாக்கப்பட்ட இஜ்மாவும் கியாஸும் ஷரீஆவின் இரண்டாந்தர மூலாதாரங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. முதல் இரு மூலாதாரங்களின் அடியாக பின்னைய இரு மூலாதாரங்களும் பெறப்பட்டுள்ளதால் முன்னைய இரு மூலாதாரங்களும் தொடர்ச்சியான வளர்ச்சியாக இவை கொள்ளப்படுகின்றன. மனிதனுக்காகச் சட்டங்களை ஆக்கும் உரிமை அல்லாஹ்வுக்கு மட்டுமேயுண்டு என்ற இஸ்லாமிய நம்பிக்கையின் செல்வாக்கே மனித முயற்சியின் துணையுடன் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்ட இஜ்மாவும் கியாஸும் முதற்தர மூலாதாரங்கள் இரண்டினதும் வழி பிசகாமல் அமைவதற்குக் காரணமாகியது. எனவே ஷரீஆவின் மூலாதாரம் என்ற தொடரின் பொருளில் இருந்து நோக்கும் போது பின்னைய இரண்டையும் ஷரீஆவின் மூலாதாரங்கள் என்று கொள்வதை விட இஸ்லாமிய சமூக அமைப்பின் வழி நின்ற இஸ்லாமிய சட்டங்களைப் பெறும் வழிமுறை என்று குறிப்பிடுவதே பொருத்தமானது என்று கருதலாம். எனினும் இவ்விரண்டினதும் முக்கியத்துவம் கருதி அவை ஷரீஆவின் இரண்டாந்தர மூலாதாரமாக முஸ்லிம் சமூகத்தால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

அல்குர்ஆனும் அஸ்ஸுன்னாவும் மக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் பண்பைக் கொண்டவையாகும். இதே பண்பை இஜ்மாவும் கொண்டுள்ளது. ஆயினும் அதற்கு ஏகோபித்த முடிவாக இஜ்மா இருப்பது அவசியமாகும். முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஏகோபித்த முடிவைப் பெறுவது அவசியம் என்ற நிபந்தனை இஜ்மாவை சாத்தியமாற்றதாகி விடுகிறது என்று சிலர் கருதுவர். எனினும் “உஸூலுல் பிக் ஹ்” கலை வல்லுனர்கள் இஜ்மாவின் படைபடையிலான

முடிவைப் பெறுவதில் நடைமுறையில் உள்ள அசாத்திய நிலைக்கு முதன்மை கொடாது மக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் பண்புக்கு முதன்மை கொடுத்து, ஏகோபித்த முடிவுக்குக் குறைவான ஒரு முடிவை இஜ்மாவாக ஏற்க மறுத்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இதனால் இஜ்மாவின் மக்களைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் பற்றி கருத்து முரண்பாடுகள் அறிஞர்களிடையே எழ இடமில்லாது போயிற்று.

ஏகோபித்த முடிவு என்ற கருத்து இஜ்மா பற்றிய கோட்பாட்டுக்கும் அதன் நடைமுறைச் சாத்தியத்திற்கும் இடையே பெரும் இடைவெளியைத் தோற்றுவித்துள்ளது. ஏகோபித்த முடிவு என்பதற்குப் பதிலாக அதிகப்படியானோரின் முடிவு எனக் கொண்டால், இஜ்மா நடைமுறைச் சாத்தியமுடையதாகும் என்று கருதுவோர் உளர். சட்ட மூலாதாரம் என்ற வகையில் அல்குர்ஆன் அஸ்ஸுன்னா என்பவற்றின் அந்தஸ்தை இஜ்மா அடையாத போதும் நபித்தோழர்களின் முடிவு என்ற அந்தஸ்தில் அது ஒரு சிறந்த ஆதாரமாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் எடுத்த முடிவுகள், அவர்களின் ஏகோபித்த முடிவுகள் அவர்களின் சிறப்பந்தஸ்து என்ற நிலையில் கிடைக்கப்பெற்ற அங்கீகாரம் என்று கருதவும் இடம் தருகிறது.

இஜ்மா எனும் பதம் “அஜ்மஅ” எனும் அரபுப் பதத்தினடியாகப் பிறந்தது என்பர். அஜ்மஅ எனும் பதம் உறுதியாகத் தீர்மானித்தல், ஏகோபித்த முடிவு எனும் இரு பொருளையும் தன்னுள் பொதிந்துள்ளது. ஏகோபித்த முடிவு என்ற பொருளில் சட்டக்கலைத்துறையில் இப்பதம் கையாளப்படுகிறது.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்தின் பின் குறித்த ஒரு காலத்தில் முஸ்லிம் சமூகத்தில் வாழும் முஜ்தஹித்கள் குறித்த ஒரு விடயத்தில் எடுக்கும் ஏகோபித்த முடிவே இஜ்மா எனப்படுகிறது. இக்கருத்தின் நின்று சற்று விலகி மதீனாவாசிகளின் ஏகோபித்த முடிவை மட்டுமே இஜ்மாவாக ஏற்க முடியும் என்று இமாம் மாலிக் (றஹ்) கருதுகின்றார். இமாம் அஹ்மத் இப்னு ஹன்பல் (றஹ்) அவர்களும் “லாஹிரி” கோட்பாட்டாளர்களும் நபித் தோழர்களின் ஏகோபித்த முடிவுகளை மட்டுமே இஜ்மாவாக ஏற்பர். ஷயாக்கள் அலி (றழி) அவர்களது குடும்பத்தினர்,

அவர்களது ஆதரவாளர்கள் ஆகியோரின் ஏகோபித்த முடிவுகளை மட்டுமே இஜ்மாவாக ஏற்பர். நிபித் தோழர்கள், தாபிசுன்கள், தபஉத் தாபிசுன்கள் என்போரின் ஏகோபித்த முடிவுகளே இஜ்மாவின் அந்தஸ்தில் வைத்து நோக்க மிகப் பொருத்தமானவை என்று ஷாஹ் வலியுல்லாஹ் (றஹ்) அவர்கள் கருதுகிறார்கள். அஸ்ஸுன்னாவையும் ஐமாஅத்தையும் பின்பற்றும் முஜ்தஹித்தகளின் ஏகோபித்த முடிவுகள் இஜ்மாவாகக் கருதத்தக்கன என்று அப்துல்காதிர் ஜீலானி (றஹ்) அவர்கள் கருதுகின்றார்கள். இமாம் கஸ்ஸாலி (றஹ்) முஸ்லிம் உம்மத் சமயத் துறை சார்ந்த விடயங்களில் எடுக்கும் ஏகோபித்த முடிவு இஜ்மா என்கின்றார். அல் ஆமிதி என்பவர் குறித்த ஒரு காலத்தில் வாழும் முஸ்லிம் சமூகப் பிரமுகர்கள் குறித்த ஒரு நிகழ்வு பற்றி எடுக்கும் ஏகோபித்த முடிவே இஜ்மாவாகும் என்று கருதுகின்றார்.

இஜ்மாவின் வரைவிலக்கணம் பற்றி இமாம் ஷாபிஈயின் காலப்பிரிவில் தான் முதன் முதலாகக் கலந்துரையாடப்படுவதைக் காணமுடிகிறது. இஜ்மா பற்றிய சிந்தனை பூரண வளர்ச்சி பெற்றிராத ஒரு காலப்பிரிவில் வாழ்ந்த இமாம் ஷாபிஈ (றஹ்) இஜ்மா பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, முஜ்தஹித்தகளின் ஏகோபித்த முடிவாக அதனைக் கொள்ளாது முஸ்லிம் சமூகத்தின் ஏகோபித்த முடிவாக ஏற்றிருப்பதை அவதானிக்க முடிகிறது. இஜ்மா பற்றிய கோட்பாடு வளர்ச்சியுற்ற காலப்பிரிவில் இஜ்மா என்பது முஜ்தஹித்தகளின் ஏகோபித்த முடிவு என்ற கருத்து ஏற்கப்பட்டிருப்பதை வரலாறு காண்பிக்கின்றது. ஹிஜ்ரி நான்காம் நூற்றாண்டின் இறுதியே பகுதியிலே இஜ்மா பற்றிய பூரணமான ஒரு வரைவிலக்கணம் முன்வைக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானிக்கலாம்.

ஆரம்ப காலத்தில் இஜ்மா என்பது சமூகத்தின் ஏகோபித்த முடிவாகவே ஏற்கப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் இஸ்லாமிய தலைமைத்துவம் அரசியல், சமயம் என்று இரு துறைகளாகப் பிரிந்து வேறுபட்ட போது முஜ்தஹித்தகளின் செல்வாக்கு சமய துறைகளில் முதன்மையடைந்தது. குறிப்பாக தீர்க்கப்படாத, அல்லது முடிவுகள் பெறப்படாத பிரச்சினைகளில் முஜ்தஹித்தகளின் இஜ்மா முதன்மை பெற்றது. இஜ்மா பற்றிய வரைவிலக்கணம், பங்கு கொள்ளும் முஜ்தஹித்தகள், அவர்களின் ஏகோபித்த

முடிவு, பிரச்சினை இடம் பெறும் காலம், பிரச்சினைக்குரிய விடயம் எனும் அம்சங்களை இஜ்மா பற்றிய ஆய்வு உள்ளடக்கியிருப்பதைக் காண முடிகிறது.

ஒரு குறித்த காலத்தில் வாழும் முஜ்தஹித்தகளின் ஏகோபித்த முடிவே இஜ்மா என்று கருதும் போது குறித்த பிரச்சினை இடம் பெறும் காலத்தில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட முஜ்தஹித்தகள் இருப்பது அவசியமாகும். சில அறிஞர்கள் குறைந்த பட்சம் மூன்று முஜ்தஹித்தகள் இருப்பது அவசியம் என்று கருதுவர். மற்றுஞ் சிலர் ஒரு ஹதீஸ் முதலாதிர் என்று கருதுவதற்குத் தேவைப்படும் எண்ணிக்கைக்குச் சமமான தொகை முஜ்தஹித்தகள் இருப்பது அவசியம் என்று கருதுவர். இவ்விரு கருத்துக்களையும் பெரும்பான்மையான முஸ்லிம் அறிஞர்கள் நிராகரிக்கின்றனர். குறித்த காலத்தில் வாழ்கின்ற தகைமை படைத்த முஜ்தஹித்தகள் ஏகோபித்த முடிவு எடுப்பது போதுமானது என்று அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

சமூகத்தில் வாழ்கின்ற முஜ்தஹித்தகளை இனம் காண்பது எவ்வாறு? இனம் கண்டவர்கள் அனைவரையும் ஒன்று சேர்த்து விடலாமா? முஜ்தஹித்தகளின் கருத்துக்களைப் பெறலாமா? அவர்கள் அச்சந்தர்ப்பத்தில் கூறிய கருத்துக்களை பிற்காலத்தில் மாற்றிக் கொள்ளமாட்டார்களா? எனும் கேள்விகள் எழுப்பப்பட்டு ஏகோபித்த முடிவுகளைப் பெறுவதில் உள்ள சிரமங்கள் சுட்டிக்காட்டப்பட்டு இஜ்மாவின் சாத்தியப்பாடு பற்றிய சந்தேகம் எழுப்பப்பட்டுள்ளமையும் நோக்கத்தக்கதாகும்.

ஷாஈஆவுக்குட்பட்ட விடயங்கள் அறிவியல் சார்ந்த அம்சங்கள், சமூகத்தில் நிலவும் மரபுகள் (உர்பு) மொழியியல் முதலாம் அனைத்து அம்சங்களையும் உள்ளடக்கியதாக இஜ்மாவின் பரப்பெல்லை அமையும் என்று உலமாக்கள் கருதுவர். சில உலமாக்கள் ஷாஈஆவுக்குட்பட்ட அம்சங்கள் மட்டுமே அதன் பரப்பெல்லையுள் அமையும் என்பர். மற்றுஞ் சிலர் தீன், ஷாஈஆ எனும் இரண்டிற்கும் உட்படும் அம்சங்கள் இஜ்மாவின் பாற்படும் என்பர். இவ்விரு எல்லையுள் மட்டும் கட்டுப்படுத்தத் தேவையில்லை என்று கருதும்: உலமாக்களும் இருக்கின்றனர். இ.திகாத் சார்ந்த அம்சங்கள் இஜ்மாவின் பாற்படும் எனக் கருதிய போதும்

அல்லாஹ்வின் உள்ளமைத் தன்மை நபித்துவம் முதலானவை இஜ்மா தோன்றுவதற்கு முன்பே உண்மைப்படுத்தப்பட்ட அம்சங்களாகும். ஆதலால் அவை இஜ்மாவின் பாற்படுவதில்லை என்பர். உண்மையில் அல்லாஹ்வின் கலாமும் இறைதூதரின் ஸுன்னாவும் இஜ்மாவின் அங்கீகாரத்துக்கான ஆதாரங்களாகக் கருதப்படுபவை. ஆதலால் அவை இஜ்மாவினால் உண்மைப்படுத்தப்பட முடியாதவை ஆகும். ஷரீஆவின் பாற்படாத நடைமுறைப் பிரச்சினைகளும் இஜ்மாவின் பாற்படுவதில்லை. உ-ம் அல்குலபா உரராசிதூன்கள் காலத்தில் சிரியா எகிப்து பாரசீகம் போன்ற நாடுகட்கு படை எடுப்பதற்கு ஸஹாபாக்கள் எடுத்த முடிவுகளோ அரச திணைக்களங்களை ஏற்படுத்த அவர்கள் எடுத்த முடிவுகளோ இஜ்மாவின் பாற்படுவதில்லை. இவை குறித்த சந்தர்ப்பம் சார்ந்த நடைமுறைப் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க எடுத்த முடிவுகளாகும். இவை இஜ்மாவைப் போல அடுத்து வரும் பரம்பரையைக் கட்டுப்படுத்துவதில்லை. ஷரீஆ சார்ந்த இஜ்மாவின் முடிவுகளில் ஒரு நிலையான தன்மையும், குறித்த காலத்தை மட்டுமன்றிப் பின்வரும் காலங்களிலும் செல்லுபடியாகக் கூடியதாகக் கால வரையறையற்ற தன்மையையும் கொண்டிருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும். இஜ்மா நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்துக்குப் பின்பு மட்டுமே சாத்தியமானதாகிறது. நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் காலத்தில் அவர்களது தனி முடிவு சட்ட அந்தஸ்துடையது என்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்தின் பின் ஸஹாபாக்கள் புதுப் பிரச்சினைகளை எதிர் கொண்ட போது ஒருவரோடு ஒருவர் அது பற்றிக் கலந்துரையாடினர். அவர்களின் கூட்டு மொத்தமான ஏகோபித்த முடிவை சமூகம் ஏற்றுக் கொண்டது. இதே போல தாபிசன்கள், தபஉத்தாபிசன்கள் காலத்திலும் அவர்களின் ஏகோபித்த முடிவை அவர்கள் வாழ்ந்த சமூகம் ஏற்றுக் கொண்டது. அவர்களுக்குப் பின் வந்தோர் தாம் எதிர்நோக்கிய பிரச்சினைகளில் கருத்தொற்றுமைப்படாத போது ஸஹாபாக்கள், தாபிசன்கள், தபஉத் தாபிசன்கள் என்போரது முடிவுகளை ஆராய்ந்தனர். இதனால் இஜ்மா பற்றிய கோட்பாடு வளர்வதற்கான பின்னணி உருவாகியது.

எண்ணக்கருக்களின் இயற்கையான வளர்ச்சியில்தான் இஜ்மாவின் உயிர்நாடி தங்கியுள்ளது. அதாவது, தனி ஒரு முஜ்தஹிதின் இஜ்திஹாத் காரணமாக உருவான ஒரு முடிவு ஒரு குறித்த காலத்தில் வாழ்கின்ற அனைத்து முஜ்தஹித்களாலும் ஏற்கப்படுகின்ற போது இஜ்மா உருவாகிறது. ஷரீஆவின் வளர்ச்சியில் இஜ்மா முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றது. முஸ்லிம் சமூகம் மேற்கொண்ட தொடர்ந்த இஜ்திஹாதின் காரணமாகப் பெற்ற பெறுபெறுகளே பிக்ஹ் சட்டங்களாகும். சட்டங்களின் இயற்கையான வளர்ச்சியையும், அதன் சமூக அந்தஸ்தையும் இஜ்மா குறிப்பதால், சட்டத்துறையில் இருந்து இஜ்மாவை ஒரு போதும் புறக்கணிக்க முடியாத நிலை தோன்றியுள்ளது. எனினும் முதல் மூன்று பரம்பரைக்கும் பின்பு இஜ்திஹாதின் வாயில் மூடப்பட்டு விட்டது என்ற தவறான கருத்து செல்வாக்குப் பெற்றதால் இஜ்மாவின் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது.

அல்குர்ஆனின் சரியான விளக்கவுரையையும், அஸ்ஸுன்னாவின் ரிவாயத்தையும், விளக்கத்தையும், இஜ்திஹாதின் சட்டபூர்வமான பயன்பாட்டையும் இஜ்மா உத்தரவாதப்படுக்கிறது. உண்மையில் அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா என்பவற்றின் போதனைகளில் இருந்து இஜ்திஹாதினடியாக (கியாஸ், உர்பு, மஸாலிஹ் முர்ஸலா என்பன வழியாக) சட்டங்கள் சரியாகப் பெறப்பட்டுள்ளனவா என்பதை இஜ்மாதான் உத்தரவாதப்படுத்த முடியும். கடந்தகால மரபுகளையும், பழமைவாதத்தையும் பேணும் கருவியாக இஜ்மா கருதப்படுகிறது. முஸ்லிம் சமூகம் சரிகண்ட ஒன்று சரியாகவே இருக்க முடியும். அதனை முஸ்லிம் சமூகம் ஏற்க வேண்டும் என்ற கருத்தை இது காட்டுகிறது. அ.தன்றி சமூகத்தின் கல்வி, கலாசார வளர்ச்சி என்பன ஏற்படுத்தும் புதிய சூழலை சட்ட ரீதியாக எதிர்கொள்வதற்கும், சமூகத்தின் புதிய சூழலிலான செயல்பாட்டிற்கும் இஜ்மா ஊக்கமளிப்பதாக இருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

குறித்த ஒரு பிரச்சினையின் போது முஜ்தஹித்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஏகோபித்த முடிவு எடுப்பதற்குப் பின்வரும் நிபந்தனைகள் பூர்த்தியானதாய் இருப்பது அவசியமாகும்.

அ) முஜ்தஹித்கள் பலர் இருத்தல் வேண்டும். ஒரு முஜ்தஹித் மாத்திரம் இருப்பின் இஜ்மா சாத்தியமாகாது.

- ஆ) முஜ்தஹித்களின் ஏகோபித்த முடிவாதல் வேண்டும். பிரதேச, நிற, மொழி, மதஹப் வேறுபாடுகள் கருத்திற் கொள்ளப்படுதல் கூடாது. இவ்வேறுபாடுகளைப் புறக்கணித்து கருத்தொருமித்தல் அவசியமாகும். ஒரு சிறு குழுவினர் கருத்து முரண்பட்டாலும் இஜ்மாவின் அந்தஸ்தை அம்முடிவு அடையாது. சாதாரண மனிதர்களின் கருத்து இங்கு கருத்திற்கொள்ளப்படுவதில்லை. குறித்த புலமை படைத்தோரின் கருத்துக்களே முக்கியத்துவம் பெறும். அபூபக்ர் பாகிலானி இக்கருத்துக்கு முரண்பட்டு சாதாரண மக்களின் முடிவும் ஏற்கப்படுதல் வேண்டும் என்று கருதுகின்றார். எனினும் சட்டத்துறை சார்ந்த பெரும்பான்மையினர் முஜ்தஹித்களின் கருத்துக்களை மட்டுமே ஏற்றல் வேண்டும் என்று கருதுவர்.
- இ) முஜ்தஹித்கள் தம் அங்கீகாரத்தை பேச்சால் அல்லது எழுத்தால் அல்லது செயலால் புலப்படுத்துதல் வேண்டும்.
- ஈ) இப்னுல் ஜரீர் அத்தபரீ, அபூபக்ர் அர்ராஸீ, ஷாஹ் வலியுல்லாஹ் போன்றோர் பெரும்பான்மையினரின் அங்கீகாரம் இஜ்மாவைத் தோற்றுவிக்கும் என்பர்.

இஸ்லாமிய சட்டத்துறை சார்ந்த பிரச்சினைகளில் புகஹாக்களின் இஜ்மாவான முடிவுகளே அங்கீகரிக்கப்படும் என்பர். காரிஜி, ஷியாப் பிரிவுகள் சார்ந்த உலமாக்கள் அல்லது “பித்அத்” வாதிகளான உலமாக்கள் இத்தகைய கலந்துரையாடல்களில் பங்கு கொள்ள அனுமதிக்க முடியுமா? என்ற வினாவும் எழுந்துள்ளது. பித்அத்திற்குப் பகிரங்கமாக அழைப்பு விடுக்கும் சட்டத்துறை அறிஞர்கள் தவிர்ந்த ஏனைய அனைவரையும் அதில் கலந்து கொள்ள இடமளிக்க வேண்டும் என்றே அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். இக்கலந்துரையாடலில் பங்கு கொண்ட ஒருவர், தான் மரணிக்கும் வரையில் தனது கருத்தை மாற்றிக் கொள்ள அவகாசம் உண்டு என்பதே மேற்குறித்த கருத்தை அவர்கள் கொள்வதற்குரிய காரணம் ஆகும். அதன் கருத்து இஜ்மாவான ஒரு முடிவு அதனை உருவாக்கிய பரம்பரையைக் கட்டுப்படுத்தாது என்பதும், அதனை உருவாக்கிய பரம்பரைக்குப் பின்வந்தோரையே கட்டுப்படுத்தும் என்பதுமாகும். இக்கருத்து அங்கீகரிக்கத் தக்கதல்ல. ஏனெனில் முடிவு எடுப்பவர்களைக்

கட்டுப்படுத்தாத தீர்மானம் மற்றவர்களைக் கட்டுப்படுத்த இடமளிப்பது புத்திக்குகந்ததல்ல. இந்நிபந்தனைகளை எல்லாம் பூர்த்தி செய்த நிலையில் பெறப்பட்ட இஜ்மாவான முடிவை அதனை அடுத்து வரும் பரம்பரையின் இஜ்மாவால் ரத்துச் செய்ய முடியாது என்றும், அவற்றைத் திருத்தத்திற்குத்தானும் உட்படுத்த முடியாதென்றும் கருதுவர்.

இஜ்மா சட்டத்தின் மூலாதாரங்களுள் ஒன்று என்று கருதுவதற்கான ஆதாரங்களை அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா, பகுத்தறிவு எனும் மூன்றின் அடிப்படையிலும் இத்துறைசார் அறிஞர்கள் முன்வைத்துள்ளனர்.

இஸ்லாமிய சட்டக்கலை மூலாதாரங்கள் பற்றி எழுதப்பட்ட நூல்களுள் இன்றைய வாசகர்கட்குக் கிடைக்கும் மிகப் பழைய நூல் இமாம் ஷாபியின் “அர்ரிசாலா” என்பதாகும். எனினும் இமாம் ஷாபிஈ இஜ்மாவுக்கான ஆதாரங்களைக் குறிப்பிடும் போது ஹதீஸ் ஆதாரங்களைச் சுட்டிக் காட்டினார்களே அல்லாது அல்குர்ஆனின் ஆதாரங்களை அதில் தரவில்லை என்பர். இக்கலை அக்கால பூரண வளர்ச்சியுற்றிராமையே அதற்கான காரணமாக இருக்க முடியும் என்று கூறுவர். ஹிஜ்ரி 370 இல் மரணித்த அபூபக்ர் அல்ஜஸ்ஸாஸ் என்பவரது நூலில்தான் முதன் முறையாக இஜ்மாவுக்கான ஆதாரமாக அல்குர்ஆன் ஆயத்கள் கையாளப்பட்டுள்ளதைக் காண முடிகிறது. பின்வரும் அல்குர்ஆன் ஆயத்துகளை அவர் இஜ்மாவுக்கான ஆதாரங்களாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“(விசுவாசிகளே!) அவ்வாறே (ஏற்றத்தாழ்வற்ற) நடு நிலையான சமுதாயத்தினராகவும் நாம் உங்களை ஆக்கினோம். ஆகவே, நீங்கள் (மற்ற) மனிதர்களுக்கு (வழிகாட்டக் கூடிய) சாட்சிகளாக இருங்கள். (நம்முடைய) தூதர் உங்களுக்கு (வழிகாட்டக் கூடிய) சாட்சியாக இருப்பர்.” 2:143

“நேரான வழி இன்னதென்று தனக்குத் தெளிவானதன் பின்னரும் எவன் (அல்லாஹ்வுடைய) இத்தூதரை விட்டுப்பிரிந்து விசுவாசிகளின்

வழியல்லாததால் செல்கின்றானோ, அவனை நாம் அவன் செல்லும் (தவறான) வழியிலே செல்ல விட்டு பின்னர்) அவனை நரகத்தில் சேர்த்து விடுவோம். அது செல்லுமிடங்களில் மிகக் கெட்டது.” 4:115

(விசுவாசிகளே!) உங்களில் (மெய்யாகவே மனமொப்பி) யுத்தம் புரிந்தவர்கள் யார் என்பதையும் அல்லாஹ்வையும் அவனுடைய தூதரையும் விசுவாசிகளையும் தவிர (மற்றெவரையும் தங்களுடைய) அந்தரங்க நண்பர்களாக (உங்களில்) எவரும் எடுத்துக் கொள்ள வில்லையென்பதையும் அல்லாஹ் (உங்களைச் சோதித்து) அறியாமல் நீங்கள் விட்டு விடப் படுவீர்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டீர்களா? அல்லாஹ் நீங்கள் செய்யவற்றை நன்கறிந்தவனாகவே இருக்கிறான்.” 9:16

(விசுவாசிகளே!) நன்மையான காரியங்களை(ச் செய்யும்படி மனிதர்களை) ஏவி, பாபமான காரியங்களில் இருந்து (அவர்களை) விலக்கி, மெய்யாகவே அல்லாஹ்வை விசுவாசிக்கின்ற நீங்கள்தாம் மனிதர்களில் தோன்றிய சமுதாயத்தவர்களில் எல்லாம் மிகக் மேன்மையானவர்கள்.” 3:110

ஹிஜ்ரி 505 இல் மரணித்த இமாம் கஸ்ஸாலி (றஹ்) அவர்களும் மேற்குறித்தவற்றிற்கு மேலாக 7:181, 3:102, 42:10, 4:59 முதலாம் குர்ஆன் ஆயத்துகளை ஆதாரமாக சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஹிஜ்ரி 606 இல் மரணித்த பக்ருத்தீன் அர்ராதி என்பவரும் 4:59 ஆம் ஆயத்தை ஆதாரமாகச் சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

“விசுவாசிகளே! நீங்கள் அல்லாஹ்வுக்கு வழிபட்டு நடவுங்கள். அவ்வாறே அவனது தூதருக்கும் உங்களில் நின்றுமுள்ள தலைவருக்கும் வழிபட்டு நடவுங்கள்” 4:59 என்ற இவ்வாயத்தில் “உலுல் அம்ர்”க்கு (உங்களில் நின்றுமுள்ள தலைவருக்கு) வழிபடுங்கள் என்று இறைவன் குறித்துள்ளதால், அவர்கள் தவறு செய்பவர்களாக இருக்க முடியாது. தவறு செய்பவர்களுக்கு வழிப்படுமாறு அல்லாஹ் குறிப்பிட மாட்டான் என்று பக்ருத்தீன் அர்ராஸி சுட்டிக் காட்டுகிறார். “உலுல் அம்ர்” எனும் தொடர் இவ்வாயத்தில் உலமாக்களையே குறிப்பிடுகிறது என்று இப்பாஸ் (றழி) அவர்கள்

கருதுகிறார்கள். மற்றுஞ் சிலர் இப்பதம் ஆட்சியாளர்களையும் தளபதிகளையும் சுட்டுகிறது என்பர். குறித்த துறையில் குறித்த தலைவர்களின் முடிவுக்குக் கட்டுப்பட வேண்டும் என்பது இதன் பொருள் எனலாம். அல்குர்ஆனின் 4:83 ஆம் ஆயத்திலும் “உலுல் அம்ர்” களின் அந்தஸ்து உறுதிப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கதாகும்.

அல்குர்ஆனின் மேலே சுட்டிய 4:115 ஆம் ஆயத்தில் விசுவாசிகளின் வழியல்லாத வழியில் செல்வோர் நரகத்தில் வீழ்வர் என்று எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இங்கு விசுவாசிகளின் வழி என்பது அவர்கள் தெரிவு செய்த வழியையும் அவர்கள் இணக்கம் கண்ட முடிவுகளையும் குறிக்கும் என்பர். மேலே சுட்டிக் காட்டிய ஆயத்துகளை எல்லாம் இஜ்மாவுக்கான மிகத் தெளிவான “நஸ்ஸான” ஆதாரங்கள் என்று குறிப்பிட முடியாவிட்டாலும் இஜ்மாவின் அங்கீகாரத்திற்குப் போதுமானவை என்று இத்துறை அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர்.

இஜ்மாவுக்கான சுன்னாவின் ஆதாரமாகப் பின்வரும் ஹதீஸ்களைச் சுட்டிக் காட்டுவர்:

1. “எனது சமூகம் தவறில் (முலாலத்) ஒன்றிணைய மாட்டாது”
2. எனது உம்மத்தைத் தவறில் ஒன்று சேர்க்காதிருக்குமாறு எல்லாம் வல்ல அல்லாஹ்விடம் பிரார்த்தித்தேன். அவன் அதனை அங்கீகரித்தான்”
3. “சுவர்க்கத்தில் தங்கி உல்லாசமாக வாழ விரும்புவோர் (முஸ்லிம்) சமூகத்தைச் சேர்ந்திருக்கவும். ஷைத்தானால் தனிமனிதர்களையே தொடர முடியுமன்றி அதற்கு மேற்பட்ட குழுவினரில் இருந்து தூரமாகியேயிருப்பான்”
4. “அல்லாஹ்வின் கை சமூகத்துடனே இருக்கிறது”
5. “சமூகத்தை விட்டு ஒரு சாண் தூரம் விலகி நின்றவர் இஸ்லாத்துடனான தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டவராகிறார்.”
6. “ஐமாவை விட்டு நீங்கியவர் ஜாஹிலிய யாவில் மரணித்தவராகிறார்.”

இவை இஜ்மாவுக்கு ஆதாரமான ஹதீஸ்கள் என்பர். அல்ஆமிதி” இமாம் கஸ்ஸாலி என்போர் ஸஹாபாக்களோ, தாபிஈன்களோ இந்த ஹதீஸ்களின் உள்ளடக்கத்தையும் இலக்கையும் எதிர்க்கவில்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டியுள்ளனர். எனினும் இவை முதவாதீர் ஆன ஹதீஸ்கள் அல்ல. ஆஹாத் வகையைச் சேர்ந்தவை என்பதால் இவற்றை இஜ்மாவுக்கான ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாதென்போரும் உளர். இருப்பினும், இந்த ஹதீஸ்களைக் கூட்டு மொத்தமாக நோக்கும் போது அவற்றின் முக்கியத்துவத்தை உதாசீனம் செய்ய முடியாது. சமூகம் ஏகோபித்த நிலையில் தவறை ஒருபோதும் அங்கீகரிக்க மாட்டாது என்ற கருத்து இவற்றின் மூலம் வலியுறுத்தப்படுவது நினைவிற் கொள்ளத்தக்கதாகும். ஸஹாபாக்கள் இஸ்மா பற்றிய கருத்தை எதிர்க்கவில்லை என்பதும் பல ஸஹாபாக்கள் இத்தகைய ஹதீஸ்களை ரிவாயத்துச் செய்திருப்பதும் இவ் விடயத்தில் அவர்கள் கருத் தொற்றுமைப்பட்டிருப்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

“நஸ்ஸான” ஆதாரங்கள் இல்லாத நிலையிலும் சந்தேகங்கள், நிச்சயமற்ற தன்மை என்பன சிந்தனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட பின்பும் முஜ்தஹித்கள் கருத்தொற்றுமைப்படுவது பிழையற்ற ஒன்றில் மட்டுமே சாத்தியமாகும். இந்நிலை பகுத்தறிவின் அடியாக எடுக்கின்ற முடிவு எனலாம். சில நியதிகளினதும் வழிகாட்டல்களினதும் அடிப்படையில்தான் ஒரு முஜ்தஹித் தீர்வு ஒன்றைக் காண முயற்சிக்கின்றார். இவ்வாறாக அவர் தொடர்ந்து எடுத்த பயிற்சியினதும் முயற்சியினதும் விளைவாக, நஸ்ஸான ஆதாரம் கிடைத்திராத நிலையிலும், இஸ்லாமிய சிந்தனை வழியில் ஏற்கனவே சிந்திக்கப் பழகியிருப்பதால் இஸ்லாமிய எல்லைக்கு அற்ற நிலையில் எடுக்கப்படும் இஜ்மாவினடிப்படையிலான முடிவுகள் பகுத்தறிவினடியாக அமையும் எனலாம். பகுத்தறிவை இஜ்மாவுக்கான ஒரு மூலாதாரமாக நிறுவும் முயற்சியை முதன் முதலில் இஸ்லாமிய எல்லைக்கு வெளியே செல்லாது அவரது சிந்தனை செயற்படுவதற்கு இடமுண்டு. இஜ்திஹாத் பெரும்பாலும் நஸ்ஸாக்குக் கொடுக்கப்படும் விளக்கமாக அமைவதுண்டு. ஆதலால் நஸ்ஸான ஆதாரங்கள் அற்ற நிலையில் எடுக்கப்படும் இஜ்மாவினடியிலான முடிவுகள் பகுத்தறிவினடியாகவே அமையும் எனலாம். பகுத்தறிவை இஜ்மாவுக்கான

ஒரு மூலாதாரமாக நிறுவும் முயற்சியை முதன் முதலில் இமாம் ஷாபிஈ மேற்கொண்டார். அதனைத் தொடர்ந்து அஸ்ஸர்கஷி, அல்ஜுவைனி, இமாம் கஸ்ஸாலி போன்றோர் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர். இஸ்லாமியக் கண்ணோக்கில் அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா எனுமிரண்டில் ஒன்றின் ஆதாரத்தினடியாகவே சட்டங்கள் உருவாக்கப்பட முடியும். ஆதலால், ஆரம்ப காலத்தில் இஜ்மாவின அடியாகப் பிறந்த சட்டங்கட்கும் ஏதேனும் ஆதாரங்கள் இருந்திருத்தல் வேண்டும். இஜ்மாவினடியாக உருவான இச்சட்டங்களுக்கான ஆதாரங்கள் எடுத்துக் காட்டப்படாமல் சட்டங்கள் மட்டும் சமூகத்தில் வழக்கில் சந்திருத்தல் வேண்டும். இந்நடைமுறை இத்துறை நூல்களிலும் இடம் பெற்றதால் இஜ்மாவின முடிவுகள் எழுதப்பட்டிருந்த போதும், அதற்கான ஆதாரங்கள் அந்நூல்களிலும் பதியப்படவில்லை. மேலும் ஷாஹ் வலியுல்லாஹ் இதனைப் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகிறார்.

“ஒரு குறித்த சட்டத்தில் சட்ட அறிஞர்கள் கருத்தொற்றுமைப்பட்டதும் அதற்கான ஆதாரங்களை அவர்கள் மறந்து விடுகின்றனர். (அதாவது, ஆதாரங்களுக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்காது, முடிவுகளுக்கு முக்கியத்துவம் அளித்தால் நாளடைவில் ஆதாரங்களை மறந்து விடுகின்றனர்) அ.தன்றி இஜ்மாவின முக்கியத்துவம் காரணமாக அதற்கான ஆதாரத்தைக் கூறுவதற்கான தூண்டுதலும் இல்லாதொழுகிறது. இதுதான் பெரும்பாலான இஜ்மா முடிவுகளின் தன்மையாக இருந்துள்ளது. இதன் காரணமாகவே சட்டத்துறை அறிஞர்கள் இஜ்மாவை இஸ்லாமிய சட்டத்துறையின் மூன்றாவது மூலாதாரமாக அங்கீகரிக்க நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டனர்.”

இஜ்மாவின வழி ஏற்படுத்தப்பட்ட சட்டங்கள் பெற்ற அங்கீகாரத்தை மையமாக வைத்து இஜ்மாவை இரு கூறாக வகைப்படுத்த முடியும்.

1. அல் இஜ்மா அல் ஸரீஹ் - ஏகோபித்த அங்கீகாரம் பெற்ற இஜ்மா
2. அல் இஜ்மா அல் சுஹி - சிலர் மௌனமாக இருக்க, பலரின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்ற இஜ்மா

இஜ்மா சுஹியை ஒரு மூலாதாரமாகக் கொள்ள முடியுமா என்பதிலும்,

அது மக்களைக் கட்டுப்படுத்துமா? என்பதிலும் சட்ட அறிஞர்களிடையே கருத்து முரண்பாடுண்டு. இஜ்மா சுகூதி இஜ்மாவின் அந்தஸ்தை அடையவில்லை என்றும், அது முஜ்தஹித்கள் சிலரின் முடிவு மட்டுமே என்றும் இமாம் ஷாபிஈ கருதுகின்றார். அமைதியாக இருக்கும் முஜ்தஹித்கள் ஏனைய முஜ்தஹித்களின் கருத்தை அறிந்த பின் சிந்திக்கவும் அதனைப் பிரகடனப்படுத்தவும் போதிய கால அவகாசத்தைப் பெற்ற பின்னும் அமைதியாகவே இருப்பர் எனில் அதனை இஜ்மாவாக ஏற்கலாம் என ஹனபி மதஹப் அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். ழாஹிரிக் கோட்பாட்டாளர்கள் இஜ்மா சுகூதியை நிராகரிக்கின்றனர். ஷாபிஈ மதஹபைச் சேர்ந்த இமாம் அல்கஸ்ஸாலி, அல்ஜுவைனி, அல்ஆமிதி போன்றோர் சில நிபந்தனைகளுடன் அதனை அங்கீகரிக்கலாம் என்கின்றனர்.

தற்காலப் பிரச்சினைகளுக்கு அல்இஜ்மா அஸ் ஸாஹிஹின் அடிப்படையில் முடிவு பெறுவது சாத்தியமாகாது என்று பல விமர்சகர்கள் கருதுகின்றனர். சமூக மாற்றங்களின் விளைவாக ஏற்படும் புதிய பிரச்சினைகளுக்கு துரித முடிவுகளைப் பெறுவதற்கு இஜ்மா உதவுவதில்லை என்பர். கி.பி. 1762 இல் மரணித்த ஷாஹ்வலியுல்லாஹ் அவர்களின் ஏகோபித்த முடிவு சாத்தியமாகாது என்கின்றார்.

“எனது சமூகம் ஒரு பொழுதும் தவறில் ஒன்றிணையாது” என்ற ஹதீஸை இஜ்மாவுக்கு ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது” என்றும் அவர் குறிப்பிடுகின்றார். “எனது சமூகத்தில் ஒரு குழுவினர் தொடர்ந்து நேர்வழியில் இருப்பர்” என்ற ஹதீஸின் அடிப்படையிலேயே இஜ்மாவைப் புரிந்து கொள்தல் வேண்டும் என்று அவர் கருதுகின்றார். அதாவது ஏகோபித்த முடிவு என்பதற்குப் பதிலாக முஜ்தஹித்கள் ஒரு குழுவினரின் முடிவு என்ற நிலையில் இஜ்மாவைப் புரிந்து கொள்தல் வேண்டும் எனக் கருதுகிறார். சமூக உறுப்பினர்கள் அனைவரதும் ஏகோபித்த முடிவு என்பதை, அது சாத்தியமற்றது என்பதால் ஏற்க மறுக்கிறார். ஏகோபித்த முடிவு என்பது கடந்த காலங்களில் சாத்தியமாகவும் இல்லை. எதிர்காலத்தில் சாத்தியமாகக் கூடியதாகவும் இல்லை என்றும், இஜ்மா என்பது குறித்த சில பிரதேசங்களில் வாழும் அறிஞர்களினதும், அதிகார வர்க்கத்தினரதும் ஏகோபித்த முடிவாகும் என்றும் அவர் கருதுகின்றார்.

இந்த எல்லையுள் தான் இஜ்மா சாத்தியமானது என்றும், இந்தக் கண்ணோக்கில் தான் மக்கா, மதீனா நகர்களில் இடம்பெற்ற இஜ்மா சாத்தியமாயிற்று என்றும் குறிப்பிடுகின்றார்.

யாப்புகளை உடைய அரசில் இஜ்மாவின் சாத்தியக்கூறு பற்றி அல்லாமா இக்பால் கவனம் செலுத்தியுள்ளார். இஜ்மா என்பது ஏகோபித்த முடிவு என்பதற்குப் பதிலாக கருத்து வேற்றுமை இல்லாதிருத்தல், அல்லது பெரும்பான்மையினரின் அங்கீகாரம் என்ற கண்ணோக்கில்தான் நடைமுறைச் சாத்தியமானது என்று அல் அஸ்ஹரின் முஹம்மத் ஷல்தாத் என்பவர் கருதுகின்றார். தனது இக்கருத்துக்கு ஆதாரமாக 2:286 ஆம் ஆயத்தை சுட்டிக் காட்டுகிறார்.

இன்று இஜ்மா பற்றிய கோட்பாட்டுக்கும் நடைமுறைச் சாத்தியத்திற்கும் இடையே நீண்ட இடைவெளி உருவாகியுள்ளதால், அவ்விடைவெளியைக் குறைத்து அதனைச் சாத்தியமாக்குவது பற்றித்தான் தற்கால சிந்தனையாளர்கள் கருத்துச் செலுத்தியுள்ளனரேயல்லாது இஜ்மாவைப் புறக்கணிப்பதினால் அல்ல என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

இஸ்லாமிய சட்டக்கலை வளர்ச்சியில் இஜ்மா முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. அல்குர்ஆன் பூரணப்படுத்தப்பட்டு வஹி அருளப்படுவதும் நின்று விட்டதுடன் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்துடன் சுன்னாவும் முழுமை பெற்றது. அதன் பின் ஏற்பட்ட இஸ்லாமியக் குடியரசின் அரசியல் வியாபகம், அந்நிய கலாசாரத்துடனான தொடர்பு என்பன ஏற்படுத்திய புதிய சமூக சூழலில் உருவாகிய பிரச்சினைகளுக்கு வழிகாட்ட வேறு வழிமுறைகள் அவசியமாயின. அவ்வகையில் அறிமுகமாகிய இரண்டாந்தர மூலாதாரங்களில் காலத்தால் முந்தியது “இஜ்மா” எனலாம். நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்துடன் ஏற்பட்ட அடுத்த “கலீபா” தெரிவு இஜ்மாவின் வழியாகவே அங்கீகாரம் பெற்றமை நோக்கத்தக்கதாகும். கலீபாவாக யார் நியமிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் ஆரம்பத்தில் கருத்து வேற்றுமை இருந்த போதும் அபூபகர் (றழி) அவர்களை கலீபாவாக நியமிப்பதில் அனைவரும் கருத்தொற்றுமைப்பட்டு ஏகோபித்த முடிவு எடுத்தார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

3.III கியாஸ் (ஒப்பு நோக்கல்)

இஸ்லாமிய சமூகம் நெறிபிறழாது வாழ இஸ்லாமியக் கோட்பாடுகளும், ஷரீஆவின் வழிநடாத்தலும் பெரிதும் துணை புரிகின்றன. மனித வாழ்வின் அனைத்துத் துறைகளையும் ஷரீஆ உள்ளடக்கியுள்ளது. அதாவது, மனித நடத்தைகள் அனைத்தையும் அளவியதாக ஷரீஆவின் பரப்பு வளர்ந்துள்ளது. அத்துடன் மனித நலனை மேம்படுத்துவதையே ஷரீஆ தன் இலட்சியமாகவும் கொண்டுள்ளது. ஆதலால் ஒரு முஸ்லிமின் ஆன்மீகம், உலகியல் சார்ந்த அனைத்து நடவடிக்கைகளும் ஷரீஆவுக்கு இயைபானதாக இருக்க வேண்டும். ஷரீஆ விதிகள். அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா எனும் பிரதான மூலாதாரங்கள் இரண்டினதும் போதனைகளை மட்டுமே அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளன.

முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் மரணம் வரை இவ்விரு மூலாதாரங்கள் மட்டுமே ஈமான், இபாதத், முஆமலாத் முதலானவற்றிற்கு அடித்தளமாக இருந்தன. முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களின் மரணத்துடன் வஹி வருதல் நின்று விட்டதுடன் நபிகளார் (ஸல்) அவர்களின் முன்மாதிரி நடத்தைகளை இனியும் பெறும் வாய்ப்பு முற்றுப் பெற்றுவிட்டது. ஆயின், அதன் பின் ஏற்பட்ட இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யத்தின் வியாபகமும், பல கலாசாரங்களின் சந்திப்பும், சமூக வளர்ச்சியும், தீர்வுகளைக் கண்டேயாக வேண்டிய பல புதுப் பிரச்சினைகளைத் தோற்றுவித்தன. எக்காலத்திற்கும் பொருத்தமான ஒரு சர்வதேச சமயம் என்ற நிலைபாட்டில் இப்புதிய பிரச்சினைகளிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்க இஸ்லாத்துக்கு முடியாது. புதுப் பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டு பொருந்தும், தீர்ப்புகளை வழங்குவதிலேயே இஸ்லாத்தினதும் முஸ்லிம் சமூகத்தினதும் உயிரோட்டம் தங்கியிருந்தது. ஆதலால், உமர் (றழி) அவர்கள் காலத்திலிருந்து புதுப் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்வதில் முஸ்லிம் அறிஞர்கள் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். குர்ஆனிலும் சுன்னாவிலும் புதுப் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வைக் காண முடியாத போது இஜ்திஹாதைத் துணை கொண்டனர். தமது பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி, குர்ஆனினதும், ஸுன்னாவினதும் போதனைகளுக்கு இணக்கமாகச் செல்லக்கூடிய, அல்லது அவற்றின் கருத்திற்கு மிகக் கிட்டிய ஒரு முடிவைப் பெற்றுக்கொள்ள

முயற்சித்தனர். தமது சிந்தனையைப் பயன்படுத்தித் தீர்வு காண முயற்சித்த இச்செயற்பாடு ஆரம்ப காலத்தில் “அர்.யு” என்று அழைக்கப்பட்டது. வஹி மூலம் வழங்கப்பட்ட போதனைகளுக்கு, தம் பகுத்தறிவு மூலம் மனிதன் விளக்கம் காண எடுத்த முயற்சியே “அர்.யு” எனப்பட்டது. பகுத்தறிவைப் பயன்படுத்தி விளக்கம் காண்பது பயனுள்ளதாக இருந்த போதும் எல்லை மீறிச் செல்லும் அபாயம் அதில் இருந்தது. ஆதலால் அவ்வபாயத்தை மட்டுப்படுத்தி, நெறிப்படுத்த முயற்சித்ததன் விளைவாக “அர்.யு” கியாஸாகப் பரிணமித்து வளர்ச்சி கண்டது.

கியாஸ் எனும் பதத்திற்கு அளத்தல், ஒப்பு நோக்குதல் எனும் இரு பொருள்கள் உண்டு ஆயினும் ஷரீஆத் துறையைப் பொருத்தவரை, குறித்த ஒரு பிரச்சினையில் தீர்வு காண (“நஸ்ஸான”) தெளிவான ஆதாரமுடைய விதிகள் இல்லாதவிடத்து, அதைப் போன்ற ஒரு பிரச்சினையில் ஆதாரமுடைய சட்ட விதியை முன்னையதற்குப் பொருந்துவதாக்குவதை இப்பதம் குறித்து நிற்கின்றது. அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா, இஜ்மா ஆகிய மூன்று ஆதாரங்களில் ஒன்றிலேனும் தேவைப்படும் ஆதாரமில்லாதவிடத்து மட்டும்தான் இந்நடைமுறை பின்பற்றப்படுதல் வேண்டும் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அதே வேளை, கியாஸ் என்பது முன்னைய சட்ட விதியின் விளக்கவுரையன்று. குறித்த பிரச்சினைக்கான தீர்வைத் தரும் “நஸ்ஸான” ஆதாரத்தில் உள்ள மொழிப்பிரயோகத்தில் இருந்து புதிய பிரச்சினைகளுக்கான முடிவுகளைப் பெற முடியாத நிலையில், குறித்த இரு பிரச்சினைகளிலும் இனங்காணக் கூடிய ஒரு பொதுத் தன்மையை மையமாக வைத்தே இத்தீர்வு பெறப்படுகின்றது. உ-ம் தெளிவான ஆதாரத்தினடிப்படையில் தடை செய்யப்பட்டுள்ள (கம்று) மதுவில் போதைப் பண்புண்டு. கசிப்பு, ஹெரோயின் என்பன குர்ஆனிலோ, சுன்னாவிலோ பெயர் குறிப்பிடப்பட்டு தடைசெய்யப்படவில்லை. ஆயினும், போதைப் பொருள்முள்ள “கம்று” உடன் அதனை ஒப்பு நோக்கி, இஸ்லாமிய சட்ட அறிஞர்கள் அதனை (தடை) ஹராமாக்கியுள்ளனர். இவ்வகையில் நோக்கும் போது, புதிய பிரச்சினையொன்றைத் தீர்ப்பதற்குரிய ஒரு வழிமுறையாகக் கியாஸ் இருப்பதைக் காண முடியும். மற்றொரு வகையில் நோக்கும் போது, இருக்கும் சட்டவிதியை மேலும் விரிவுபடுத்துவதாக அது இருப்பதைக் காண முடிகிறது.

கியாஸ் இவ்வாறான ஓர் ஆக்கப்பணியாக இருந்த போதும், அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா எனும் இரண்டினதும் உயிரோட்டத்தில் இருந்தே அது உருவாவதால், கியாஸை ஒரு தனி மூலாதாரமாகக் கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லையென்று சிலர் கருதுவர். இதனை ஒரு வழிகாட்டியாகக் (தலீல் ஆக) கருதலாம் என்பர். வஹியின் வளர்ச்சியில், வஹிக்கும் பகுத்தறிவுக் குமிடையில் உள்ள தொடர்பை உறுதிப்படுத்துவதே கியாஸின் பணியாக இருப்பதால், இதனையொரு “தலீல்” என்றழைப்பதே பொருத்தமென்பர்.

கியாஸை இலகுவாகப் புரிந்து கொள்வதற்காகப் பின்வருமாறு அதனை வகைப்படுத்தி நோக்குவது பயன்தரும்.

அஸ்ல்,	பர்உ,	இல்லத்,	ஹூகும்,
கம்று,	-----	போதை	தடை
-----	ஹெரோயின்,	போதை	தடை

அஸ்ல்: சட்ட மூலாதாரங்களில் வந்துள்ள சட்ட விதியைக் கொண்டுள்ள பிரச்சினை

பர்உ: சட்ட மூலாதாரங்களில் பேசப்படாததும், ஒரு தீர்ப்பை அவாவி இருப்பதுமான புதிய பிரச்சினை. உ-ம் ஹெரோயின்

இல்லத்: அஸ்லிலும் பர்இலும் இருக்கும் (இல்லத்) பொதுப் பண்பைக் குறிக்கும். அஸ்ல் தடை செய்யப்பட்டதற்கான காரணியைச் சுட்டும் அதே பண்பு பர்இலும் இருப்பின், அஸ்லிலும் பர்இலும் இருக்கும் பொதுப் பண்பாக அக்காரணியைக் கருதுவர். உ-ம் ஹம்றிலும் போதையுண்டு, ஹெரோயினிலும் போதையுண்டு.

ஹூகும்: குறித்த அப்பண்புடைய பொருளின் ஆகும், அல்லது ஆகாத தன்மையை எடுத்துக் காட்டும் சட்ட விதியைக் குறிக்கும். உ+ம் ஹம்ரு தடை, ஹெரோயின் தடை

அஸ்ல்: அல்குர்ஆனிலோ, அஸ்ஸுன்னாவிலோ வருகின்ற சட்ட விதியை இது குறிக்கும். மது தடைசெய்யப்பட்டுள்ள குர்ஆனின் சட்டத்தை இதற்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். இஜ்மாவின் வழி வந்த சட்டத்தை “அஸ்ல்” ஆகக் கொள்ள முடியுமா என்பதில் கருத்து வேற்றுமை உண்டு. பெரும்பாலான அறிஞர்கள் அதனை “அஸ்ல்” ஆகக் கொள்ள முடியும் என்பர். உ-ம் பருவ வயதை அடையாதோரின் சொத்தைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை இஜ்மா வலியுறுத்துகிறது. இஜ்மாவின் வழி பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட இவ்விதியுடன் ஒப்பு நோக்கி பருவ வயதை அடையாதோரை விவாகம் செய்து கொடுப்பதற்கு வலி (விலாயா அல்இஜ்மார்) அவசியம் என்ற விதி பெறப்பட்டுள்ளது. கியாஸின் அடியாக்கப்பெற்ற ஒரு விதியை மற்றொரு பிரச்சினையில் முடிவைப் பெற அஸ்ல் ஆகக் கொள்ள முடியாதென்பர். மாலிகி மத்ஹபைச் சேர்ந்த இப்னு ருஷத் என்பவரும், ஹம்பலி மத்ஹபைச் சேர்ந்த உலமாக்கள் சிலரும் கியாஸ் முடிவை மற்றொரு கியாஸ் தீர்ப்புக்கான “அஸ்ல்” ஆகக் கொள்ள முடியுமென்பர்.

பர்உ: தீர்வு காண வேண்டிய புதிய பிரச்சினை “பர்உ” என்றழைக்கப்படுகிறது. அஸ்லில் இருக்கும் “இல்லத்” பொதுப் பண்பு பர்உவிலும் வித்தியாசப்படாது இருப்பது அவசியமாகும். அல்குர்ஆனில் அனாதைப் பிள்ளைகளின் சொத்துப் பரிபாலனம் பற்றிய 4:6 ஆம் ஆயத்தை “அஸ்ல்” ஆகக் கொண்டு வயது வந்த அறிவுடைய ஒரு பெண் தனது விவாகத்தைத் தானே தீர்மானித்துக் கொள்ளலாம் என்று ஹனபி மத்ஹப் அறிஞர்களில் சிலர் கூறுவர். இவ்வாயத்தில் வழங்கப்பட்ட அனுமதியை விவாவகம் ஒன்றுடன் ஒப்பு நோக்க முடியாதென்று சிலர் கருதுவர். விவாகம் என்பது சொத்துப் பரிபாலனத்துக்கு ஒப்பிட முடியாதது. சொத்துப் பரிபாலனம் தனியொருவர் சார்ந்திருக்க, விவாகம் என்பது குடும்பத்தைச் சார்ந்ததாகவும், பெற்றோர் அல்லது பாதுகாவலரின் சமூக அந்தஸ்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும் இருப்பதால் இவ்வொப்பு நோக்குதல் பொருந்தாது என்று கூறுவர்.

கில்லத்: கியாஸ் வழிமுறையில் தீர்ப்பு வழங்குவதற்குரிய அம்சங்களில் மிக முக்கியமானது இல்லத் ஆகும். இல்லத் என்பது குறித்த சட்டத்திற்குரிய காரணியைக் குறிக்கின்றது. சட்டவியலாளர்களில் சிலர் இதனை “ஸபப்” என்று கூறுவர், இல்லத் குர்ஆன், சுன்னா என்பவற்றின் அடியாக அமைந்த சட்டத்தில் நிரந்தரமாகவும், புலப்படக் கூடியதாகவும், சட்ட விதியுடன் தொடர்புடையதாகவும் இருப்பது அவசியமாகும். “இல்லத்” என்பது பின்வரும் நிபந்தனை கட்டு உட்பட்டிருத்தல் வேண்டும் என்றும் முஜ்தஹித்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

- 1.) இல்லத் சட்ட விதியின் நிரந்தரப்பண்பாக நிலையானதாக இருத்தல் வேண்டும். காலம், நேரம், இடம், தனி மனிதர்கள் எனும் காரணிகளின் தாக்கத்தால் இப்பண்பு மாறாததாக இருத்தல் வேண்டும். மாலிக் மத்ஹபினர்களும், ஹன்பலி மத்ஹபினரும் “இல்லத்” நிலையானதாக இருக்க வேண்டும் என்ற நிபந்தனையை நிராகரித்து, சட்ட விதிக்கும் இல்லத்துக்கும் இடையே நியாயமான தொடர்பு இருப்பது மட்டும் போதுமென்பர்.
2. இல்லத் கண்களுக்குப் புலப்படக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும். உ-ம் குழந்தையின் தந்தை யார் என்பதனை அறிவதில், பெற்றார் என்று அறியப்பட்டிருப்பவர்கள் கண்களுக்குப் புலப்படக் கூடியவர்களாக, இருப்பது போதுமானது. ஆயினும் குறித்த குழந்தை, குறித்த அந்தத் தந்தைக்குத்தான் பிறந்ததா? என்பதை ஆராய வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இதே போல பருவமடைதல் என்பது, புத்தி வளர்ச்சியைக் குறிக்காது. வயதின் அடிப்படையில் கணிக்கப்படுவதையே சுட்டி நிற்கின்றது. வயதினடிப்படையில் கணிப்பது புலப்படக் கூடியதாகும்.
3. குறித்த இல்லத், குறித்த சட்ட விதி நிர்ணயிக்கப்படுவதற்கான உண்மைக் காரணியாக இருத்தல் வேண்டும். மது தடுக்கப்படுவதற்கான உண்மைக் காரணி அதன் போதைப் பண்பாகும். மது திரவமென்பதற்காகவோ, குறித்த ஒரு நிறம் உடையதாலோ தடுக்கப்படவில்லை. போதையெனும் ஒரு பண்பின் காரணமாகவே தடுக்கப்பட்டுள்ளது நோக்கத்தக்கது.

4. குறித்த “இல்லத்” குறித்தொரு விதிக்காக என்றிராது, மற்றொன்றுக்கும் அமுலாக்கக் கூடியதாக இருத்தல் அவசியம். உ-ம் பிரயாணிகள் ரமழானில் நோன்பு நோற்காதிருக்கலாம். இங்கு நோன்பை நோற்கா திருப்பதற்கான அனுமதி கிடைப்பதற்கு பிரயாணமே “இல்லத்” ஆகியது. தொழுகை போன்ற மற்றொரு இபாதத்துக்கு பிரயாணத்தை இல்லத் தாகக் காட்டி சட்டங்களைப் பெற முடியாது. இங்கு இவ்வில்லத் நோன்புக்கு மட்டுமே பொருந்துவதாக இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது. அல்குர்ஆனிலும் அஸ்ஸுன்னாவிலும் வரும் சில விதிகள் அவற்றிற்கான “இல்லத்தைச்” சுட்டிக் காட்டுவனவாக இருக்கின்றன.

மூலாதாரங்கள் தரும் சில விதிகள் “இல்லத்”தைத் தெளிவாகச் சுட்டிக் காட்டுவதில்லை. இவற்றின் இல்லத்தை அறிய இஜ்திஹாதைப் பயன்படுத்துவது அவசியமாகின்றது. உ-ம் ரமழானின் பகற்பொழுதில் ஒருவன் தன்னுடைய மனைவியுடன் உடலுறவு கொண்டு நோன்பை முறித்து விட்டால், அதற்குக் “கப்பாரா”வாக ஓர் அடிமையை விடுதலை செய்ய வேண்டும். அல்லது 60 தினங்கள் தொடர்ந்து நோன்பு நோற்க வேண்டும். அல்லது 60 ஏழைகளுக்கு உணவளிக்க வேண்டும் என்பது குர்ஆனில் வந்துள்ளது. இங்கு கப்பாரா” நியமிக்கப்படுவதற்கான காரணம் நோன்பை முறித்தமையா? அல்லது மனைவியுடன் உடலுறவு கொண்டமையா என்பது தெளிவாகக் குறிப்பிடப்படவில்லை.

ஹுகும்: அல்குர்ஆன், அஸ்ஸுன்னா, இஜ்மா எனும் மூன்று மூலாதாரங்களின் அடியாக பெற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஏவல், விலக்கல் பற்றிய சட்டங்கள் ஹுகும்கள் என்றழைக்கப்படும். இவ்வாறான சட்ட விதிகளை புதிய பிரச்சினைகளுக்குப் பொருந்துவதாக்குவதே கியாஸின் பணியாகும். எனினும், இந்த சட்ட விதிகள் பின்வரும் நிபந்தனைகளுக்கு உட்படுதல் வேண்டும்.

1. சட்ட விதிகள் நடைமுறையில் உள்ளதாதல் வேண்டும். குறித்த மூன்று மூலாதாரங்களில் ஒன்றன் அடியாகப் பெற்றுக் கொண்ட சட்ட விதியாதலும் வேண்டும்.

2. நஸ்ஹு செய்யப்பட்ட சட்ட விதியாதல் கூடாது.
 3. சட்ட விதிகளுக்கான காரணத்தை (இல்லத்தை) பகுத்தறிவைக் கொண்டு அறியக் கூடியதாக இருத்தல் வேண்டும்.
உ-ம்: பிறர் சொத்தை வஞ்சித்தல், சூது, மது என்பன கூடாது என்பதற்கான காரணத்தைப் பகுத்தறிவைக் கொண்டு அறிய முடியும். ஆயினும், கடமையான தொழுகைகளுக்கான ரக்அத்துக்களின் எண்ணிக்கை, ஸக்காத்தின் நிஸாப் அளவின் நிர்ணயம் என்பவற்றிற்கான காரணத்தைப் பகுத்தறிவு ரீதியாக அறிய முடியாது. ஆதலால் இப்பின்னைய சட்ட விதிகளை கியாஸிற்கு அடிப்படையாகக் கொள்ள முடியாது. பகுத்தறிவின் அடிப்படையிலான சட்ட விதிகளை மட்டுமே இதற்கென உபயோகிக்க முடியும். முக்கிய மூன்று மூலாதாரங்களின் வழி பெற்ற “நஸ்ஸான” இபாதத் தவிர்ந்த அனைத்து சட்ட விதிகளும் பகுத்தறிவு ரீதியானவை என்றும், அதற்கான “இல்லத்தை” இனங்காண முடியும் என்றும் இமாம் அபு ஹனீபா (றஹ்) அவர்கள் கருதுகிறார்கள்.
 4. குறித்த சில நபர்களுக்கு என்று அமைந்த சட்ட விதிகளாக இருத்தல் கூடாது.
உ-ம்
1. ஒரே நேரத்தில் நான்கு பெண்களை விடக் கூடியவர்களை மனைவியாக வைத்திருக்கும் அனுமதி முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு மாத்திரமே உண்டு.
2. தொழுகைகளைச் சுருக்கித் தொழும் உரிமை பிரயாணிகளுக்கு மட்டுமே உண்டு.
3. ஒருவர் வழங்கும் சாட்சியத்தைக் கொண்டு தீர்ப்பு வழங்கும் உரித்து முஹம்மத் (ஸல்) அவர்களுக்கு மட்டுமே உண்டு. இவ்வகையான சட்ட விதிகளின் அடியாக கியாஸ் வழிச் சட்டங்களைப் பெற முடியாது.
- பர்உவில் தென்படுகின்ற இல்லத்தின் பெறுமானத்தை மையமாக வைத்து, கியாஸை பின்வருமாறு மூலகையாக வகைப்படுத்தலாம்.

1. பர்உவில் தென்படுகின்ற இல்லத் அஸ்லின் இல்லத்தை விட பெறுமானத்தில் கூடியதாக இருக்கும் கியாஸ். “கியாஸ் அல் அவ்லா”

என்றழைக்கப்படுகின்றது. உ-ம் அல்குர்ஆனின் 17:23 ஆயத்தில் பெற்றோருக்கு “சீ” என்று கூறாதீர்கள் என்று வந்துள்ளது. வார்த்தையால் இவ்வாறு அவதூறு சொல்வதை விட சாட்டையால் அடித்தல் கடுமையானது.

2. அஸ்லிலும் பர்உவிலும் இருக்கும் இல்லத் சமமான பெறுமானம் உடையதாய் இருக்கும் கியாஸ். இவ்வகை, “கியாஸ் அல் முஸாவி” என்றழைக்கப்படுகின்றது. உதாரணம், நாய் நக்கிய பாத்திரத்தை ஏழு முறை கழுவுமாறு ஹதீஸ் அறிவுறுத்துகிறது. பன்றி நக்கினாலும் அவ்வாறு ஏழு முறை கழுவ வேண்டும் என்பது கியாஸின் அடியாக பெறும் விதியாகும். அஸ்லிலும் பர்உவிலும் இல்லத் இங்கு ஒரே பெறுமானம் உடையதாக இருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

3. “அஸ்லை” விடவும் “பர்உவில்” உள்ள இல்லத்தின் பெறுமானம் தரம் குறைந்ததாக இருக்கும் கியாஸ் இவ்வகை, “கியாஸ் அல் அத்னா” என்றழைக்கப்படுகின்றது. உ-ம் வட்டி பற்றிய விதிகள், தானியங்களை மாற்றிக் கொள்ளும் போது அவை அளவில் சமனாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகின்றன. தானியத்தை அப்பிள் போன்ற பழ வகையுடன் மாற்றும் போது அவை அளவில் சமமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது கியாஸின் அடிப்படையில் பெறும் விதியாகும். இங்கு தானியம் அத்தியவசிய உணவுப் பொருளாக அமைய, அப்பிள் அவ்வாறில்லாதிருப்பதால், இல்லத் அஸ்லை விட பெறுமானம் குறைந்ததாக இருப்பது நோக்கத்தக்கதாகும்.

கியாஸை ஹனபி மதஹப் அறிஞர்கள் “கியாஸ் அல் ஜலி” என்றும், “கியாஸ் அல் கஃபி” என்றும் இரு வகையாக வகைப்படுத்தி நோக்குவர். கியாஸ் வழிமுறையில் பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்கான அனுமதியை குர்ஆன் மிகத் தெளிவாகக் குறிப்பிடாவிட்டாலும், நான்கு மதஹப்புகளையும் சேர்ந்த அறிஞர்கள் கியாஸை அங்கீகரித்து அதற்கான ஆதாரங்களாக பின்வரும் குர்ஆன் ஆயத்துக்களைக் காண்பித்துள்ளனர்” 4:59, 4:105, 2:79, 59:7, 5:6, 79:26, 3:13.

சுன்னா இஜ்திஹாதைத் தெளிவாக அங்கீகரித்திருப்பதை அவதானிக்கலாம். முஆத் பின் ஜபல் (றழி) அவர்களை யமனுக்கு நீதிபதியாக அனுப்புகின்ற

போது, ஏதேனும் பிரச்சினைகள் முன்வைக்கப்பட்டால், அதனை எப்படித் தீர்ப்பீர்கள்? என்று முஹம்மது (ஸல்) அவர்கள் கேட்ட போது, அல்லாஹ்வின் வேத நூலிலோ, ஸுன்னாவிலோ அதற்கான வழிகாட்டல் இல்லாதவிடத்து, தனது இஜ்திஹாதை உபயோகித்து தீர்ப்பு வழங்குவதாகக் கூறினார்கள். அவரது அந்தப் பதிலைக் கொண்டு நபிகளார் (ஸல்) அவர்கள் திருப்தியடைந்தார்கள்.

கத்அமிய்யா எனும் பெண் தனது தந்தை ஹஜ்ஜை நிறைவேற்றாது இறந்து விட்டதாகவும், அதனை தான் நிறைவேற்றினால் அது அங்கீகரிக்கப்படுமா? என்று நபிகளாரிடம் கேட்ட போது, உங்களது தந்தை விட்டுச் சென்ற கடனை நீங்கள் செலுத்தினால் கடன் நிறைவேறுமா? என்று நபிகளார் (ஸல்) திருப்பிக் கேட்டார்கள். ஆம் என்று பதிலுரைத்த போது அல்லாஹ்விற்குச் செலுத்த வேண்டிய கடனும் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று அவர்கள் பதிலுரைத்தார்கள். ஸஹாபாக்களும் கியாஸ் வழிமுறையை அங்கீகரித்துச் செயற்பட்ட பல சந்தர்ப்பங்களை வரலாற்றில் காண முடியும்.

புகஹாக்கள், சட்டத்துறை, சமயவியல், மொழியியல், பகுத்தறிவு ரீதியானதும் மரபு ரீதியானதுமான விடயங்கள் என்பனவற்றில் மட்டுமன்றி, தண்டனைகளிலும் கியாஸ் செல்லுபடியாகக் கூடியது என்று கருதுவர். எனினும், ழாஹிரிக் கோட்பாட்டாளர்களும் மு.தஸிலாக்களில், இப்ராஹிம் அந்நதாம் என்பவரும் கியாஸை ஒரு மூலாதாரமாக அங்கீகரிப்பதில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். குர்ஆனும் சுன்னாவும் தேவையான சட்ட விளக்கங்களைத் தந்திருக்கின்ற போது, கியாஸ் மேலதிகமான ஒன்று என்பதால் அதனை மூலாதாரமாகக் கொள்ளத் தேவையில்லை என்று அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

இந்நூலில் தமிழில் கையாளப்பட்டுள்ள அறபுப் பதங்களின் அறபு எழுத்து வடிவம்

Page	Arabic
09	أَمْتَوَاتِر
-	سَبْعَةُ أَحْرَف
-	قِرَاءَةٌ
-	أَحْرُوفُ الْمُقْطَعَاتِ
13	الْهَجْرَةُ
-	الْمَدَنِي
-	الْمَكِّي
14	يَأْيِهَا النَّاسُ
-	مِبَاحَثٌ فِي عَوْمِ الْقُرْنِ
-	يَأْيِهَا الَّذِينَ آمَنُوا
15	الرِّسَالَةُ
-	الْتَوْحِيدُ
-	كَلَامًا
16	الْمُتَشَابِهَاتِ
-	الْمَجْمَلِ
17	أَسْبَابُ الْانزُولِ
19	الْإِعْجَازِ
21	عَقْدَةُ
-	كَاتِبُ نُوحِي
26	الْكِتَابِ
28	تَابُوتِ
29	الْمُصْحَفِ

30	الإعراب
-	أجزاء
-	أقسام
-	أم القرآن
-	ألفاظ
-	الركوع
32	الحزب
-	الآية
-	الفسر
-	التفسير
-	العلم
-	أول
33	التأويل
-	الأحكام
-	النسخ
34	النسب
35	الترمذي
-	وفاكجة و أبا
-	أبا
-	الفاضل
36	المبنيات
37	الخاص
-	العام

37	المقيد
-	المطلق
38	الكوش
-	الظن
-	المتشابه في القرآن
39	التفسير النبوي
41	جمع القرآن و تأويله
44	أهل الرأي
45	جامع البيان عن تأويل القرآن
47	التفسير بالماثور
-	تفسير ابن عطية
-	أندر المأثور في التفسير بالماثور
-	تفسير بحر العلوم
-	كشف البيان عن تفسير القرآن
-	جامع البيان في تفسير القرآن
-	معالم التنزيل
-	تفسير القرآن العظيم
-	فتح القدير
-	التفسير بالرأي
-	التفسير بالمعقول
-	التفسير بالدرية
48	التفسير النحوي
-	تفسير الكشاف

-	نسخ أجزاء
-	نسخ النكاح
70	مجتهد
-	حديث
-	قديم
71	أسنن
-	أبدعة
-	أسنة
-	عمل
-	مستحب
-	واجب
-	فرض
-	أسوة حسنة
-	سنة الرسول
-	سنة النبي
-	الحكمة
72	آثار
-	خبر
73	علوم القرن
-	أحد
-	أموطاً
76	الإجماع
77	أوحى الظاهر

-	تفسير البحر المحيط
-	مفاتيح الغيب
-	أشباب في معاني التزيين
-	تفسير آيات الأحكام
-	أحكام القرن
-	تفسير القرطبي
50	أخاتم
51	الإسرائيليات
52	التفسير المفصل
53	الإعجاز العلمي
-	علم البلاغة
56	تفسير المنار
57	التفسير الموضوعي
60	النسخ
-	الناسخ و المنسوخ
62	رواية
63	مؤلفه نقوب
65	أحكام
-	التخصيص
66	الظني
-	أصريح
67	النسخ الظني
-	الزيارة

-	أنوحى أنباطن
79	أشوكاتي
-	أشاطبي
80	أراى
-	الموضوع
81	أحدث الموضوع
83	الأورد
-	الذكر
-	المغازى
-	التقوى
84	انطلاق
85	أحدث أنباطن
86	التابعى
88	النقد
-	علم رواية الحديث
-	مصطلح الحديث
-	علم الجرح و التعديل
-	التعديل
90	متن
92	الصدوق
-	المتقن
-	ثقة
-	ثقة ثابت

-	مقبول
-	أوثق الناس
-	مجهول
-	ضعيف
-	مجهول أهل
-	بين
-	وضاع
-	متهم بالكنب
-	فاسق
94	حسن
-	صحيح
-	منكر
-	باطل
96	الأزهار المتناظرة في الأخبار المتواترة
-	مشهور
-	خبر الواحد
97	أمر فروع
-	أمسند
-	أغريب
-	أعزى
-	أعمق
-	أمر سهل
-	أماقظوع

-	الأدب
-	المصنف
-	مطالب
119	معجم أئمة
-	المعجم
-	المسند
120	المستخرج
-	المستدرک
-	معجم الأئمة
-	الأربعين
123	قضايا أصحابنا و التابعين
-	التفسير الكبير
-	رفع أيدين
-	القراءة خلف الإمام
-	التاريخ الأوسط
-	التاريخ الصغير
-	المسند الكبير
-	الضعفاء
-	الأدب المفرد
-	التاريخ الكبير
-	الأثرية
-	أنجام كبير
-	بر نوآئین

-	الموقوف
98	المنقطع
-	أحدث أفعلي
-	أحدث أنبوي
-	أحدث أقدس
-	أحدث أنقري
103	الصحيفة الصدقة
113	الإستدرك
-	التمهيد
114	المنتقى
-	الاصتفاء
115	اسماء الرجال
-	الصحاح الستة
117	جمع الجوامع
-	مشكاة المصابيح
-	الإسناد
118	الرفاق
-	الأحكام
-	الإيمان
-	الجامع
-	مناقب
-	فتنة
-	التاريخ

-	أبو حنيفة
-	أهلية
-	أهل
-	أهلبسوط
124	صحاح البخاري
-	أفوائد
-	أقضية
125	شروط الأئمة
126	الاستدراك و التتبع
135	أصول الفقه
-	جهد
136	الاستحسان
-	أمصالح المرسة
-	أعرف
-	أقياس
137	الأخلاق
142	أمجتهد أمنتب
-	أمجتهد أمتطق
143	أمجتهد أمتسائل
-	أمجتهد أمتذهبي
-	أصحاب أمتخرجه
-	أمجتهد في أمتقوى
144	أمتصلاآ

144	أصحاب أمترجح
-	أأجتهد أمتبائي
147	أمتشيعه
-	أمتظاهري
149	أأعتقاد
-	أمتشريعته
-	أمتدين
154	أونوا أمتأمر
155	أمتضلاله
-	أمتنص
157	أأجماع أمتسكوتي
-	أأجماع أمتصرجه
161	أمتأمر
162	أمتأمر
-	أمتأمر
166	أمتقياس أمتأمر
167	أمتقياس أمتأمر
-	أمتقياس أمتساوي
-	أمتقياس أمتأمر
-	أمتقياس أمتأمر

உசாத்துணை நூல்கள்

1. Abul - Kalam Azad (1996)
The Tarjuman Al-Qur'an Vol. I. New Delhi.
2. Abul A'la Maududi (1980)
The Meaning of The Qur'an Lahore, Pakistan.
3. Abu Ameenah. P.B. (1988)
Tafseer of Sura Al - Hujurath. Riyadh.
4. Abdul Rahman I. Doi (1984)
Shariah the Islamic Law. U.K.
5. Abdusalam Mubarakpuri (1984)
Life and work of Imam Bokahari
(Translated by Rafiq Khan)
India
6. Ahamad Hasan (1992)
The Doctrine of Ijma in Islam
New Delhi
7. Ahmad Hasan (1988)
The Early Development of Islamic Jurisprudence
Pakistan
8. Ameen M.I.M. (1996)
Islamiya Shattakkalai-Oru Waraltru Nokku
(Tamil)
Hemmathagama-Sri Lanka
9. Azami M.M. (1978)
Studies in Early Hadith Literature. Indiana
10. Ajijola A.D. (1983)
Introduction to Islamic Law
Pakistan
11. Hadi Hussain M. (1982)
Imam Abu Hanifah - Life and work
(Translation of Shibli Numanis Sirat -I-Nuuman)
Lahore

12. Hashim Kamali M. (1989)
Principles of Islamic Jurisprudence
13. Hameedulla Khan M. (1991)
The Schools of Islamic Jurisprudence
Delhi
14. Jarir Al-Tabari A.J.M. (1987)
Jami - Al - Bayan wa Ta'wil Li Al-Qur'an.
Abridged Translation - Vol. I
Oxford University Press.
15. Kafe Zebiri (1993)
Mahmud Shaltut and Islamic Modernism
U.S. Oxford University Press.
16. Kurshid Ahmad (1979)
Islamic Perspectives. U.K. Islamic Foundation.
17. Manna' Al Kathan (1986) Arabic
Mabahis Fi Ulum il - Qur'an
Beiruth.
18. Semaan K.L. (1974)
Ash - Shafi 'i's Risalah Basic Ideas.
Lahore
19. Usuf Ali - A
The Holy Qur'an Text Translation and Commentary
U.S.A. Amana Corporation.
20. Weeramantry (1988)
Islamic Jurisprudence
Macmillan Press - London.
21. Zaraki - K.A (1994)
Islamic Jurisprudance. Delhi
22. Zubair Siddiqe M. (1993)
Hadith literature
The Islamic Text Society

வகுப்பு எண்	
வரவுப் பகுதி எண்	278

வகுப்பு எண்	297-340
வரவுப் பகுதி எண்	01107

அக்கரைப்பற்று பிரதேச சபை,
பொது நூல் நிலையம், தினவரவு அட்டை

01. இப்புத்தகம் கடைசியாகக் குறிப்பிட்டிருக்கும் திகதி யன்று மீளக் கொடுபடல் வேண்டும். பின்தங்கும் நாளொன்றிற்கு ஒரு ரூபா வரம் கட்டணம் அறவிடப்படும்.
02. இப்புத்தகத்தை இரவில் பெறும் அங்கத்தவர் வேறொருவருக்குக் கைமாற்றம் செய்யக் கூடாது.
03. புத்தகங்களில் கீறிடுதல், கிழித்தல், எழுதுதல், பக்கங்களை மடித்தல் போன்ற செயல்கள் தகாதவை யென எச்சரிக்கைப் பட்டுள்ளது.

~~30 MAR 2007~~
176
05 MAY 2007
14

“இஸ்லாமிய ஷரீஆ பற்றியும், அதன் உள்ளடக்கம், வரலாறு, மூலாதாரங்கள் பற்றியும் விரிவாக விளக்கும் நூல்கள் தமிழ் மொழியில் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. இஸ்லாமிய சட்டப் பாரம்பரியத்தைக் கட்டி எழுப்புவதில் அர்ப்பண சிந்தனையோடு பணிபுரிந்த சட்டமேதைகளான இமாம்கள் பற்றியும் இஸ்லாமிய ஷரீஆவின் வரலாறு பற்றியும் எத்தகைய பின்னணியுமின்றி விமர்சிக்கும் ஒரு சிந்தனைப் பாங்கு அண்மையில் தமிழகத்தில் தோன்றியுள்ளது. அதன் தாக்கம் இலங்கையிலும் தென்படுகின்றது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் இஸ்லாமிய சட்டத்தின் வரலாறு பற்றிய அறியாமையாகும். எனவே இஸ்லாமிய ஷரீஆவின் மூலாதாரங்கள், அதன் உள்ளடக்கம், வரலாறு பற்றி விளக்கும் நூல்கள் தமிழில் எழுதப்படல் மிக அவசியமாகும். இந்த வகையில் ஜனாப். எம்.ஐ.எம். அமீன் அவர்கள் எழுதிய இஸ்லாமிய சட்டக்கலை மூலாதாரங்கள் என்ற தலைப்பிலான இந்நூல் மிக ஆக்கபூர்வமான ஒரு பங்களிப்பாகக் கொள்ளப் படல் வேண்டும்.... இஸ்லாமிய சட்டக்கலை பற்றியும் அதன் மூலாதாரங்கள் பற்றியும் ஒரு தெளிவான அறிவைப் பெறுவதற்கு ஜனாப் எம்.ஐ.எம்.அமீன் அவர்களின் இந்நூல் மிகப் பயனுடையதாக அமையும்....”

கலாநதி எம்.ஏ.எம்.கக்ரீ

ISBN 955-99588-0-1

விலை : ரூ. 190/-